

# **ХРИСТО КАЛЧЕВ**

# **КАЛИГУЛА БЕСНИЯТ**

Част 2 от „Вулгарни романи“

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*Когато властва страх и  
престъпление  
да бъдеш глух и няма е  
избавление.*

Микеланджело  
Буонароти

# I

— Как си, Жорж? — попита Димо Вергил Димов, адвокат на мафията, известна като „Нерон“ АД, наричан ДВД от безбройните си клиенти.

— Не знам — Бесният беше отслабнал, бузите му бяха хлътнали още повече, дивият блясък в очите, който му беше извоювал прякора, сега се беше превърнал в непрекъсната заплаха. — Не знам, ДВД, готвя се да поема „Нерон“. Трябва да обсъдя някои въпроси с теб?

Адвокатът кимна.

— За да влезеш ефективно в час, ще трябва да прекараме поне един месец заедно.

— Щом се налага... — неопределено каза Бесният. — Дължим ли ти мангизи?

— Не.

— Как ти плащаше брат ми?

— Добре. — ДВД се усмихна. — Беше ларж мъж.

— Нещо по-конкретно? Цифри?

— Три милиона годишно. — с видимо притеснение каза адвокатът.

Жорж мълча няколко секунди.

— Аз ги вдигам на пет. Задоволява ли те?

— Благодаря, Жорж. Царски хонорар.

— Трябва да си ми под ръка непрекъснато... поне в началото.

— Естествено, Жорж. Винаги съм на твое разположение.

Бесният стана, наля два скоча и се върна на масата. Бяха в бункера на „Нерон“ и все още и обстановката, и охраната бяха наследство от Вълка.

— Наздраве!

— Бог да прости брат ти. — ДВД отля глътка на килима.

— Бог да го прости. — промълви Бесният.

Спазиха траурната тишина, после попита.

— Имам ли висящи дела?

— Наказателни в момента, не. Има няколко стопански, но така съм ги маскирал, че на следователите ще им трябва години, за да ги върнат в съда. А дотогава я камилата ...

— Ясно. — Жорж изглеждаше съсредоточен и замислен. — Има ли дела, които не знам? Нещо, което трябва да науча.

— Да. — влизаха в изключително опасна материя. „Не, още ... рано е за сваляне на картите.“ — Ако искаш мнението ми, първо трябва да се представиш на ... борда на директорите. Кога е общото събрание?

— Тази вечер в осем.

ДВД се надвеси над масата.

— Помниш онази фраза „Той беше Нерон, аз ще бъда Калигула“? Бесният кимна.

— Тогава смени името на акционерното дружество. „Нерон“ е компрометирана фирма. Всички знаят какво се крие зад нея. Цял свят знае. Създаваш нов холдинг, маскиран като застрахователно дружество. Разбира се, запазваш всички съществуващи дейности.

— „Калигула“ АД? — изненадан попита Бесният.

— Не, много е агресивно. Примерно „Кали“ холдинг. Който трябва, ще знае какво означава фирмата.

— Добре. — Бесният изглеждаше доволен от такова решение. — Много добре, ДВД. Велин, бог да го прости, беше Нерон. Но беше. Сега всички трябва да знаят кой е новият шеф. Това ще бъде първата ми работа довечера. После?

— От колко души се състои бордът?

— Двадесет и един.

— Намаляваш ги на единадесет. Чрез жребий. Така никой няма да се сърди. След три месеца в „интерес на работата“ връщаш старата цифра — 21, но я допълваш с най-верните си хора. Техните десет гласа и твоят стават единадесет и винаги превръщаш борда в кукла на конци. Нещо като Народното събрание!

Бесният се усмихна с дивите си очи.

— Гений си, ДВД. Наздраве. — Пиха. — Кога ще ме въведеш в тайните на Нерон?

— Още утре, ако искаш... Но ще ни отнеме време.

— Колкото време трябва, толкова ще отделим. Утре в девет те чакам. Става ли?

— В девет ще бъда тук, Жорж.

— Добре се бачка с теб, ДВД. Брат ми беше прав като казваше: „Стане ли някакъв ингел, тичай при адвокатата с мустаците!“

Изсмяха се дежурно. Бесният стана и доля чашите.

— Ти би ли запазил охраната на брат ми?

ДВД поклати глава.

— Охраната е длъжна да пази живота на шефа си.

— Ясно — кимна Бесният. — Наздраве!

— Жорж?

— Кажи.

— Преди събранието трябва да спиш най-малко два часа.

— Добре, ДВД. Имаш го от мен! Няма да ме видят пиан, обещавам ти. ДВД?

— Кажи, Жорж.

— Ще трябва да говоря довечера. Ще държа нещо като реч, да му еба майката. На мое място ти какво би им казал?

ДВД се усмихна.

— Благодаря за доверието, Жорж. Очаквах този въпрос. Веднъж по телевизията един писател говори за т. нар. „борци“. Току що му бяха свили колата, но той не призоваваше властите към война с престъпния свят, напротив, попита: „Някой от вас замислял ли се е защо Англия стана могъщата империя Великобритания, а Франция, например, си остана затворена континентална държава за векове напред?“ Отговорът му беше: „Защото Франция бесеше пиратите си по фенерите си на Сен Мало, а Англия ги направи лордове, адмирал-капитани, губернатори и т.н., а те се отблагодариха за доверието на Короната, като завоюваха света в името и за честта на същата тази Корона.“ Разбираш ли ме, Жорж?

— Горещо-долу...

— Можеш ли да повториш разказа ми?

Бесният опита и успя. Имаше необременен мозък и паметта му работеше чисто, макар че нямаше кой знае какъв обем. Той по-скоро притежаваше не памет, а услужлива злопаметност.

— Много добре, Жорж — каза ДВД. — Пиратите бяха същата напасть в средновековието, каквато са борците днес в България. Мъже, непризнаващи закони, освен своите собствени. Хора, пълни с енергия, но изхвърлени от обществото, точно както пиратите в 15 век. От хилав

малокръвен отличник не става пират, нито борец, нали? Отличникът едва събира сили да назубри материята, която изучава, а в живота, истинския живот, Жорж, влиза грохнал като старец, годен единствено да вегетира на някое бюро. И тогава идва ред на съвременния пират. Той нахлува дързък, агресивен, пълен и с кураж, и с енергия. Естествено изхвърля отличника на боклука и превзема света. Разбира се, той е в непрекъснат конфликт със законодателството, но понеже държавата, в лицето на официалните институции, е предостатъчно провинциална и тъпа, не тя, а ти, Калигула, си призван да превърнеш съвременните пирати, борците, в лордове! Брат ти Нерон ги направи богати, ти ще ги натрапиш на обществото като неговите аристократи. Край на кокошкарския период. Днес „Кали холдинг“ е финансова империя. Има собствена банка, между другото, Жорж, време е да отворите клонове, из страната, а, ако е рекъл господ, да излезеш и на световната банкова сцена, но за това ще говорим от утре в присъствието на зет ти... Как му беше името?

— Валери Савов.

— Вълкът му имаше доверие, нали?

— Пълно, и с право.

— Още по-добре. „Кали холдинг“ задължава своите хора да изхвърлят анцузите от гардеробите си! Край на бухалките! Пълна дискретност при използване на мобифоните. Максимално един пръстен за двете ръце, най-много един ланец, задължително скрит под ризата, никакви верижки по китките. Това е първото външно условие. Второто — елегантно делово облекло. Костюм, риза, връзките цветни и приветливи, косите и вратовете задължително поддържани всяка седмица. Едва тогава ще дойде ред и на разработките, които започваме с теб утре сутрин.

Бесният мълча тягостно дълго. Запали цигара, допи чашата.

— Как мислиш, ще се справя ли, ДВД?

— В началото Вълкът ми зададе същия въпрос. Казах му: „Ако искаш да оцелееш, длъжен си да се справиш!“

\* \* \*

Бесният спа след обяд, взе душ и се върна в бункера. Беше 39-тият ден от смъртта на брат му. Утре щеше да мине панихидата и да започне отмъщението. Диво, яростно! Милост никому. Щеше да удави в кръв паметта на брат си. Щеше да отмъщава и за Оливия, и за нероденото си дете, и най-вече заради собственото си достойнство.

— Мартине?

— Кажи, бате Жоро?

— Къде са Гери и Драго?

— Горе, в казиното. Игрят покер.

— Викни ги. Да дойде и зет ми. За никой друг ме няма.

— За какъв хуй сме ти сега, бе — викна Гери от вратата. — Таман бях смъкнал 1000 ДМ от Змея.

— В главите ви няма нищо друго освен карти и зарове, боклуци такива — изръмжа Бесният. — А аз се готвя да ви правя рицари... Новата аристокрация на България!

— Аристократи ли? — Драго се изсмя презрително и отиде да налее уиски за себе си и за брат си. — Може би титли ще ни раздадеш?

— Само титли ви липсват! Сипи и за мен. Нали се сещате утре колко ченгета ще се изсипят на панихидата?

— Аз им свикнах вече — Каза Гери — Ако ги няма не ми е уютно.

— Не говоря за обикновените пазванти. Утре ще си попълнят списъка на смъртниците, а ние даже няма да знаем кои са.

Драго донесе чашите и седна.

— Трябва да вкараме един ебалник, в тоя шибан Ескадрон!

— Как? — попита Бесният. — Тая мисъл не ми дава мира. По цели ноци кроя разни тъпи планове. Нищо не ми ражда главата.

— Ако не можеме да вкараме ебалник, можем да купим някой вътре. — каза Гери.

— Кой бе, като не ги знаем кои са! Пускаме обява „Купуваме някой ебалник от Ескадрона на смъртта“?

— Вярно, че не става — съгласи се Гери. — Вълкът немаше ли човек там?

Жорж скочи и тръгна из бункера.

— Имаше. Беше купил един за пет милиона... и той го уби!

Близнаците се спогледаха ужасени.

— Ти знаеш кой е убиецът? — невярващ на ушите си попита Драго.

Бесният кимна.

— Да. Прякорът му е Козела! — влезе Валери, направи му знак да седне. — Ако дръзне да дойде утре, искам да го гепите жив. Ще го покажа на Валери, той на вас! Ако е много „гъсто“ около него, ще го свитнете от разстояние, но утре искам да го принесе курбан на брат ми. Той е моят жертвен Козел... стига да дръзне да дойде.

\* \* \*

В деня на панихидата Козелът беше на пражкия площад „Малострански намести“. Ядеше вурц и, пиеше наливна старопраменска бира в някаква дървена кръчма и чакаше един опасен тип. Беше започнал да мисли, че срещата е провалена, когато някой попита зад гърба му:

— Вие ли сте Коджел?

Без да се обръща баретата посочи стола срещу себе си и изчака рус, красив, елегантен мъж на около четиридесет години да седне срещу него.

— Козел — поправи английското произношение на новодошлия.  
— Добър ден, господин Мусил.

Петър Мусил, който всъщност беше малтиец и се казваше Марко Аркидяконо, кимна разсеяно, оглеждайки публиката на заведението.

— Кой ви даде телефона и името ми, г-н Ко... зел?

— Приятели. Общи приятели от България.

— Например?

— Ще стигнем и до тях. Една бира, г-н Мусил? Или Аркидяконо, ако предпочитате!

Малтиецът трепна.

— Какво искате, Козел?

— Да иззема европейския бизнес на една бандитска групировка от България. Бира?

— Не. Как се казва ... да кажем фирмата?

— „Нерон“ до скоро. Прекръсти се на „Кали холдинг“.

— Намек за Колумбийския картел?



— Неволен. Шефът на бандата се самообяви за Калигула. „Кали“ е прикритие на грандоманията му.

Мусил бръкна в джоба на самото си, извади кутия „Житан“, запали.

— Досещам ли се какъв бизнес искате да превземете? — попита той.

— Без съмнение — усмихна се кисело Козелът. — Тези, които ви препоръчаха твърдят, че сте умен мъж.

Аркидяконо махна пренебрежително с ръка. Жестът му казваше: „Малко ме интересува какво мислят за мен някакви балкански цървули!“

— Преследват ли ви?

Козелът преодоля раздразнението си и отговори:

— От днес над главата ми тегне смъртна присъда.

— Държавата?

— Кали. 100 000 бандити са по петите ми.

— Защо?

— Това започна да прилича на разпит?

— Аз бих го нарекъл запознаване — сухо каза малтиецът. Козелът отпи от бирата, запали цигара, облегна се удобно в стола.

— Аз обезглавих „Нерон“.

— Поръчка?

— Задължение. Аз съм бивш полицай, г-н Мусил.

— Казвам се Аркидяконо. Напуснахте ли България?

— Временно. Сега там е нездравословно.

— В Прага ли ще останете?

— Прага е крайният пункт на канала.

— А началният?

— Фирмена тайна, Аркидяконо. Започваш да ми досаждаш с въпросите си!

Малтиецът не обърна никакво внимание на тези думи.

— Какво знаеш за мен, Козел?

— Всичко.

— Нахал — усмихна се за първи път. — Какво предлагаш?

— Стока първо качество.

— Срещу какво?

— Пари и протекция. Парите само в долари и по курса. За протекцията ще говорим допълнително.

— Сега! — малтиецът загаси фаса, повика келнера и поръча „Блъди Мери“.

— Трябва да премахна Калигула. С неговия край отпада моята присъда.

— Как ще стане това?

— Той търси една жена, но не знае къде е. Аз знам. Ще го привлека в другия край на света, а там ще го чакаш ти!

— Защо не ти?

— Ще бъде в гъсто обкръжение. Не мога да се приближа достатъчно.

— Щом знаеш всичко за мен, трябва да знаеш, че не съм хамър!

— Сега на 40 не, но от 20 до 30-та си годишнина, ти беше хамър №1 в света.

— Да речем Калигула заспива. После?

— В България минава ураган. Отнася десетина от капитаните му. Стадото се разбягва, както се изразяваме ние и настъпва периода на спокойния, процъфтяващ бизнес.

— Ти си бил романтик, Козел.

— Като ученик пишех стихове.

Млъкнаха за дълго.

— Колко тежи първата пратка?

— Да започнем скромно. 500 грама.

— Доставка.

— Сега. На доверие.

— Цена?

— По курса. 15% комисионна.

— 20.

— Приемам. Нито цент отгоре...

— Кога започва операция „Кали“?

— Утре.

— Крайният пункт?

— Сан Диего, Калифорния.

— Всички разноски за твоя сметка.

— Разбира се.

— Цената на Кали.

— Според тарифата. Естествено като имаме предвид, че Кали е третостепенен балкански бандит и никакъв аванс. Плащам единствено за свършена работа.

Малтиецът поиска втора водка с доматиен сок.

— Къде мога да те намирам?

— Никъде — каза Козелът. — Аз ще те търся.

— Последен въпрос — Кой ти даде името и телефона ми?

— Шефът на КГБ в София — чрез Морис Алкалай в Москва. Това име говори ли ти нещо?

— Да — каза малтиецът. — Дай стоката!

\* \* \*

Цялата бойна машина на „Кали“ беше събрана в бункера. Панихидата беше свършила. Бесният беше оставил майка си под наблюдението на лекаря и влезе последен в офиса. „Старите артисти“ станаха на крака, както на времето посрещаха брат му, изчакаха го да седне и се настаниха в креслата. Тази вечер щяха да пият за „бог да прости“, сами, по мъжки, в напрегната бойна обстановка.

— Какво ти става, Жоро? — попита Борис Каранов — Държавникът. — Плувнал си в пот.

— Така ли? — Бесният прекара длан по лицето си. Изглеждаше и объркан, и разсеян. — Знаете ли какво ми каза Лидия току що? Сега, като отивахме да прибираме мама.

— Бременна е — обади се Гошо Мечката.

— Да, бе — изкрещя Бесният. — Бременна е горката! Втори месец! Вчера е била на лекар... Бременна вдовица! Дайте ми го тоя шибан Козел, мамичката му курвенска. Една седмица ще го коля с тъпото на ножа!

Мълчаха дълго. После Гери наруши тишината.

— Надявам се, че ще запази плода?

— Разбира се. Лидия носи детето на брат ми! — Бесният скочи и хукна нервно из бункера. — Дайте ми тоя Козел, пичове! Жив го искам! На бавен огън ще го горя, на козя супа ще го сваря гадното му копеле!

— Все един ден ще излезе на светло — каза Сашо Главата.

— Нямам търпение да го чакам! Искам го утре! Не, вчера! Мартине, дай пиячката!

— Жоро, — Нейко Змеят, който досега показваше нещо на Кольо Близнака, взе думата. — Афганците заплашително увеличават ротите си по зимните курорти. Само в Пампорово са повече от 200 цеви.

— И на Боровец навириха нос. Не съм ги броил, но и там не са по-малко. — потвърди Близнакът. — Или трябва да ги ударим веднага, или да се оттеглим.

— Как ще се оттеглим, бе — Маймунякът беше роб на агресивната си природа и не рядко създаваше излишни неприятности на братя Изови. — Още утре ще ги изхвърля от Банско! Първо афганците, после ще пуснем мрежи за Козлето.

Мартин и Слънцето раздадоха питиетата и мълчаливо седнаха от двете страни на вратата. Те присъстваха, но не участваха във военните съвети.

— Скивайте, пичове — започна Драго. — Сега не е моментът да захранваме пресата със сензации. Полицията стяга редиците, шибаният Ескадрон започна да действа. „Полиинс“ развързва яко кесията. А и „Пирана“ не е за подценяване.

— Слаби са още — каза Жорж.

— Още, — продължи Драго. — обаче докога? Трябва ни време да създадем застрахователната мрежа и не знам дали е най-удобният момент да воюваме на сто фронта.

— Добре, де — Жорж вдигна чашата и отля, всички го последваха. — Какво предлагаш?

— В основните курорти ще паднат по двама-трима руснака. Те ще знаят кой ги избива, но полицията ще си измие ръцете с вътрешни чистки. Ако не свият знамената, тогава ще предприемем по-широка операция! — завърши Драго.

— Изглежда разумно — каза Бесният. — Какво ще кажете?

— Ще опитаме — кимна Змеят.

— А Козела? — злобно попита новият господар на бандитската империя.

— Жоро, — обади се Каранът. — Имам няколко висши полицаи. Дай ми време и ще намеря Козела!

— Една седмица! Не мога да чакам повече! Ще се пръсна!

— Ще го открия, ако ще да се е скатал на Северния полюс. — Каранът вдигна чашата. — Момчета, да не забравяме за какво сме се събрали, Бог да го прости нашия брат Вълка! — изхлипа, но овладя гласа си. — Бог да го прости, пичове! Той ни направи хора!

## II

Последва една от най-кръвавите седмици откакто се бяха създали гангстерските групировки и бяха започнали гангстерските войни. Маймунякът се увлече и полицията обяви за национално издирване деветима граждани на Русия, изчезнали безследно при неизяснени обстоятелства. Бесният обаче знаеше, че ги е погребал в ледника под връх Мала Тодора. Ако ченгетата не се сетеха да ги търсят там, щяха да бъдат открити само, ако предсказанията на Нострадамус се сбъднеха.

Змеят се задоволи да очисти трима афганци, докато избираха сутрешната си закуска около шведската маса в хотел „Перелик“.

Кольо Близнакът взриви един нелегален бардак в Самоков. В преразход отидоха трима ветерани афганци и една украинска проститутка, но един от загиналите се оказа старши-лейтенант Анатолий Пас, брат на Павел Пас, човекът, когото генерал Юлаев беше изпратил да замести покойния Чайковски. По един руснак хвърли топа в Бургас от ръката на Гошо Мечката и един в Сандански от Слънцето, когото Бесният беше отстранил от бункера.

\* \* \*

Мобифонът издрънка в „Пентхауз“. Беше Гарсонът.

— Юлаев е — каза тенекиеният глас на КГБ кадровика.

— О, генерале, приятно ми е да ви чуя...

— Съмнявам се, Пентхауз. Вземете първия самолет утре сутрин.

Очаквам ви на разговор.

— Но, генерале, ... — Дебелият опита да отклони поканата, която всъщност беше най-обикновена заповед.

— Първият самолет, Пентхауз! — връзката се разпадна.

\* \* \*

„До Калигула Бесният президент на «Кали холдинг»“  
Жорж разкъса плика и прочете:

„Аз убих Вълка, Бесен. Бях принуден да го направя. Залогът беше неговия или моя живот. Разбира се, предпочетох аз да съм живия. Не знам каква утеха би било за теб, ако ти кажа, че искрено ценях и уважавах брат ти. Това, за мое съжаление, е самата истина. Приеми като частична компенсация това, което следва. Оливия Алкалай-Семерди живее в Калифорнийския град Сан Диего. Козелът.“

Писмото носеше клеймо:  
Хабаровск, Русия.

Жорж препрочиташе писмото за трети път, когато Мартин се обади. Димо Вергил Димов, или ДВД, беше пристигнал.

Адвокатът седна, запали една от отвратителните си пури и дълго мисли над посланието на Козела.

— Това е капан, Жорж — все пак каза той. — Но има един съществен гаф.

— Гаф ли?

— Гаф и то какъв. Името Семерди говори ли ти нещо?

— Не, сигурно е фамилията на мъжа й — Все по-объркан отговаряше Бесният.

— Точно така. Козелът иска да изглежда убедителен и добре информиран, но от престараване е допуснал груба грешка. Вместо ти да паднеш в трапа, ние ще проверим има ли такава фамилия в регистрите на Сан Диего.

— Кой ще провери?

— Твоят адвокат, Жорж. Нали за това ми плащаш луди мангизи. Бесният кимна.

— Добре... Козелът може ли да е в Хабаровск?

— Не, разбира се. Но със сигурност ще се озове в Сан Диего, ако ти се хванеш на въдицата.

Когато ДВД си отиде, Жорж се зае да проучи бюрото на брат си. Ровейки се из документите, първо откри писмото на Оливия до Вълка, а после и видеокасетата с порнофилма. Заклучи се и го изгледа четири поредни пъти, докато откри истината. Никаква Лайма, никаква близначка. Всичко беше блъф. Оливия имаше бенка на десния бут на два-три сантиметра от гръбнака, жената на екрана също, но успя да я види едва на четвъртия път и то след като прибегна до лупа. Трябваше да върши нещо, ако не искаше да полудее отново. Взе да проучва телефонния компютър на Вълка и до късно през нощта се ровеше в имена, телефони, адреси. Някои знаеше, други нищо не му говореха, но щеше да ги покаже на ДВД, може би той имаше повече информация и... попадна на спейсфона на Вячеслав Иванов, шеф на руската мафия, известен с прякора Япончик. Този тип беше в дъното на някаква шибана игра, но каква точно, това беше загадката.

Бесният си наля скоч, върна се на бюрото и започна да съчинява възможните варианти. Каква беше пъклената игра, дявол да го вземе. Минаха няколко часа в схеми и комбинации...

Към четири сутринта се обади ДВД.

— Жорж, името Семерди не фигурира в телефонните указатели на целия щат Калифорния.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Забравих да ти кажа, че тази справка ще струва пет хиляди долара.

— Утре ще кажа на зет ми да ти ги приведе. ДВД?

— Кажи, Жорж.

— Твоите хора могат ли да направят същата справка на името Иванов. Вячеслав Иванов.

— Разбира се, Жорж. При същите условия.

— Валери ще ти даде сумата! — каза Бесният и затвори телефона.

„Каква курвенска игра беше изиграл Япончик, д’еба мама му мужикска!“

Наля си ново питие и отново седна в стола на брат си. Че руснакът беше използвал касетката, за да държи Вълка в шах нямаше никакво съмнение... Изведнъж картината му се изясни. Плувна в пот,



ръцете му се разтрепераха като на онанист, но истината с цялата си голота изплува пред очите му.

Бесният събуди Мартин, заповяда му да даде поръчка и зачака. След половин час връзката беше осъществена.

— Япончик отсъства от Ню Йорк! — беше Оливия литовката.

— Аз съм... Жорж Изов — прегракнало каза Бесният.

Настъпи кратка пауза.

— От къде имаш този номер, Жорж?

— Япончик е твоят мъж, нали? — с въпрос на въпроса отговори той.

— Да.

— На видеокасетата си ти, а не някаква си близначка Лайма.

— Лайма не съществува, Жорж. Това е легендата на Япончик.

— В Париж беше заговор? Ти изчезна по предварително подготвен план, нали?

— Да, Жорж. Жорж?

— Слушам.

— Моля те, никога повече не използвай този спейсфон. И още нещо, пази се. Осъден си на смърт!

— Аз издавам смъртните присъди, мръсна курво! — Жорж вдигна очи към небето. — В името на бог и Джерман сатаната осъждам на смърт и теб, и твоя подлец Япончик! Ще ви преследвам до гроб, Оливия... Оливия!

Връзката беше прекъсната.

\* \* \*

Три и тридесет беше, когато Аркидяконо влезе в пражкия бар „Кариока“, а срещата им беше в три.

— Половин час не чакам дори любовниците си, малтиецо — ядосано каза Козелът. — Още по-малко наемниците, на които плащам.

Аркидяконо не му обърна внимание, седна спокойно, поръча си „Блъди Мери“, запали цигара и едва тогава даде вид, че го забелязва.

— Какво става с Калигула, Козел?

— Не се хвана на въдицата.

— Така и си мислех — погледна го иронично. — Този занаят се учи дълги години. Носиш ли стока?

— А ти пари?

— Зависи от обема.

— Да кажем един килограм.

— Нямам толкова у себе си.

— Тогава забрави за стоката.

— 500 грама?

— Казах килограм, Аркидяконо!

— 10 000 отстъпка?

— Никакви отстъпки. Аз не съм благотворително дружество.

Малтиецът извади джобен калкулатор, направи някакви изчисления, прибра машината и каза:

— Добре. Къде е стоката?

— Къде са парите?

— В джоба ми. — Аркидяконо извади тежък жълт плик и го остави на масата. Козелът стана, отиде в тоалетната, преброи парите, върна се и хвърли пред него два пакета с по 500 грама всеки. Аркидяконо ги скри в джобовете си.

— Доста демонстративно играем, Козел.

— Ти нали си велик хамър. Суперпрофи. На теб въобще не ти пука, че може да лежиш 20 години в пандиза за брашното в джоба си.

— Брашно?

— Брашно я. — Козелът стана. — Аз не съм правен в задник, малтиецо. Истинската стока ще получиш довечера. Кога и как е моя работа.

— Козел, чакай малко...

— Чаках те тридесет минути — каза бившата барета и настоящ убиец от Ескадрона на смъртта. След това напусна бара.

Вечерта Аркидяконо излезе от дома си с бидон за наливна бира. Прекоси площад „Мустек“, напълни го в специалния пункт на „Смиховско пиво“ и се прибра. Започваше хокеен мач, а той беше любител на тази игра и с удоволствие щеше да прекара два часа пред екрана на телевизора.

На масата в хола имаше някакъв пакет, който не той беше оставил, но знаеше кой и какво е съдържанието му.

Честолюбивият Козел му изнасяше урок по професионализъм.

\* \* \*

Дебелият пристигаше от Москва, Марко Аркидяконо от Прага, а Бесният летеше за Ню Йорк през Цюрих и по ирония на съдбата се засякоха във VIP-а.

Доди Беров чакаше Пентхауз, но се почувства мъртвец, когато до него на бара се подпряха Жорж Бесният и Малките близнаци... В първия момент реши, че е пред лицето на Страшния съд и му пролича.

— Не бой се, Доди — злобно усмихнат каза Жорж. — Не съм дошъл за тебе!

— Да се боя? Нямам причини да се боя — Беров избърса потното си лице със снежно бяла копринена кърпа. — По-скоро се притесних, Жорж. Бог да го прости брат ти... Все още не съм ти изказал своите съболезнования.

В този момент в залата влезе Дебелият, огледа се и се запъти към тях.

— Здравейте, момчета — насилено любезно каза той. — За гаджета ли си говорите?

— Не — Цюрих светна на таблото. Бесният трябваше да се отправя към самолета. — Изказва ми съболезнования, моля ти се. След като и децата знаят, че Козелът уби брат ми, по твоя заповед, Пентхауз, и с парите на Додко. И, ако това не е цинизъм, еба ли му майката какво е!

Бесният взе аташекейса си и ги остави шокирани и безмълвни.

— Нищо добро не ни чака, щом това гадно копеле знае истината! — каза Доди.

Дебелият сви рамене и тръгна към изхода. Шефът на „Поли...“ хвърли сто лева на барплота и го последва.

Рейсът докара пътниците от Прага и прие излитащите за Цюрих.

„От къде познавам този тип — трескаво мислеше Марко Аркидяконо, докато прекрочваше прага на VIP-а. — Да, по дяволите! — Бръкна в джоба си и извади тесте снимки. Разбира се, току що се беше разминал с Жорж Изов-Бесния.“ Погледна таблото — Цюрих. Неговата жертва току що се беше измъкнала изпод носа му заедно с така необходимия му хонорар от 10 хиляди долара.

— Аркидяконо? — попита млад рус мъж.

— За Вас съм Петър Мусил, Теди — каза малтиецът. — Изтървахме птичката?

— Отлетя за Цюрих... Мал шанс, Аркидяконо.

— Круцификс. Всички ли говорите английски в тая шибана България?

— Не — каза Теди. — Само тия, които сме лежали по затворите в чужбина.

\* \* \*

Същата вечер срещу парична гаранция от затвора бяха освободени Иво Карамански „Кръстник на мафията“ и Боян Петракиев-Барона.

През нощта в Кюстендилската дискотека „Кроки“ се появи петричкият магнат Иван Кочев-Чомбе, който от три-четири месеца беше в неизвестност. Бесният го нямаше и плъховете излизаха на светло. Стара максима, но имаше някой, който им беше дал тази информация.

### III

ДВД посрещна Бесния и Малките близнаци на летището в Цюрих и ги заведе на вечеря в казино „Савоя“. В новите си смокинги бандитите приличаха по-скоро на сервитьори от „РИЦ“, отколкото на делови мъже, поканени на официална вечеря. Адвокатът реши да отложи за друг път разговора върху протокола и етикецията, и ги въведе в специалната зала, където вече ги чакаха. Подобно на Вълка, Жорж, Гери и Драго не знаеха чужди езици, макар в гимназията да бяха учили и английски, и руски. Западът ги подтискаше с космополитизма си и бяха предоставили цялата инициатива на ДВД, който май говореше всички езици на света.

Очакваха ги трима мъже, започнали и да оплешивяват, и да затлъстяват. Това бяха юристите на най-представителните банки в швейцарския банков консорциум, с пълните пълномощия да проведат този разговор и да поемат евентуалните ангажименти, произтичащи от него.

— Господа, — започна ДВД на немски. — Да ви представя президента на „Кали холдинг“, г-н Жорж Изов и неговите сътрудници. Те са предупредени за естеството на поверителния ни разговор. — После се обърна на български. — Жорж, това са господата Фостър, Крумбах и Кьостер. Искаш ли да им зададеш предварителни въпроси?

— Не — Жорж подаде ръка на юристите, близнаците го последваха, после всички се настаниха около махагоновата маса, по която нямаше нищо освен пепелници и минерална вода. — ДВД, кажи на господата, че ни е приятно да бъдем техни гости. Ще изслушаме това, което имат да ни кажат.

Заговори Кьостер и адвокатът пое превода:

— Господа, предстои дълга, кръвопролитна балканска война и ние, европейците от изток и запад сме длъжни да се подготвим за това събитие. Ислямският фундаментализъм отдавна репетира генерално стълкновение с християнския свят. В Кипър, Грузия, Армения или Босна подходът е един и същ, и целта една — тържество на исляма в

глобален план. До сега се пораждаха и загасваха военни огнища, защото на човечеството не му се воюва, но от гледна точка на днешната политика голяма балканска война е неизбежна. Русия и Америка я желаят. Ясен ли съм?

— Не — каза Драго. — Разбирам някоя от силите да се стреми за влияние на полуострова, но не и да го подпали.

Кьостер мълчаливо изчака превода и продължи.

— Америка и Русия имат два политически изхода — или да се конвертират и да се превърнат в едно цяло, или да доказват чрез икономическа и военна мощ предимството на политическите си системи. Първият вариант е невъзможен поне за един век напред. Остава вторият. Ние имаме политологически институти, които категорично прогнозираат Албано-Македонска война. Огънят ще се разпростре върху територията на целия полуостров.

— Глупости — обади се Бесният. — На никой не му се воюва. Целият полуостров кипи от легална и нелегална далавера.

ДВД редактира превода. Швейцарците размениха реплики помежду си, после Кьостер отново пое инициативата.

— Господа, алтернативата е следната. Траен мир на балканите — тогава нашата среща е безсмислена. И война. Приемате ли да изслушате предложенията ни при евентуални военни действия?

— Разбира се, — каза Жорж. — макар че май си губим времето.

Нито Бесният, нито адвокатът му можеха да знаят, че Исак Крумбах е български евреин и, освен член на съвета на банките, той е и преводач на този разговор, на един особен език „швиц дуйч“, или швейцарски немски, който ДВД не разбираше.

— Господа, — по всичко личеше, че Кьостер ще бъде активния говорител в тази среща. — Вашингтон вдигна едностранно и изненадващо ембаргото си за Хърватско и Босна. Русия направи същото за Сърбия. Преведено на търговски език, това означава, че Загреб ще се захранва с оръжие, петрол и стоки от запад, а Белград съответно от изток. Съгласни ли сте с тази констатация?

— Изглежда разумно, д'еба мама му — каза Бесният. ДВД отново редактира думите му.

— Нашето предложение, господа. Имаме нужда от складове в България и хора, които да доставят в Сърбия оръжие и боеприпаси.

— Жорж — адвокатът снижи тон. — Отговори утвърдително. Ще ти обясня после.

Бесният кимна, усмихна се приветливо.

— Да, господа. Ще поемем складовата база и транспорта. Подробностите ще обсъдите с моя адвокат.

— Разумно решение, господин Изов — каза Крумбах на чист български. — Преди да минем на детайлите по съвместната ни работа, искам да ви докладвам едно разследване, което проведох по поръчка на адвокат Димов в Ню Йорк. Вячеслав Иванов не присъства в никакви регистри на града, нито в телефонния му указател. Обаче Вячеслав Семерди, който според моите проучвания е същата личност, живее в Ню Йорк. — евреинът извади визитна картичка от портфейла си и му я подаде. — На обратната страна съм написал адреса и телефона на въпросната персона.

\* \* \*

Убиха Гошо Мечката. Полковник Зорин беше пратил трима от най-добрите си хора да ликвидират един от най-силните и най-дръзките „артисти“, който на всичко отгоре беше служил в комунистическата милиция и познаваше с подробности методите и на престъпните, и на репресивните сили.

— Пращам ви срещу Мечка Стръвница — беше казал той. — Отваряйте си очите.

Убийците на Ескадрона пристигнаха в Бургас по обяд и без да бързат обходиха предварително посочените им явки. Откриха Мечката и започнаха да го дебнат. Бившият полицай обядва дълго в хотел „България“ в компанията на проститутки и борци, после се качи в поршето си и следван от два мерцедеса замина за Слънчев бряг. Убийците го последваха. Мечката инспектира обектите си, пи кафе в ресторант „Бомбата“ и се върна в Бургас. Около 5 часа следобяд паркира пред спортната зала. Беше сам. Двама от убийците слязоха, единият остана в джипа. В градината пред залата хвърлиха чоп. Когато стана ясно кой ще стреля и кой ще „покрива“, седнаха на пейка до поршето и зачакаха. Мечката се забави близо два часа, но все пак се появи. Когато тръгна към колата видя двама души да вървят насреща.

Интуицията му подсказа, че идват за него, но гордостта не му позволи да побегне обратно в залата, а нито имаше оръжие, нито охрана. „Убиецът трудно стреля, когато го гледаш в очите!“ Тръгна срещу първия да провери достоверността на тази сентенция. Може би убиецът по принцип трудно стреля срещу очи, но не и този, който полковник Зорин му беше изпратил. Първият куршум пръсна мозъка му, вторият — сърцето. Мечката рухна мъртъв, като ново доказателство на аксиомата, че всяко правило има изключения.

\* \* \*

Беше девет часа сутринта, когато докладваха на Дебелия, че генерал Боев и полковник Зорин са пристигнали. Дебелият разпореди да донесат кафе, сокове и сандвичи, и излезе да ги посрещне.

— Как са доблестните бойци? — с насилена веселост попита той.

— Служим на демокрацията — сериозно, а затова пък и много по-цинично отговори генералът.

Седнаха. Сервираха им закуската. Когато отново останаха сами, Пентхауз попита:

— Каква е равносметката, момчета?

Зорин взе думата.

— Един в Бургас, трима в Монтана, трима между Неврокоп и Разлог, седем между Русе и Варна, и един рецидивист в София, който се представяше за член на „Кали“. Мои източници твърдят, че е самозванец.

— Общо петнадесет, така ли?

— Петнадесет поискахте, петнадесет ликвидирахме — кротко каза шефът на ескадрона.

— Точно така, полковник. Някакви известия от Бесния?

— В чужбина е. Тръгна за Цюрих, но от там къде е забил, господ знае.

— Америка — каза Дебелият. — Търси Оливия литовката.

— Америка е континент, Пентхауз — обади се генерал Боев.

— Знам, Стоянчо. Ще се постарая да разбере точно къде е свил гнездо. Той и близнаците. Искам ги тримата.



— Пентхауз — обади се Зорин. — Моите хора са добри за местни действия и абсолютно безпомощни в странство.

— Защо, полковник?

— Прости момчета, не знаят езици... ще бъдат по-скоро туристи, отколкото хамъри.

Пентхауз махна пренебрежително с ръка.

— Ще им прикрепим гид, ако се наложи. Плаща им се за работа не за лекуване на комплекси. Къде е Козелът?

— Никой не знае — продължи да отговаря Зорин. — Поддържа еднопосочна връзка.

— Като се обади, кажи му, че искам да говоря с него. Веднага — Пентхауз се замисли. — Момчета, военните ми съобщиха, че в две поредни нощи самолети са нарушили въздушното ни пространство. Предполагат, че са транспортни, тия бездарници с пагони. А щом са транспортни, значи носят стока на бордовете си. Стоянчо, искам да разбереш от къде излитат, къде кацат, какво пренасят и кой е адресата им.

— Такава операция ще отнеме месеци, Пентхауз.

— Така ли? — протяжно попита Дебелият. — Добре, аз ти давам три дни, генерале, и нито минута повече.

Пентхауз погледна часовника си.

— Господа, всеки момент ще въведат майор Павел Пас, новият... кой ли пореден шеф на „Нева“?

\* \* \*

Козелът посрещна Марко Аркидяконо на пражкото летище „Рузень“. За негова изненада в чакалнята влязоха заедно с Теди.

— Какъв го дървиш тук, малкият?

— Ако ти кажа, че съм турист, ще ми повярваш ли?

— Не, разбира се.

— Тогава не ми задавай идиотски въпроси.

— Ще те набия, Теди! Ще ти счупя носа без да ми мигне окото, пичлеме такова!

Партньорът му се усмихна лукаво.

— Козел, това, което забравих да ти кажа е, че съм шампион по кикбокс на шибаната ти родина. Три пъти под ред в категория до 70 килограма. Включително и за тази година.

— Юнак — Козелът го плесна зад врата. — После ще те бия, сега да се оправим с г-н Мусил. Какви ги свърши в София, Аркидяконо?

— Размина се с Бесния. Пред очите ми. Славейчето отлетя за Цюрих.

— И това е крайната му цел?

— Не, разбира се — продължи да отговаря Теди. — За това съм тук. В момента се разхожда из Ню Йорк.

\* \* \*

— Мадам, кажете на Япончик, че майор Павел Пас иска да говори с него.

— Отсъства — каза Оливия. — От къде се обаждате, майоре?

— От България. Ние сме стари приятели... Стари бойни другари от Кабул, мадам.

— Тогава за вас Япончик е тук, майоре.

— Да-а-а! — протяжно се обади Вячеслав Иванов.

— Павел Пас, Япончик.

— Не може да бъде?

— Но е факт. В петък летя за Ню Йорк. Ще кацна при вас в 23.35.

— Ще бъда на летището, Паша.

\* \* \*

Катя Изова-Савова виеше като кучка, ухапала възглавницата. От малка имаше болезнен мензис, а с годините ставаше нетърпим. Докато пробие веднъж, после се понасяше. Лекарите ѝ бяха казали, че след като роди положението ще се нормализира, но ето вече близо година този чукан кон, мъжа ѝ, не можеше да ѝ направи едно дете. Беше нормален от гледна точка на медицината, може би даже

хиперсексуален. Чукаше я по всяко време на денонощието стига да останеха сами и тя да не беше изпаднала в някое от прословутите си настроения. Тогава, като че ли, някакви демони я обземаха и тя стоеше с часове загледана тъпо в една точка, заслушана в клокочещата ярост, която бушуваше в нея, без да има нито възможност да я прогони, нито да я ползва. Валери наричаше тези състояния „велте шмерц“ (мирова скръб) и грешеше. В Екатерина се зараждаше друга жена, която един ден щеше да ѝ спечели прозвището „Месалина“. Извъня телефонът. Беше Валери.

— Как си, скъпа?

— Знаеш как съм — троснато каза тя. — Искам бебе, но няма кой да ми го направи.

— Всичко с времето си — примирително измънка директорът на банката. — Господ си знае работата.

— Чувала съм ги тия приказки. Какво искаш?

— Мама и Лидия ни канят на вечеря.

— Защо не се обади някоя от тях?

— Докато Жорж отсъства, бункерът ще бъде само на мобифонна връзка. В седем часа ще пратя колата.

— Добре — каза Катя и затвори апарата.

„Няма кой да ми направи едно дете!“ — хвърли се обратно в леглото. „Ще го пратя на лекар! Ако се окаже стерилен, ще легна с някой от убийците на брат ми!“

\* \* \*

Дебелият беше събрал върховния съвет на „Пентхауз“. По изключение присъстваха президентите на „Кинтекс“, „Полиинс“, „Трон“, „Прософт“ и „Комко“.

— Господа — облечен официално, подстриган и подвижен той разбиваше представата за застаряващ, затлъстяващ чичко. — България наистина прилича на Чикаго от 25-та година. По изчисления на статистическия център на „Пентхауз“ у нас има между 100 и 150 хиляди въоръжени престъпници. Още толкова бродят в аматорски банди и чакат да бъдат приютени в големите групировки. Криминологенните фактори са твърде много и широко известни —

няма да се спирам на тях, но на последствията от гангстерската лавина съм длъжен да се спра, а вие да ме изслушате. Ето — Дебелият размаха някакъв лист. — Само за миналото лято по черноморските ни курорти са бити, ограбени и отвлечени за откуп 9134 западни туристи. Изнасилени са 208 момичета и жени от Швеция, Дания, Англия и Германия. Само миналата седмица 9 шведски и немски травелагенции официално отказаха ангажиментите си към нас. За миналата година в България са влезли 119 милиона чужди инвестиции. Пари за семки. Дори Албания има няколко пъти по-активен инвестиционен поток. На практика страната е пред фалит. Западът е отвратен от нас за дълги години. Вътрешното производство е сведено до комични обеми, почти до нулата. Шири се някаква амбулантна търговия, но индустрията бездейства поради липса на суровини. Както много добре знаете, ние нямаме суровини, следователно трябва да дойдат от някъде. За развития запад забравете, тогава какво остава?

— Предлагате ново заробване от Русия? — попита президентът на „Трон“.

— Не, мойто момче — каза шефът на „Пентхауз“. — Времето на Червената армия мина. Заробване не, но реверанс — да!

— Какво ви пречи да го направите, Пентхауз? — попита президентът на „Кинтекс“, една от проспериращите оръжейни фирми на източна Европа.

— Много неща, господин Салджийски! На първо място категоричното настояване на Русия нашите гангстерски групировки да престанат да избиват руски мирни граждани.

Избухна откровен смях. Дебелият се присъедини към общото веселие, после отново взе думата:

— Шегата на страна, господа. Точно така е формулирана нотата. Излишно е да ви казвам, че от създаването на „Нерон“, а сега „Кали холдинг“, у нас са ликвидирани повече от хиляда афгански ветерани.

— Какъв го дървят тия убийци тук, Пентхауз? — гневно се обади шефът на „Прософт“, тази фирма се занимаваше с компютри. Това беше официалната ѝ дейност, а неофициалната — в нарушение на ембаргото, широк износ на леко стрелково оръжие за Саддам Хюсеин.

— На кого да задам този въпрос, Юлияне? — ядосан попита Дебелият. — Казвам — Дайте петрол! Отговарят — Първо престанете да избивате афганците. — Дайте метал! — същият отговор. Газ,

въглища, памук, пшеница ... Показват ми ей такъв кукиш! — стана и тръгна из залата. — Момчета, разберете ме правилно. Тия убийци не са ми никакви. Ебал съм им майката, да мрат като мухи, но последствията са пагубни за бизнеса на всеки един от нас поотделно и за страната като цяло.

„Сега ще обяви съществуването на Ескадрона“ — помисли Доди Беров, но се излъга. „Ескадронът“ си оставаше най-секретната бойна организация на българския филиал на КГБ.

— Добре, Пентхауз — отново се намеси шефът на „Кинтекс“. — Какво предлагате?

— Хирургическа операция, Антоне. Полицията е слаба ракия. Разбита е почти напълно. Семерджиев я започна, сега той плешив позьор Начев ще я довърши. Какви ли не нещастници си опитаха манията за величие на гърба ѝ. Един реститут, друг педераст, трети пияница. Забравете полицията. Ние, със собствени средства, трябва да спрем това чудовище „Кали“. Трябва да създадем каса за борба с престъпността, да наемем хора и за една нощ да кюртираме некрозата на обществото.

— „Нощ на дългите ножове?“ — иронично усмихнат попита шефът на „Трон“.

— Нещо подобно, Краси! Даже можем така да кръстим операцията.

Красимир Стойчев, видимо раздражен, че го третират като малко момче, се изправи.

— Без мен, Пентхауз, но като се готвиш да въоръжаваш наемници да те пазят от бандитите, не забравяй древната римска сентенция „Кой ще ни пази от пазачите!“

После излезе.

— „Трон“ е мъртвец на руския пазар — тихо, но категорично и твърдо каза Дебелият. — Искам да чуя вашето мнение, господа.

Един час по-късно касата беше учредена. Щеше да се подвизава под невинната фирма „Банка за екологическа профилактика“. Ескадронът на смъртта увеличаваше щата си от 100 на 1500 цевии.

\* \* \*

Вестник „168 часа“ публикува сензационно интервю с Иво Карамански.

Х.К. — Г-н Карамански, според мен вие сте кокошкар и крадец на дребно. Не е ли пресилено да ви наричат „Кръстникът на българската мафия“?

И.К. — Разбирам желанието ви да ме унизите публично, (смее се) И за мен вие сте някакъв драскащ въшкар с пет лева в джоба, но не го казвам никому, нали? (двамата се смеят)

Х.К. — Кой ви обяви за Кръстник?

И.К. — Вестникарите. Вашите колеги нямат достатъчно пари за истински удоволствия и злоупотребяват с гледането на американски екшъни.

Х.К. — Има ли гангстерска война? Ако има, кой я води и кой има интерес от нея?

И.К. — Комунистите раздадоха милиони на свои хора, направиха ги милионери с препраните пари на партията, но малко по малко ги изпуснаха от контрол. Първите няколко глави, които паднаха, бяха именно такива програмирани милионери. Болшевиките ги бяха обявили за неблагодарници. Тогава имаше наказателни мокри операции, но за гангстерски войни беше рано да се говори. Още не се беше прочул Велин Изов, известен като Вълка. Умен и куражлия, той създаде „Нерон“, събра около себе си бившите спортисти, изпаднали до просяшка тояга и започна да забогатява зад гърба на комунистите.

Х.К. — „Нерон“ е чисто престъпна организация. Така ли?

И.К. — Й да, и не. Започнаха с рекет, кражби на коли, после показаха среден пръст на юго ембаргото, но успоредно с това развиваха и легални структури, с тенденция един ден да работят само с тях. Да! Започнаха като бандитска организация, но все пак от някъде трябва да се започне.

Х.К. — Говори се, че сте врагове с покойния Нерон и хората му.

И.К. — Навремето му предложих съвместна дейност. Съзнаваше, че двама лидери в една организация неминуемо ще се хванат за гърлата. После интересите ни се сблъскаха и понесох няколко тежки удара. Беше безмилостен и удряше лошо.

Х.К. — Имате ли пръст в убийството му?

И.К. — Вълкът плащаше на двама следователи да ме държат зад решетките. Заканвал съм се да го очистя и имах пълно основание да го

пратя на оня свят, но комунистите ме изпревариха.

Х.К. — Няма комунисти вече, г-н Карамански. Сега те се наричат БСП.

И.К. — /смее се весело/ Маскарад за пред олигофрени. Ястребът не се е облякъл като чучулига! /залива се от смях/ Да, за пред електората си те са БСП, а всъщност ДС, като филиал на КГБ. Под псевдонима „Пентхауз“ те водят и гангстерските войни, и перат милионите с простата цел, един ден, когато започне приватизацията, да изкупят България на безценица. Живков ни остави 13 милиарда долара външен дълг, но само 3 от тях са минали границата. Останалите 10 „Пентхауз“ държи в западни банки.

Х.К. — Това е само хипотеза, нали?

И.К. — Де да беше. Милиардите на „Пентхауз“ са отдавна изпрани. Как според вас се появиха финансови гиганти като „Полиинс“, „Прософт“, „Мултигруп“ и т.н.

Х.К. — Щом са толкова могъщи капиталисти, защо им е да убиват един дребен бандит като Вълка?

И.К. — Вълкът може би беше бандит, но в никой случай дребен. КГБ изпрати хиляди афгански ветерани по Черноморието със заповед да го превземат. Вълкът им изби зъбите. Лидерите им потънаха два метра под земята, курортите останаха под ръководството на „Нерон“, тогава комунягите допуснаха груба грешка. Създадоха „Ескадрон на смъртта“ и убиха Велин Изов, без да си дават сметка, че фирмата ще поеме брат му Жорж. Веднага започнаха да хвърчат глави. Жорж или Бесният, както го наричат, е много по-жесток от Вълка, а сега е допълнително мотивиран да отмъщава за смъртта на брат си.

Х.К. — Ескадрон на смъртта? Ние да не сме Бразилия?

И.К. — Дали Бразилия или друга бананова република, без значение. До сега „Пентхауз“ переше пари и се готвеше за приватизацията, сега се включи, макар и неофициално, в истинската гангстерска схватка. Действа подло, из засада и карат по списък. За ваше сведение аз фигурирам под номер седем в него.

Х.К. — Звучи като научна фантастика?

И.К. — Но е грубата действителност. Ескадронът започна с елитен екип от сто души, но преди няколко дни „Пентхауз“ е събрал комунистическите фирми и са образували първата гангстерска банка у нас. Целта ѝ е да финансира и да разширява Ескадрона до пълно

ликвидиране на всякаква конкуренция. И знаете ли как са нарекли финансовото си изчадие, моля ви се? БЕП, Банка за Екологическа Профилактика. Комунистическият цинизъм стигна до там, че ни третира като комари, хлебарки или, в най-добрия случай, като плъхове!

\* \* \*

Валери Савов прочете интервюто и остави вестника. „С Ескадрона е свършено — помисли той. — По движението на парите истинският банков професионалист винаги може да стигне до имена и адреси!“



## IV

Ако трябваше да каже нещо за Ню Йорк, Бесният би се задоволил с краткото и ясно: „Ебати града, ебати чудото!“ За жалост нямаше време да огледа този мастодонт, както би му се искало. Да мине по бардаци, казина, да отскочи до Западния бряг. „Един ден ще се върна!“ — кой знае защо със заплаха мислеше той.

Настаниха се в хотел „Рейнбоу“ в източен Бронкс и зачакаха сигнал от „фингара“. Така американските гангстери наричаха човека, който посочва „с пръст“ жертвата, или известява точния час на действие.

ДВД ги беше свързал с частна авиационна фирма, която щеше да ги прехвърли на два етапа до остров Барбадос, през Кий Уест, най южната точка на Флорида. Там щеше да ги чака той, уредил пътуването им до София.

Фингърът се бавеше. Вячеслав Семерди и съпругата му отсъстваха от града. Гери и Драго купиха персийска табла и по цял ден хвърляха зарове в хотела. Бесният нае рент а кар и тръгна да разглежда Епълтаун /ябълката/, както американците наричаха Ню Йорк. Въртеше се от авеню на стрийт и обратно, докато му свърши бензина, наливаше на първата от хилядите бензиностанции и отново подкарваше по улиците на този невъобразим град. На сутринта на шестия ден заваля дъжд, небето се смъкна толкова ниско над града, че върховете на небостъргачите щръкнаха над облаците. Близнаците спяха. Жорж се обръсна, запали кадилака и бавно подкара към Бродуей. В Манхатън имаше едно заведение „Морроко“, Където ДВД ги беше довел още първия ден и където свикна да си пие кафето. Паркира пред бара и се готвеше да излезе от колата, когато видя Козела, придружен от двама мъже. Не беше за вярване.

Бесният инстинктивно сложи очилата и нахлупи на главата шапка с козирка „Чикаго булс“, каквито си купиха с близнаците на летище „Кенеди“.

Козелът и двамата му спътника влязоха в един безистен, Бесният измъкна „Узи“-то изпод седалката, излезе от кадилака и тръгна след тях. Късно. Бяха изчезнали. Хлътна в някакъв порношоп и изчака да се появят. Напразно. Влезе подред във всички магазинчета, предимно антиквариати, във всички бистра и барчета. Нямаше ги никъде. Върна се в колата, запали цигара и зачака. Вися повече от два часа. Козелът и спътниците му се бяха изпарили, но бяха тук някъде в Ню Йорк, на остров Манхатън.

\* \* \*

Япончик и Пас спряха старо, очукано волво на ъгъла на „Джамайка авеню“ и „Мейсън Пърпъл стрийт“. Шофьорът остана в колата, афганците взеха „цигулките“ си, автоматични „Колт“ 45-ти калибър и влязоха в хотела, който „фингърът“ им беше посочил. Махнаха свойски на администратора и се разделиха. Япончик взе асансьора, Павел Пас хукна по аварийното стълбище. На четвъртия етаж се срещнаха, Пас му посочи № 4112, извадиха автоматите, ритнаха вратата и нахлуха. Завариха Гери и Драго, Жорж отсъстваше. Япончик влетя в банята, откъдето се чуваше течаща вода и разстреля Драго, докато миеше лицето си след бръснене, после затвори вратата и се върна в хола. Пас беше напълнил Гери с олово, спящ по корем в леглото си. Афганецът беше използвал възглавница като заглушител и всичко наоколо беше в пух и перушина.

Спуснаха се по пожарникарската стълба, пресякоха „Джамайка авеню“ и влязоха в колата.

— Ще чакам! — каза Пас. — От другия край на света идвам за тоя сволоч.

— Да не дочакаме федералната полиция?

Пас поклати глава.

— Свършихме чисто. И тихо. Ако не ги открие Жорж Бесният, ще ги открият едва по миризмата.

Жорж ги беше открил. Докато афганците се измъкваха през задния вход, той влезе през парадния, попита със сакатия си английски дали има съобщения за него, взе асансьора и откри разстрела. Кръвта му изстина. После щеше да мисли, сега трябваше да действа.

Убийците бяха или Япончик и неговите хора, или Козелът и двамата му придружители, но които и да бяха, главната им цел беше той. Трябваше по най-бързия начин да изчезне от този хотел, който можеше да се окаже и ковчега му.

Жорж се смъкна по аварийните стълби, но не излезе на улицата, а се спусна в подземие. Тук беше парният котел, електромоторът на асансьора, намери разбита циментова стълба, която го изведе в квадратен двор с разградени полусрутени стени. Притичвайки, стигна входа на някакъв дръгстър. Влезе, смеси се с хората и огледа улицата. Беше в гръб на хотел „Рейнбоу“. Тук беше малка вероятността да го причаква някой. Огледа се за такси и след няколко секунди пътуваше към летището при Елтън Фокс, негър, виетнамски ветеран, с когото предстоеше да стане близък.

\* \* \*

Валери беше болен. След семенната проба се почувства зле. Вече десети ден беше на легло. „Тия лаборантки ме заразиха!“ — мънкаше носово той. „Нищо ти няма. Най-банален грип!“ — успокояваше го Катя.

Днес трябваше да са готови пробите. Шофьорът на мъжа ѝ я заведе до болницата и я изчака. Катя се върна бясна.

— Загубили са резултатите — каза тя, макар че никой не я питаше, седна на задната седалка. — Карай при мама! — и затвори очи.

Пробите бяха категорични. Валери беше в ред, но тя — безплодна.

\* \* \*

Иззвъня Мобифонът.

— Г-н Савов — беше Мартин и ревеше в слушалката. — В Ню Йорк са застреляли Малките близнаци — изхлипа. — Драго и Гери са мъртви. Шефът заповяда да влезете във връзка с легацията във

Вашингтон. Ковчезите да се транспортират в България. Вие знаете каква е процедурата, нали?

— Да — замислено отговори Валери. — Каза ли кога се връща?

— Нищо точно — веднага и при първа възможност.

— Добре, Мартине, ще направя необходимото.

— Какво има? — попита Катя, не криеща любопитството си.

— Гери и Драго са мъртви. Застреляли са ги в Америка.

— А Жоро? — изкрещя тя.

— Нищо му няма. Връща се при първа възможност.

— Слава богу — Катя плю в пазвата си. — Горките близнаци.

Какво ще стане сега?

— Не знам, Кате. Имам работа. Отивам в банката. Не ме чакай за вечеря.

След като уреди транспортирането на мъртъвците, нареди да извикат всички дилъри и легна да събере мислите си.

\* \* \*

Елтън Фокс беше як бик с блестящи зъби и широка, лукава усмивка. Предупреден, че клиентът му не говори английски, той се задоволи да го потупа фамилиарно по рамото и кимна с глава да го последва. Качиха се в някакво подобие на електрокар и потеглиха между стотици спортни, турбо и реактивни самолети, наредени като пъзел на дългото с километри спортно летище на Ню Йорк. Жорж се сви в шлифера, вдигна яката и затвори очи. „Първо брат ми, а сега и близнаците!“ — ледена ярост клокочеше в него, макар че погрешно я взимаше за термичен шок. Тресеше се, зъбите му тракаха, започна да изпитва непреодолимо желание да уринира.

— Ей, you stop — каза на уличния си английски той. Когато негърът го погледна, със знаци му показа, че иска да пикае. Фокс небрежно му посочи огромната гума на най-близката машина и невъзмутимо продължи да пуши пурата си. Бесният слезе, олюлявайки се, направи две-три крачки и се срути на пистата. „Само да не се напикая, мамичката му... Аз, убиецът Калигула, няма да се напикая на някакво ебано летище в Ню Йорк...“ Силните ръце на негъра го

вдигнаха като картонена кукла и го подпряха на авиоколелото. Жорж свърши и подпирайки се на пилота отново се добра до електрокара.

— Thank you! — прегракнало, глухо каза той.

Елтън Фокс махна с ръка, усмихна се с безбройните си бели зъби и подкара бясно, на слалом между джетовете. Качиха се в синьо-бяла „Чесна“, модел „грасхопър“ и десет минути по-късно бяха във въздуха. Когато набраха височина, негърът включи автопилота и влезе при Жорж в салона. Донесе бяло пухкаво одеало, свали му шлифера, обувките, даде му някакви лекарства и го остави да дойде на себе си.

Жорж се събуди пет часа по-късно, когато приземяваха в Кий Уест. От треперенето нямаше помен, макар леденият гняв да продължаваше да клоkochи и в съня му. Като мираж се беше появявала Оливия, ту да му каже, че иска да се върне на Малдивите, ту носеща главата на Япончик в шопска торба от необработена вълна, ту да прошепне една фраза, която щеше да запомни завинаги. „Вълкът беше при мен — усмихнатата лъчезарно беше започнала литовката. — Каза — успокой брат ми. Аз убих моите близнаци, той — своите. Съдба! Нищо не може да се направи срещу нея! Джерман!“ Точно това беше казала мръсната му курва! „Джерман!“

В хотел „Малибу“ вече чакаше ДВД.

— Лошите новини пътуват бързо? — горчиво, дори злобно каза Бесният. — Свърза ли се с легацията?

— Зет ти е свършил всичко. Бог да ги прости момчетата, Жорж.

Бесният кимна разсеяно.

— Утре сутрин излитаме през Мадрид за Атина. На „Колонаки“ ще ни чакат десетина от твоите хора. Сега е опасно да кацнем в София.

— Знам. Козелът и двама от Ескадрона очистиха близнаците. Имам задача за тебе, ДВД. Искам името на командира им и няколко имена на килъри. Пет милиона, ако се справиш!

— Ще се опитам — угрижено каза адвокатът. — Убийците са други. Япончик и новият шеф на „Нева“ Павел Пас.

Бесният зяпна.

— Сигурен ли си?

— 90%. В София ще добавя другите десет. Отложи този разговор, Жорж. Трябва да обърнем внимание на този черен джентълмен.

Във фоайето влизаше Елтън Фокс. „Това е Джерман!“ — помисли Бесният, но на глас каза:  
— Искам да наема този мъж!

\* \* \*

Валери Савов изпрати чрез БНБ фиктивни платежни нареждания по обслужване на несъществуващи кредити до Банка за Екологическа Профилактика /БЕП/ и зачака. След тридесет часа държавната банка отговори: „Грешите входящите кодове на БЕП. Необходимите ви номера, при положение, че ще ползвате централния компютър на БНБ са...“

Това беше малко, но все пак нещо. Катя, майка ѝ и бременната вдовица на Вълка, Лидия, бяха отишли за няколко дни в Кюстендил, така че въкъщи никой нямаше да го безпокои. Можеше да седне да мисли, да разиграва варианти на персоналния си компютър и да търси начин да се добере до външните кодове на БЕП. Това щеше да бъде грандиозна победа, негова лична. Победа на неговия гений, в който за миг не се съмняваше, но щеше да бъде едва половината от нужното. Оставаше една абсурдна, налудничава мисия, да пробие защитния код на банката на „Ескадрона на смъртта“ и да се включи в пряко проследяване на банковите ѝ операции. Всеки икономист, специалист по електроника би го нарекъл идиот, ако споделеше намеренията си с него, но Валери нямаше намерение да споделя с никого, знаеше, че не е идиот и беше убеден, че ще се справи. Прибра се, облече пижама, халат, обу чехли и влезе в кабинета. Охраната сервира кафе, сандвичи с луканка и се оттегли. Сандвичите изяде набързо, наля си кафе, запали цигара и седна срещу компютъра. „Хайде, приятел — каза на новия си супермощен «Макинтош». — Докажи, че си заслужаваш парите!“

Легна на разсъмване грохнал, но заинатен. „И утре е ден!“ — въздъхна прочутата фраза на Маргарет Митчел и потъна в прегръдките на Морфей.

Едва на седмото денонощие успя да пробие защитния код на БЕП.

\* \* \*

— Не, Жорж, не искай това от мен!

— Защо? — искрено учуден попита Бесният.

ДВД плувна в пот, устата му пресъхна, ръцете му трепереха, гласът започна да му изневерява.

— Стана ли твой съучастник, ставам уязвим...

— Ти не си мой съучастник! — Жорж го гледаше с очи на убиец.  
— Ти си мой роб, адвокате! Ясно ли ти е?

— Не — ДВД поклати глава и се отърси от напрежението. — Ти си лесна плячка, ако зад гърба ти не стои мощна интелектуална защита... Виж, Жорж. Навремето и Нерон поиска да вляза в делата ви. Отказах и му обясних защо отказвам. Брат ти ме разбра. Ако искаш, мога да обясня и на теб... Ако не, ще трябва да се разделим.

Жорж погледна негъра, вдигна рамене и отиде на бара. „Ще го убия! — ръмжеше вътрешният му бяс. — Ще му извия врата още сега, пред черния!“

— Уиски! — каза, когато барманът застана срещу него — Енд сода.

Взе питието, смеси го и излезе пред хотела. „Това копеле ми отказва!“ — беше всичко, което беше запомнил, но и това му беше достатъчно.- „Какво си мисли този застаряващ суинг? Той каза «Не!» на Калигула? Адвокатът, който позлатих, когато направих баровец, каза «Не» на молбата ми да бъде преводач между мен и негъра. О, ДВД, през носа ще ти изкарам това нахалство! По корем ще пълзиш в краката ми! Като посрано дете ще молиш за пощада!“

Жорж се върна и седна на масата.

— Кога тръгваме? — глухо попита той.

— Утре в 7.45 местно време.

— Той... — щеше да каже „негъра“, но се сети, че думата е международна. — пилотът ще дойде ли с нас?

— Да, Жорж. Самолетът е краден. Сега всички щатски полицаи са по петите му.

Жорж погледна Фокс и дори събра сили да му се усмихне.

— Колко струва такъв самолет... и от къде може да се купи?

ДВД преведе въпроса.

— Между 3 и 5 милиона долара. В Америка 3, в Европа 5.  
„Много пари, д’еба мама му!“

— Можем ли да прелетим океана?

Отговорът на негъра беше:

— На етапи. От тук до Каракас. На два прехода през Бразилия до Монтевидео — Уругвай. И през океана до Лагос, Нигерия.

— Да уредим документи, че самолетът е мой, а ти пилот-наемник?

Негърът кимна.

— В Каракас можем да получим документ, че сме извънземни. Срещу заплащане, разбира се. Един ден ще ни отнеме смяната на номерата по корпуса и двигателите.

„Имам самолет.“ — изкрещя вътрешната му грандомания.

— Кога можем да излетим?

— Веднага след като заредим!

Жорж стана.

— Напиши ми адреса в Атина. Аз тръгвам с „грасхопъра“, ти утре с редовния полет. След една седмица ще бъда в Гърция.



## V

„Убий простака с мълчание!“ — кипеше ДВД, докато чакаше Жорж в бившия офис на брат му. „Ще го науча това кърваво копеле, как трябва да се отнася с мен!“

Бесният влезе придружен от зет си, Валери Савов.

— Имам малко време, ДВД — припряно, дори притеснено каза Жорж. — Заминавам за погребението на Гери и Драго. Случило ли се е нещо?

— Нищо, което не знаеш.

— Останах с впечатление, че имаш новини за мен?

— Не. — ДВД поклати глава. — Искан да си уточним взаимоотношенията.

— Не те разбирам?

— Ти беше груб... в Кий Уест. Нарече ме роб, заплаши ме... Не мога да понасям такова отношение, Жорж. Аз съм адвокат... Повече, аз съм светило, моето момче. Вярно е, че работя за теб, но също така вярно е, че мога да си предложа услугите на други фирми.

„Ще го убия! — помисли студено Бесният. — Мъртъв си ДВД!“, но на глас каза:

— Изпуснах си нервите. Забрави! Като се върна от погребението, ще те потърся.

Пътуваха за Кюстендил с усилена охрана. Два пилотски джипа бяха „опипали“ маршрута и не бяха открили нищо подозрително. Керванът се състоеше от девет коли, три БМВ-та, шест мерцедеса и четиридесет от „най-печените“ цигулари „дирижирани“ от Нейко Змеят и Маймунякът. Наближаваха „Черния Кос“, когато Мобифонът се обади.

— Жоро, ти ли си, моето момче? Обажда ти се Пентхауз.

— На какво дължа тази чест? — изненадан, а затова и неподготвен попита Бесният.

— На честта си! — Дебелият се изсмя в слушалката. — На погребението ли отиваш?

— Ти както винаги знаеш всичко.

— Старая се, Жорко. Нека се разберем така, момчето ми. След погребението се връщаш обратно в София и ми телефонираш. Имам сериозен разговор с теб... А може би и сериозно предложение... Разбираш ли ме?

— Да — каза хладно Бесният. — Знаем ги твоите предложения, Дебел! Реки кръв потичат след всяка твоя оферта.

— Отслабнах, Жорко. От грижи вече не съм Дебелия чичко от времето на комунизма. Ще се обадиш или не?

— Не знам, Дебел — Бесният на свой ред се изсмя в мобифона. — Ще реша като се върна. — Жорж се обади на зет си. — Дебелият от „Пентхауз“ иска среща. Спри колата, прехвърлям се при тебе!

Валери мълчаливо бръкна в джоба си и му подаде банкова бланка. Разгърна я. Съдържаеше осемдесет и три мъжки имена с адреси и телефони.

— Какво е това? — озадачено попита Жорж.

— Списък на две трети от убийците на Ескадрона.

Бесният зяпна.

— Кой ти го даде?

— Проникнах в защитния код на „Банка за Екологична Профилактика“. Това не е банка в класическия смисъл на думата. По-скоро секретна каса в състава на „Полиинс“.

Жорж го целуна шумно по челото.

— Гений си, копеле такова... А останалите... до сто!

— До хиляда, ако не и повече, Жоро... Ще имам имена и адреси в момента, в който поискат разкешване... За сега държат парите си под лихва.

— Добре... — Бесният потри ръце и отново се взря в списъка.

— Една трета живеят в София. Още по-добре... Няма да бие на очи. — Обади се на Мартин. — След погребението всички в бункера. Специално предупреди Карана и Сашо Главата! А на теб, — Жорж сложи длан на коляното на Валери. — Какво искаш за услугата?

Валери помръкна.

— Това не е услуга, Жоро. Считаю го за семейно задължение!

— Прав си, д'еба мама му. Извинявай. — Бесният се замисли.

— Адвокатът взе да ми лази по нервите. Аз му позлатявам хуя, той ми се държи като ошипана девица!

— Да не си искал да го въвлечеш в... работата на „Кали“?

— Да — учуден от прозорливостта му възкликна Бесният. — Аз плащам! Ще танцува по моята свирка, иначе в пещерата на Гюешица.

— Отказа под претекст, че може да бъде единствено съветник. Стане ли съучастник, с него е свършено.

Бесният не криеше нито изненадата си, нито връхлетялото го уважение.

— Да, бе, издрънка нещо в тоя смисъл... Още там щях да му видя сметката, но не бях станал близък с негъра.

— ДВД е прав. Той е безценен за холдинга, но трябва да стои зад вратата. Влезе ли вътре, става един от многото. Губи силата си! В никой случай не го отваряй за подробностите, докато не се наложи да застава пред съда. Ползвай услугите му, връзките му по света, но това е всичко! Той е и трябва да остане независим адвокат, нает да защитава интересите на „Кали холдинг“.

— Глупости, Валери — сега изражението на Бесният беше наистина бясно. — Ти, bankerът, си в играта?

— Разликата е огромна. „Калибанк“ е част от холдинга. Аз държа парите ви като един от вас, а той ги защитава като независим юрист. Дръж го зад вратата, Жоро, и той ще бъде печелившият коз на холдинга.

Жорж мълча дълго, после каза.

— Не знам, ще помисля! — но в себе си знаеше. ДВД беше отгървал кожата и го дължеше на зет му. — Спри! Връщам се в моята кола!

Преваляха Коньовска планина. Всеки момент Кюстендил щеше да изплува на хоризонта.

\* \* \*

Валеше. Още в София личеше, че ще се разваля времето, но от превала на юг влязоха в порой. Над града вилнееше магнитна буря. Ботъо намали скоростта.

— Да изчакаме, шефе? Скивай какъв ад е долу.

— Карай! — мрачно заповяда Бесният. — Каквото за другите, такава и за нас.

Край гробищата се бяха струпали стотина коли, но извън купетата жив човек не се виждаше. Дори полицията, която със сигурност беше толкова многолюдна, колкото опечалените, се беше изпокрила под навеси и предварително подготвени пусии. Охраната огради мерцедеса на Бесния и зачакаха началото на погребението. Ботьо остави чистачките да работят, но въпреки всичко тъмнината беше почти непрогледна — време за сън и убийства. Слънцето слезе от пилотната кола, разпъна президентския чадър и застана прав пред стъпалото на Бесния.

— Бълнува Козелът — Каза Мартин. — Освен теб, само ние със Слънцето го познаваме.

— Той е в Америка — но вътрешният глас на Бесния изкрещя

— „Никаква Америка! Тук е на погребението!“ — натисна автомата и свали стъклото. Колата на „Калибанк“ се промъкваше зад тях.

— Виждаш ли нещо? — попита Жорж.

— Нищо! — отговори Слънцето. — Козелът е тук някъде.

— Покрий ме с чадъра — заповяда Бесният. — Ще се прехвърля при Валери... Мартине, излез и търсете Козела

— Вземете двама цигулари и предложете кола по кола!

— Той е с твоето БМВ... — колебливо каза Мартин, готвейки да подложи гръб на бурята.

— Не търси моето БМВ, кретен такъв! Трябва да е по-тъп от тебе за да дойде с него.

Дъждът се засилваше, тъмнината ставаше все по-гъста. Бесният вдигна яката на сакото, приклепна и скрит под чадъра, притича до колата на зет си.

— Козелът ли? — попита Валери.

— Ти ясновидец ли си, бе! — Бесният удари с юмрук по седалката. — Пусни чистачките! — и когато стъклото се прочисти, подхвърли. — Козелът, я! Ще се изненадаш ли ако е тук?

— Козелът не е тук, но Ескадронът със сигурност.

— Ще видим! — многозначително, с нотка злоба каза Бесният.

— Надценяваш интелигентността на това ченге!

\* \* \*

Козелът не беше на погребението, но и Аркидяконо, и Павел Пас, шефът на „Нева“, чакаха да спре пороят за да се смесят с опечалените. „Жорж Бесният е мъртъв!“ — беше клетвата на малтиецца, когато тръгваше за погребението.

— Как ще ползваш оръжието? — попита Козелът. — Докато извадиш патлака, в теб ще изпразнят сто цеви.

— Пистолет? — презрително изсумтя малтиецът. — Каубойски маниери. Селяндурщина! Аз съм потомък на рицарите на малтийския кръст. Козел! — Аркидяконо извади цигара от джоба си. Това всъщност беше куха тръба, от която се изстрелваха чрез издухване метални стрели, остри като игли на спринцовка и къси като габъри. — Рицин, безмилостна отрова. С нея КГБ очисти вашия писател Марков. Болката не е по-остра от ухапване на комар

— Ще видим — недоверчиво каза заместник началникът на Ескадрона, но на Теди заповяда сухо и на български. — При най-малък риск да им падне в ръцете — преразход!

Младият скот кимна и го поведе към един „Исузу“ Импулс, японски вариант на БМВ, форсиран и краден специално за случая. Мартин напразно щеше да търси колата на Бесния. Козелът я беше продал на един руски бандит в Прага.

\* \* \*

Павел Пас и хората му бяха наели бившата резиденция на ЦК на БКП два дни по-рано, но за погребението закъсняха умишлено. Бяха значително по-добре въоръжени от „Ескадрона на смъртта“ и абсолютно сигурни, че Бесният изживява последните мигове на прокълнатия си живот. Шефът на „Кали“ щеше да е в бронирания си мерцедес, но афганците бяха хвърлили във въздуха стотици танкове, така че въобще не се тревожеха от устойчивостта на оловните стъкла и двойните, стоманизирани ламарини на някаква си лимузина. Бяха трима души в един стар мерцедес 190 I, с който трябваше да се доберат до щурмовия хеликоптер МИ-24, кацнал на 500 метра от гробищата, в нивите на края на града. Когато пристигнаха, колата на Бесния вече беше паркирана срещу главния вход на църквата. Майор Пас допуши цигарата, вдигна яката на шлифера и кимна на партньора си, едноок,

як като щангист мъж около четиридесетте, който беше нахлупил ниско над самото чело филцова шапка. Под шлиферите си криеха тръби, 22 см. диаметър, заредени с по една ракета „Град“. От джобовете им, увити като салами стърчаха още по две. Сенка Малкият, както го наричаха афганците, имитира, че връзва обувките си, вдигна крак на торпедото и изстреля ракетата. Взривът беше толкова изненадващ, разрушителен и с такъв грохот, че в общия шок, никой не забеляза как двамата афганци се върнаха в колата и бавно, на заден ход, напуснаха гробището.

Мерцедесът избухна и се стопи пред ужасените очи на бандитите от силовите групировки в страната. „Край с Бесния!“ — къде злорадо, къде с облекчение мислеха многобройните му врагове, дошли да имитират съчувствие и да отложат по възможност ударите на бясната му ръка. „Край на Бесния!“ — плачеха хората на „Кали“, къде от ужас, къде от безсилна ярост. Атаката беше толкова бърза, че за никой нямаше съмнение, взривът беше предварително заложен в колата. „Отиде Ботьо!“ — помисли Бесният и несъзнателно, забравил всички мерки за защита, отвори вратата и се подложи на пороя. Срещу него тичаха Мартин и Слънцето, от охранителните коли наизскачаха „цигулари“, хора от „Кали“, „Пирана“, „Аполо“, ченгета от охраната, дори свръхтайните хамъри на „Ескадрона“. Какво по дяволите, беше се случило?

Бесният погледна предпазливо в догарящата, нажежена до червено кола. Ботьо го нямаше там, където някога беше шофьорското място. Или беше стопен, или просто се беше дематериализирал.

\* \* \*

— Млък! — изсъска Бесният, когато Мартин и Слънцето застанаха срещу него. — След малко ще цъфнат баретите. На тях ще давате идиотските си обяснения. Аз съм бил в колата на зет ми. Ясно ли е?

— Ясно! — измънка Мартин.

— Щом ви е ясно, влизайте в църквата. Да не забравяме защо сме тук!

Тридесетина души го обградиха и тръгнаха под пороя. Видя Барона, Чомбе, Маргина, Пашата, Карана, Главата и кой ли не още. Бяха чакали знак, за да започнат траурната церемония... обаче, съдбата беше решила друго.

На входа на църквата се появи майката на близнаците. Когато Бесният се наведе да ѝ целуне ръка, бившата му учителка по литература, а и класна, заби десетте си нокътя в лицето му и го превърна в кървава каша.

— Върни ми синовете, убицецо! — сухо, свирепо с горящи, изплакали сълзите си очи, изсъска тя. — Ти уби синовете ми, Джермане! И твоя ред идва, изчадие адово! Махай се, сатана! Сама ще погребя децата си... Махайте се, по дяволите, убийци!

Марко Аркидяконо изстреля отровното си жило, но не уцели. Бесният се въртна, придържайки с ръце кървавата кожа на лицето, стрелата свирна покрай ушите му и се заби в рамото на Слънцето.

— Луда! — крещеше Бесният. — Аз съм убил близнаците! Луда за връзване! Може би и брат ми аз убих!

Давеше се от ярост, от унижение, но и от мъка.

— По колите! — изкрещя той. — Карайте в „Мираж“! Там ще почетем паметта на близнаците!

Излетя хеликоптер, но никой освен Каранът не му обърна внимание.

Слънцето изкрещя и рухна в калния порой между колите. Лицето му беше зелено, очите опулени от ужас, тялото му се гърчеше, като на Румен епилептика от детството им. Слънцето повърна жлъчка и умря. Хеликоптерът изстреля ракета, но избухна някъде далеч между гробовете.

— В колите! — викна Маргинът. — Стрелят от въздуха... ракети! С ракети вдигнали колата на Бесния!

„Ще ти кажа аз кой е Бесният!“ — помисли Жорж, но сега не беше време за саморазправа и побърза да се вмъкне в колата.

— Газ! — изкомандва той. — Влез в града и спри между сградите! Не изпускай от очи хеликоптера!

Мерцедесът потегли с нервни маневри. Тук, на Кюстендилските гробища, дори ездач, трудно би се промъкнал между десетките луксозни возила. Охраната тъпчеше мъртвия гард на брат му в един от багажниците, когато избухна втората ракета. Този път попадението

беше по-точно. Отнесе кръста на църквата и избухна в недовършената постройка на бъдещия крематориум. Цигуларите излязоха от вцепенението си. Косьо Блейзерът измъкна калашника и започна да стреля по въздушния нападател, след него още стотина стрелци от силовите бригади изпразниха пълнителите си в небето. От хеликоптера усетиха стрелбата и побързаха да се изтеглят на север.

Разбрал грешката на малтиец, Теди се залепи зад колата на Бесния без да се грижи за другия мерцедес 600SL, който тръгна плътно зад „Исузу“-то. В него пътуваха Карана и три бивши ченгета от Първа частна милиция или „Аполо“, както се наричаха отскоро.

— Там е убиецът! — каза Каранът. — Издуха отрова по Жорж. Стрелата отрови Слънцето.

— Преследват ни! — каза Аркидяконо, почувствал опасността с кожата си. — Газ до дупка, Теди.

— Внушаваш си! — пренебрежително отговори младият хамър. — Имат по-сериозни грижи от нас!

Аркидяконо извади колта си и го подпря на слепоочието му.

— Мини на втора! Газ! А така! Газ! Трета! Добре... Подмини Бесният! Още газ. Добре! Ако мерцедесът не опита да ни преследва, ще ти се извиня в кеш.

Каранът наистина опита да ги догони, но пътят беше отвратителен, японската кола спортна и явно форсирана, така че скоро се отказа.

Набра мобифона на Бесният.

— Жорж, виждаш ли червената кола пред нас... изглежда японска?

— Виждам я — глухо каза Бесният.

— В нея са двама от Ескадрона! Тия дете отровиха Слънцето. Стрелата беше изстреляна по теб!

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Прати цигуларите! Мерцедесите са тежки за този макадам.

Три БМВ-та се втурнаха да ловят „Исузу“-то, но по тесните сокаци на Кюстендил Теди успя да им се измъкне. Бригадите завардиха изходите на града и започнаха да тарашат квартал по квартал. Зад кооперативния пазар откриха колата, но хамърите бяха изчезнали.



— Кудев, Вельо Вола, Патичето, тримата край Бяла Слатина, Драйвъра, а сега Ботьо и Слънцето... С десет души ни водят ебалниците от Ескадрона. Къде е списъкът, Валери... мамичката им курвенска!

Зет му подаде бланката.

— Още тази нощ ще ги почнем! Първи провинциалистите!

Бесният набра Кольо — Големия близък.

— Пред „Мираж“ Валери ще ви раздаде десет адреса из страната! Още тази нощ искам да изравним резултата! Ясно ли е?

— Ясно — отговори Кольо. — На кого да дам работа?

— Змея, Маймуняка, Кълвача, Сашо Главата и ти!... Искам десет некролога тази вечер!

\* \* \*

Пътуваха Към София. Валери се опитваше да почисти кръвта му с носната си кърпа. Ноктите бяха проникнали дълбоко в месото и завинаги щяха да му останат белези, като на негрите банту, които за мъжественост си правеха успоредни нарязи по бузите.

— Какво иска тази луда жена? — като на себе си говореше Жорж. — Сериозно ли вярва, че аз съм убил Гери и Драго?

— Не, разбира се — отговори Валери.

— Какви претенции има тогава? Близнаците ми бяха като братя. С тях бях по-близък отколкото с Велин... Всички го знаят. Питай когото искаш!

— И аз го знам, Жорж!

— Тогава! — изкрещя той. — И тя го знае! Жена! Всички жени са луди!

— Жената е първия несполучлив опит на природата да създаде мъж! — Каза Геле Мъдрецът, шофьорът на банката.

— Млък! — апатично заповяда Бесният. — Още една дума и ще ти пръсна черепа!

Шофьорът утихна, втръчен в завоите на планината.

— И на всичко от горе, въздушна атака с ракета! — Бесният се обърна към зет си. — Черният знае ли що за снаряди са това?

— Тип „Град“ — отговори Фокс без да се обръща. — Първият снаряд взриви колата ти.

— Сериозно? — не вярващ на ушите си, изкрещя Бесният. — Значи живея втори живот?

— Четвърти — тихо, много тихо звучеше Валери. — Атенатът в тунела след Правец, хотела в Ню Йорк, ракетата и отровната стрела. Внимавай, Жорж. Най-големите щастливци имат седем живота... Като котките!

— Прав си, д'еба мама му! Елтън, — превеждай, Валери. — Можеш ли да откриеш хеликоптера по отличителните знаци? — негърът кимна. — Много добре! Тоя мъдрец до теб ще те разведе по летищата около София. Ти няма да правиш впечатление... Негър си, при нас друг като теб няма. — Елтън продължи да кима, но на лицето му цъфна зла усмивка. — Намериш ли машината, искам пилота й! Ще ти дам най-дивите цигулари на холдинга! Трябва да ги спрем, Елтън! Започнат ли да ни стрелят от въздуха с нас е свършено! Тогава трагедията ни ще бъде пълна!

Елтън Фокс мълча дълго преди да каже.

— Трагедията ви е пълна! Знаеш ли причината? Дълго мислих защо всички в тая страна са психопати, истерици, луди. От климата, Джордж! Разликата в температурите, от — 15° зимен студ до 35° летни горещини... 50° амплитуда! При такъв термичен скок камъните се пропукват, камо ли крехката човешка психика!

Бесният не разбра нищо. Мозъкът му беше зает със собствени проблеми. Общонационалните нито го интересуваха, нито ги разбираше. Набра мобифона на адвоката.

— ДВД, можеш ли утре в девет да бъдеш при мен?

— Ще бъда, Жорж. Случило ли се е нещо?

— Утре, ДВД. Провери колко души с името Иван Милетиев има в телефонния указател. Запиши им адресите... Утре сутрин те чакам.

## VI

Срещата с Пентхауз беше сложна за уреждане. Трябваша гаранции, че няма да домъкне Ескадрона, че разговорът нито ще се заснеме, нито ще се записва. ДВД избра „33 стола“, Мартин осигури проверката, невидимата охрана и отведе шефа си на „Развигор“ № 1. Началникът на Главно следствено управление го призоваваше вербално, както се изразяваха ченгетата. Беше 10 часа сутринта, Атанасов ден и 15 градуса под нулата, за ужас на Елтън Фокс.

— Откри ли хеликоптера — попита Бесният.

Досадата на следствието цяла седмица го държеше в нервно напрежение.

— Не — негърът поклати глава. — Машината е военна. Твоите хора ме водят по селскостопански летища.

— Какъв преход има МИ-24?

— Около хиляда мили. Трябва да го търсим из цяла България!

— Търсете го, Елтън! Маскирай двама като военни летци и обходете западна България. Ще се видим утре сутрин.

— Студено е, Джордж.

— В Сибир температурите падат под 50°, но не отменят полетите. — Бесният потегли за „Развигор“. ДВД щеше да го чака пред входа на следствието.

\* \* \*

— Защо ти викат Бесният? — попита полковник Проданов, след дълго пиене на кафе, ровене в папки с документи и артистично бавно тъпчене на лулата си.

— Говори ми на вие! — ядно каза Жорж.

— Прав сте... и защо „Бесния“?

— Като деца ухапах брат ми. Той измисли този прякор.

— Аз имам други сведения!

— Тогава защо питате?

— Винаги е любопитен отговорът на следствия.

— Аз следствен ли съм?

— Тук аз задавам въпросите! — Проданов кръстоса ръце на гърдите. — Бесен, какво се случи на гробището в Кюстендил?

— Не отговаряй докато не смени тона! — обади се адвокатът.

Проданов мълча няколко секунди. Адамовата ябълка заплашваше ту да разбие брадата му, ту да скъса копчето на ризата. Овладя се и продължи.

— Г-н Изов, въпросът е в сила.

Бесният разказа своята версия. „Да, атентат имаше, но не срещу мен. Аз нямам причини да се страхувам от покушения!“

— Два трупа от охраната и нямате чувство, че целта сте били вие?

— Не.

— От разстрела на Вълка насам ви приписват около тридесет убийства. Повече от двадесет афганци и десетина полицейски чиновове.

— Има ли някакви доказателства за мое участие в такава касапница?

— Ще има! Много скоро! Лошото е друго, Изов. Докато ви вкарам к затвора... със смъртна присъда? Само и единствено смъртна присъда заслужавате! Та, докато ви набутам в затвора, някой друг може да свърши нашата, както се изразявате, вие „мокра работа“?

— Какво значи „мокра работа“? — Невинно попита Жорж.

Полковникът не отговори, но се изправи и застана с гръб към тях, загледан през решетките на прозореца.

— В момента в „Кали холдинг“, „Калибанк“ и всичките ви знайни и незнайни бандитски поделения започва масирана финансова проверка. Изпратих всички ревизори на МВР! Стотици финансисти в момента започват проверка на бандитската ви фирма. Ще ви стопя лагерите, мутри скапани! Ще ви покажа аз, как се прави държава в държавата!

— Полковник! — обади се ДВД. — Тонът ви е обиден за моя клиент. Той нито е следствен, нито подсъдим!

— Прав сте, г-н Димов. Все още нито е следствен, нито в килията на смъртните, където му е мястото! — полковникът се обърна, сложи иронично ръка на сърцето си. — Моля да бъда извинен, Бесен,

пardon, г-н Изов! Преуморен съм и си изпуснах нервите... Междувпрочем, кой уби вашите... приятели Горан и Драган Белкови?

— И аз бих искал да знам, г-н полковник. Бях в Цюрих, когато са ги ограбили и убили в някакъв нюйоркски хотел!

— Били сте заедно, Изов!

— Има ли кой да го потвърди?

— Ще се намери някой ден... И вие не знаете, или поне не предполагате, кой би могъл да бъде убиецът на близнаците? Човек, организация, фирма?

— Нямам нито представа, нито подозрения! Казах ви, бях на хиляди километри от Ню Йорк!

— Какво правехте в Цюрих?

— Турист, г-н полковник. Ако не сте виждали Швейцария, не знаете нищо за Европа.

— Така ли? Кой уби Степанчик, Манджурците, майор Чайковски, Анатолий Пас и другите... Списъкът е отегчително дълъг!

— За пръв път чувам тези имена!

— Тогава неминуемо сте чували за Гошо Мечката, Кимбата, Патичето, Вельо Драйвера...

— Работеха за „Кали холдинг“, лека им пръст. Подкрепяме финансово семействата им.

— Няма ли връзка между руските жертви и вашите... да ги наречем сътрудници?

— И да има, аз не я виждам!

— И не знаете, че едните са жертва на другите и обратно?

— С какво ще докажете такова твърдение? — нахално, дори нагло звучеше гласът му.

— Тук аз задавам въпросите, Бесен!

— Господин полковник — отново се намеси ДВД. — Моля ви, спазвайте благоприличието!

— Майната ви и на двамата! — изкрещя Проданов. — Ще присъствам, когато произнесат смъртната ти присъда, Бесен! — следователят беше апоплектично морав. — А на теб, адвокате, обещавам заличаване от адвокатските регистри! Завинаги! Во веки веков! Махайте се! Веднага изчезвайте и двамата!

ДВД стана и потупа Жорж по рамото.

— Нямаме работа тук! — но на вратата спря и каза. — Щадете се, полковник. Вие сте в прединфарктно състояние.  
После напуснаха „Развигор“ 1.

\* \* \*

Когато се успокои достатъчно, полковник Продан Проданов отвори барчето, наля сто грама водка, претопли изстиналото си кафе и потърси един мобифон в джобния си компютър.

— Полковник Зорин, Проданов от Главното следствено е на линията. Кога и къде ще ви бъде удобно да се срещнем... Извън служебно... Днес... По възможност веднага... След половин час ще бъда в „Руския клуб“!

\* \* \*

Ресторантът „33 стола“ беше запълнен от проститутки и цигулари, една единствена маса беше свободна и точно тя беше запазена за Жорж и Дебелия.

— Мартине, иди на бара — заповяда Жорж. — Няма да сядам още. Предупреди бармана да не досажда!... Поръчай уиски!

Бесният прегледа внимателно тоалетните на заведението, надникна в кухнята през малките сутеренни прозорци, видя краката на охраната и се върна в ресторанта.

— Седни на масата и си отваряй очите! — а когато Мартин изпълни заповедта му, отпусна се на крайния стол, опря гръб на стената, запали цигара и взе чашата си. Точно в един на обяд Дебелият влезе сам, огледа публиката и с разбиращ поглед тръгна към него.

— Пазят те като Фидел Кастро, д'еба мама му! Радвам се да те видя!

Жорж стисна ръката му усмихнат, дори развеселен.

— Как мислиш, имам ли основание да си пазя кожата?

— Сигурно! — кимна Пентхауз. — Ако съдя по брат ти, лека му пръст, сигурно имаш... На бара ли ще висим?

— Ще изпием по едно тук... Масата ни чака!

Дебелият седна и взе листа.

— Ти какво пиеш?

— Уиски... най-скъпото. Ние бандитите прием само най-скъпите напитки.

— Прави сте. Ментетата на цар Киро ще натровят народа, мамка му циганска.

— Една „Стела артоа“, барман. Студена и без пяна.

Пиха мълчаливо. Жорж не изпускаше вратата от поглед, Дебелият не обръщаше внимание на охраната му.

— Сам съм, Жорж. Отпусни се, чака ни сериозен и тежък разговор.

— Целият съм в слух, Пентхауз.

— Има време. Наздраве. Не обичам да водя гладен делови разговори.

Дебелият яде супа от моруна, печени пъдпъдъци с евксиноградско вино, коктейл от раци и накрая коняк „Курвоазие“ с фламбирана палачинка. Жорж се задоволи с шницел по милански. Когато плюскането свърши, Пентхауз се облегна на стола, запали пура и шумно издиша дима в лицето му.

— Така се живее сто години, моето момче. Пиеш много, а ядеш като врабче... Черният дроб има нужда от обилно угаждане.

— За медицински съвети ли ме извика? — раздражено попита Жорж.

— Не, разбира се. — Пентхауз се преобрази във всемоушен и мъдър властник. — Ще говоря направо. Престани да избиваш руснаците, Жорко! Причиняваш ми неприятности... Големи ядове, приятелю! Дай да обявим край на войната... Помисли. Давам ти три дни за отговор.

— Много си щедър, бе! — Бесният му се ухили в лицето. — Отговорът е готов. „Даваш ми Иван Милетиев- Козела, убиецът на брат ми! Павел Пас, шефът на «Нева», който с Япончик свитна близнаците в Ню Йорк, разпускаш «Ескадрона на смъртта», ликвидираш «Банка за Екологична Профилактика» и сключваме мир... — Жорж се усмихна ехидно с редките си остри зъби. — Можем и църковен брак да сключим, ако искаш. Отговорът е в твоето поле.

— Не е по силите ми, Жорж...

— Защо, Пентхауз? Ти минаваш за най-силния човек в държавата.

— Само минавам, моето момче! Козелът не е в страната. Последните ми сведения са, че се шляе някъде в Америка. Майор Павел Пас е специален човек на Центъра в Москва... Кое то значи и с централна закрила. «Ескадронът», ако такъв съществува, е под прякото командване на министъра на вътрешните работи, ако не и на премиера, а банката е поделение на «Полиинс» и само твоя приятел Тодор Беров е в състояние да я закрие.

— Прелял си, Пентхауз — злобно каза Жорж. — Сериозно ли мислиш по този начин да говориш с мен?

— Не те разбирам...

— Напротив, разбираш ме идеално. Искаш мир... Преведено, това значи «Кали» да свали гарда, да ти падне на колене, и да ни свитнеш един по един... Като пъдпъдъците в чинията ти...

Пентхауз се засмя весело.

— Аз не съм убил никого, Жорко. Дори на лов не съм бил никога. Бъркаш ме с някого, момчето ми.

— Не, Пентхауз. Не те бъркам. Ти си главата на ЦК на БКП, ти си шефа, или поне резидента на КГБ в България. Ти дърпаш конците и на афганците, и на Доди Беров, ти създаде Ескадрона, ти и никой друг си виновен за смъртта на брат ми, близнаците и другите — знаеш ги чудесно и поименно. Тия белези по лицето ми, виждаш ли ги. И за тях си виновен ти, нищо, че една полудяла от скръб майка ме обезобрази завинаги... — Бесният го хвана грубо за ревера. — Ти си убиец № 1 в тази държава, мръсно тлъсто копеле! И въпреки това, ако искаш мир, приемам при условията, които чу преди малко! Ако не, един ден, лично аз ще те набия на кол! Ще го набия в розовия ти гъз и ще ти го изкарам през устата!

Бесният скочи, пътьом грабна палтото си и излезе. Секунди след това заведението беше празно. Пентхауз остана сам. Убийците и курвите на «Кали» бяха изчезнали.

— Момче — каза резидентът на КГБ. — Имам ли сметка за уреждане?

— Да, господине — отговори келнерът. — Цялото заведение яде и пи за ваша сметка!



\* \* \*

Ревизията на МВР беше детска играчка за Валери Савов, президент на «Калибанк» и главен финансов експерт на «Кали холдинг». Посрещна усмихнат ревизорите, предложи им кафета, торти, всякакви видове напитки и любезно, дори приветливо ги допусна до фирмените и банкови операции.

— Документацията е на ваше разположение, господа — каза той. — Разпоредил съм да ви представят незабавно оперативните книжа по всяка сделка, която ви интересува!

— Имате ли несъбираеми кредити? — попита възрастен полковник с вродено недоверие и с предварително убеждение, че всеки ревизиран е потенциален подсъдим. — Не, господин полковник. Няма и да имаме, докато аз съм президент на банката.

— Валутни операции с двойно счетоводство? По-добре е предварително да сложите картите на масата.

Валери се усмихна весело.

— Всички карти са в колодата, г-н полковник. Желая ви приятна работа.

Излезе и остави къртиците да ровят.

— Г-н Савов — посрещна го портиерът. — Обади се шефът на холдинга. Каза да му телефонирате... Добави незабавно!

— Търсил си ме, Жорж!

— Ревизията започна ли? — нервно попита Бесният.

— Да.

— Е-и?

— Ревизия като ревизия. Идват с голяма кошница, ще си отидат с празни ръце!

— Сигурен ли си?

— Абсолютно... — Валери се засмя звънко. — Имаш ли ми доверие, шурей!

— Естествено... Пълно доверие ти имам, зет ми... но все пак такава масирана акция?

— Аз съм тук, за да не мислиш за разни дреболии като ревизии и тем подобни. Повтарям ти, всички ревизори на света да се изсипят не

само в банката, а и в целия холдинг, могат да се хванат само за долуподписания.

Бесния се изсмия в слушалката.

— Това да се чува! Какво правиш в момента?

— Току що навърших тридесет години!

— Сериозно!

— Напълно!

— Идвай да го полеем! Вземи и Катя.

— Ще дойда сам... Искам да говоря с тебе!

— Чакам те!

Бесният прекъсна разговора и викна Мартин.

— Иди да купиш един златен пръстен... Елегантен, скъп... Брилянт по възможност. Мери го на безименния си пръст и гледай да намериш нещо свестно, ако не искаш да ти откъсна ташаците!

\* \* \*

Когато Проданов влезе в «Руския клуб», Зорин вече го чакаше на маса за двама. Познаваха се от дълги години, още от първия випуск на полицейското училище в Симеоново, но бяха останали на поздрав, никога не бяха разменили дори и една дума, камо ли да седнат на една маса. Проданов се отпусна срещу него и разтърка уморено очи.

— Дойде време да си сътрудничим, Зорин. Поне аз не виждам друг избор.

— Така изглежда — кимна баретата. — Ще пием ли по нещо?

— Водка... ако не е много скъпа. Аз съм държавен чиновник.

Зорин се усмихна криво, поръча бяло вино за себе си и сто грама «Абсолют» за шефа на следствието.

— Веднага ли ще минем на същината на въпроса, или ще спазим протокола? — попита той.

— Майната им на условностите — Проданов изглеждаше и уморен, и преждевременно остарял. — Чувствам се безпомощен... Полошо — глупав и смешен. Разни бандитчета си бършат гъза с мен и аз нямам законовите основания да им извия вратовете. Разбираш ли ме?

— Идеално! — Зорин го разбираше, но не му съчувстваше.

— Бандитите са едно голямо и сплотено мафиотско семейство.

— Всяка просперираща фирма е мафия, Проданов.

Шефът на следствието удари с юмрук по масата.

— Добре де, ние какви сме? Шепа кретени с юридическо образование? Последните романтици? Лунатици, идиоти? Какви сме, Зорин?

— По малко от всичко!

— Не може така... Повече посмешище на престъпници не ставам. Кълна ти се в покойната си майка, няма да викна в следствието нито един мафиот, преди да ми развържат ръцете да го завра на кучето в гъза! Зорин се усмихна.

— Викай ги извън службата! Ще се изненадаш от промяната. Когато гърбът им не е защитен от дебелите стени на «Развигор», от бабаитлъка им няма да остане помен.

— Добре знаеш какъв ще е резултатът. Ще ме разжалват за превишаване на служебните права и ще ме дадат под съд за саморазправа. Знаеш го по-добре от мен, ние сме страшно жестоки помежду си. От главата на Барона няма да падне косъм, но мен ще ме напъхат в пандиза, ако ударя дори един шамар на този бандит, който държи под откровен рекет дори аптеките на запад от София!

Зорин знаеше, разбира се. Знаеше много повече, но все още гадаеше смисъла на срещата им, тук, в «Руския клуб», откровено свърталище на най-корумпираните държавни мъже и на преките им изпълнители, гангстерите от силовите групировки, маскирани като застрахователни дружества.

— Разбирам, Проданов... Карай направо, какво мога да направя за теб?

Сервираха напитките. Зорин напълни чашата си с лед, доля вино и я вдигна.

— Изплюй камъчето, колега! — каза той. — Всички се печем на един огън.

Проданов отпи солидна глътка, бръкна в джоба на сакото, извади няколко сгънати листа и му ги подаде.

Преди да умре от раните си, майор Панайот Киров от Пазарджик беше проговорил. «Ескадронът на смъртта» беше престанал да бъде тайна за Главно следствено управление, по-лошо, командният му състав беше изброен поименно, броят на цевите също. Киров беше стигнал до там в прозренията си, че обявяваше Пентхауз за идеолог на

новата «фабрика за смърт», както находчиво я беше нарекъл, а Доди Беров чрез «Полиинс» и новосъздадената «Банка за Екологическа Профилактика» за основния спонсор на разширилият се от 100 на 1500 души Ескадрон. Беше споменал броя на жертвите от двете страни, разбира се беше пропуснал десетте трупа, паднали в последните две денонощия, като отмъщение на Бесния за атентата в Кюстендилските гробища.

Зорин прочете листата и ги остави пред него.

— Наздраве! — каза той. — На някои хора не им липсва фантазия.

Дори агонизирайки. Проданов запали цигара, допи водката и поиска нова.

— Прибери тези листчета, Зорин. За теб ги донесох. Единствен екземпляр, диктуван на един следовател. Аз! Дори да са измислица по-добре е да не стигат до протоколите на моята служба. Камо ли до пресата.

Зорин не чака подкана.

— Какво искаш за услугата?

— Нищо лично.

— И все пак?

— Главата на Георги Изов — Бесният.

Зорин се усмихна.

— Тази сутрин получих честитка... Следобяд сведението ще стигне и «Развигор». Бесният е убил десет запасни офицери от полицията. До един от провинцията.

— Членове на... Ескадрона?“

— Доверие за доверие, Проданов. Максималното, което мога да ти кажа, е, че бяха под мое командване.

— Достатъчно... Какъв ще бъде ответният удар или да се сетя сам?

— Предстоят избори. Премиерът е млад, лудо амбициозен хлапак... Чекиджия, ако питаш мен! Поискал е „прибиране на оръжията“, докато не го преизберат... Хората, от които получавам заповеди, са зависими от него.

— Три месеца? — Зорин кимна. — Страх ме е, че дотогава ще... ще останеш генерал без армия.

Зорин се усмихна кисело.

— Е, за Бесния можем да направим едно изключение. Мъж с кураж, със замах. Заслужава си да му поднесем уважението си.

\* \* \*

— Катя става особена... — Валери се изпоти преди да намери подходящата дума. — Отчуждаваме се. Не знам причината, но фактът е на лице.

— Нямате деца — безгрижно каза Бесният. — като надуе платната ще миряса.

— Няма да надуе... платната.

Бесният възстанови дивото си изражение.

— Какви ги дрънкаш, бе?

— Катя не може да има деца. Бяхме на преглед... Не съм й казал още, но проверих пробите. Лекарите са категорични. Катя няма да забременее никога.

Настъпи глупаво мълчание.

— Какво смяташ да правиш... Аман от ядове, да му еба майката. Да не си решил да се разведеш?

— Пази боже. През акъла не ми минава. Божа работа, Катя няма вина... за това исках да се посъветвам с тебе... Искам да осиновим дете.

— Правилно, Вальо. Хиляди хора го правят... Маймунякът е осиновен... е, малко идиот си пада... Лотария, но старците му го обожават, а и той тях. Купил им е къща палат, градинар им е наел, две коли с шофьори, чистачка. Понякога осиновеното е по-читаво от свое.

Валери кимна.

— Това щеше да бъде първата ми молба... Ще навиеш ли сестра ти да вземем бебе?

— Разбира се, брат ми. Ако трябва ще я бия, но ще клекне!

Валери се усмихна тъжно.

— Бил ли си я някога?

— Не помня... Като малки може и да съм я шляпвал някога. Тя по трябва да помни.

— Твърди, че нито ти, нито Велин сте й посягали.

Бесният помръкна.

— Той не я е пипвал с пръст, но за себе си не съм сигурен... Още довчера ще говоря с жена ти... Къде е сега?

— При Лидия... знаеш всеки момент ще ражда.

— Знам — разсеяно каза Бесният. — На човек не прилича горката... Повече от десет години я познавам, винаги е била слаба, но такава чудо у бременна жена за пръв път виждам... — Бесният стана, наля два малки скоча и застана прав пред него. — Казвай втората молба, че да заминем на празника...

Валери се изпоти, но мислено се прекръсти и изплю камъчето.

— Катя може би няма да иска да осиновим чуждо бебе, но детето на брат ти!

— Стига! — кресна Бесният. — Забрави, Валери! Знам, че го правиш от най-добри чувства, но никога повече не отваряй тази тема. Бебето, да даде Бог, да е живо и здраво си има майка, чичо, баба.. Катя и тебе! Не мисли за детето на брат ми! Ражда се принц или принцеса и аз ще имам грижата да стане гордо като баща си Нерон Вълкът...

Съдбата, обаче, отново се намеси нелепо. Лидия роди здраво момче, тежко 3 килограма и 400 грама, дълго 53 сантиметра, но не можа да понесе раждането, загуби много кръв, въпреки трансфузията, почина тихо, както беше живяла всеотдайно, ненатрапчиво, кротко. Диагнозата ѝ беше „скоротечна анемия“, но Жорж не и повярва. Лидия просто беше изпълнила дълга си и последва Вълка в небитието.

Късно през нощта Бесният потърси Валери Савов, зет си, президента на „Калибанк“, човекът, който беше започнал да замества покойния му брат.

## VII

- Жорж, Каранът е на телефона. Пътувам за София.
- Капанът задейства ли?
- Само лично. Чакай ме в офиса.
- Чакам те — каза Бесният. — Колко време ти трябва?
- Току що минах Вакарел...

\* \* \*

— Мислех, че Козелът е човек на Пентхауз, Жорж... Оказа се още по-сложно. Зад Ескадрона стои правителството и лично премиерът.

— Тоя шибан болшевишки боклук!

— Основният ни враг са комунистите. Били наши, били руски — няма значение. Отново червените ни хвърлят примката.

Бесният стана.

— Спокойно, Каране. Карай подред.

— Козелът плува, но засякохме адрес, телефон и най-важното — самоличността на главния му солташак. Тодор Токев, Теди, 26-годишен, шампион по кикбокс. Минава за изключително луд и хладнокръвен.

— Къде е?

— Няма го... Заложих пусията вчера по обяд. Снощи не е спал в апартамента си. Ще се върне все някога и ще ни заведе при Козела.

— Ще чакаме... Нищо друго не ни остава.

Бесният беше пиан, но всячески се стараше да крие състоянието си.

— Имаш ли американци, Каране?

— Имам трима души... Бивши моряци... Говорят някакъв пристанищен английски, но искат големи мангизи.

— Колко?

— По 50 хиляди зелени на цев...

— Това прави близо 11 милиона лева? Могат ли да си ебат майката. За такива кинти мога да наема Националната гвардия.

Каранът не отговори. Наля си уиски, сложи лед и се подпря на прозореца. Бесният тръгна да се разхожда из офиса.

— Много мангизи, бе... поне сигурни хамъри ли са?

— Не са никакви хамъри. Гладни моряци са. Казах им, че ако приемем офертата, ще им купя самолетни билети але-ретур, ще им дам по хиляда зелени джобни пари... Ако свършат работа и донесат снимки на Япончик и Оливия, летални, разбира се, ще им доплатя останалото.

— Ще говоря с Валери... Ако успеем да свитнем Козела, аз ще тръгна с тях... А тук ще видим... Може да „Кихнем“ 11 милиона, а вероятно е да ги спестим. Милионите не се ваят по улиците, Каране.

— Знам — Кимна шефът на Бургаския клон на „Кали холдинг“.  
— Върнат ли ги в оловни ковчези, ще имам големи ядове в града.

Извън Мобифонът.

— Жорж, ревизорите си отидоха... Като насрани, разбира се.

— Добре. Ела... Карана е при мен. — прекъсна връзката. — Ревизията се е измела?

— Пътувах, когато ми съобщиха, че напуснали моя офис.

— Зет ми е гений, д'еба и копелето му хитро. Катя ни доведе безценен banker... хуя му е компютър!

Каранът се усмихна кисело.

— Не съм виждал сестра ти от погребението на Вълка.

Бесният забави отговора си.

— Утре погребваме Лидия...

— Затова съм тук...

— Знам, Каране... Ти обаче не знаеш, че Катя е бездетна...  
Медицинските тестове го доказаха.

— Не виждам връзката, Жорж?

— Лидия роди чудесно момче..., но почина горката. А сестра ми е ялова... Още ли не загреваш?

— Не.

Бесният седна.

— Пуснах слух, че Лидия и детето са мъртви... Утре на погребението Валери ще събщи официално, че жена му е бременна



шести месец и затова не присъства. Сега загоря ли?

Каранът кимна.

— Валери и Катя ще осиновят детето на Вълка... Как ще кръстите момчето?

— Велин, разбира се... Нещо повече, Валери ще направи постъпки пред общината да смени фамилното си име.

— Изов?

— Да, Каране... Така момчето ще носи цялото име на баща си, без да е сирак.

— Колко души знаят комбинацията?

— Мама, ти, Кольо Близнака и аз.

— Никому дума повече. Няма да кажа дори на жена си... — очите на Карана бяха пълни със сълзи. — Виж, Жорж... На ум винаги съм те наричал Бесния, но сега ми идва да падна на колене и да моля за извинение!

— Остави, Каране, знам че те боли за Вълка... Знам, че се обичахте като... като братя... — Бесният изпусна сълзите си, прекоси офиса и прегърна бургаския бос на мафията. — И аз съм твой брат, Каране, и за добро и за лошо...

Мартин влезе и онемя на вратата. Не би се учудил да ги беше видял да се избиват, но да плачат в прегръдките един на друг... Това беше повече, отколкото фантазията му можеше да възприеме.

Бесният изтри сълзите, отпи от чашата и троснато попита:

— Какво има, Мартине?

— Върнаха се негърът и охраната, шефе. Вързали са пилота на хеликоптера.

— Къде е?

— В подземие. Да го доведем ли тук?

— Не, ние ще слезем...

Иззвъня мобифонът на Каранов.

— Да, добре, докарайте го в офиса. Мартин ще ви посрещне... — после погледна усмихнато Жорж. — Днес е добър ден за българската демокрация. Солташакът на Козела е паднал в капана.

\* \* \*

Козелът лежеше загледан в прозореца, влуден от денонощния шум по булевардите „Опълченска“ и „Борис III“. Беше сам в стая на МВР-болницата, имаше собствена баня, телевизор, радио, но с всеки изминат ден нервите му изневеряваха все повече и с последни усилия отлагаше часа, в който ще поиска и дневни транквиланти и приспивателни. „Как ще се покажа на момчетата?“ — беше единствената му мисъл, но тя не му даваше мира ни денем, ни в нощта при нестихващия грохот на едно от най-оживените софийски кръстовища. Беше се подложил на пластична операция. Бяха направили носа му от орлов — чип, бяха променили конфигурацията на устата, а със зелените лещи беше станал до такава степен неузнаваем, че не Бесният и цигуларите на „Кали“, но нито децата му, нито собствената му майка, ако би излязла от гроба, би го познала. Апартаментът му беше продаден. Притежаваше друг, като Иван Василев Жаров, името, което от сега до сетния си миг щеше да носи. Къщата в Лесидрен беше останала негова, с подновена документация, и в гаража на червените барети го чакаше БМВ 7М, две години по-нов модел от онова, което получи от Вълка и с всички възможни екстри, които поръчковото автомобилостроене беше измислило... И въпреки това, нито можеше да яде, нито да спи, нито очите му успяваха да се задържат върху мемоарите на Чърчил, четиво, което обичаше... Военната мемоаристика беше единствената литература, която четеше някога... понякога. Сега беше докаран до полудяване. „Чист страх ме принуди да се обезобразя!“ — мислеше той, клопочещ от ярост, готов още в този миг да грабне оръжието, да се набути в бърлогата на Бесния и да убива, да убива... Господи, с какво садистично удоволствие би избил цялата бандитска върхушка в държавата. Вместо това, лежеше по гръб с лице обвито в бинтове и трепереше от нерви, заслушан в тътена на площад „Руски паметник“. „Как, по дяволите, ще се покажа на момчетата! Как ще им обясня, че съм баща им? С Какви аргументи ще им докажа, че съм бил принуден да прибегна до този маскарад?“ „Аз съм убиец! Имам смъртна присъда! Преследват ме сто хиляди бандити...“ Това ли щеше да каже на подрастващите си деца! Ако не той, майка им щеше да го направи... О, с каква дива радост би го предала, съзнавайки, че без него биха живяли на ръба на бедността. С нейната пършива заплата и с хонорарите на бездарния ѝ комик-фейлетонист, когото дори вестник „Стършел“ избягваше да печата! По-

добре беше да имигрира... По-честно! И имиграцията, и пластичната операция бяха доказателство, че го е страх от възмездието на Бесния, но в чужбина щеше да спаси самоличността си и да умре с образа, който Бог и родителите му бяха дали. Добре, че старците му не бяха живи да видят доброволно осакатения си син.

В два без десет, малко преди задължителната обедна почивка, иззвъня дежурната уредба.

— Господин Жаров, имате посещение.

— Кой? — попита Козелът, но чу гласа на Зорин.

— Аз съм. Трябва да те видя.

Натисна копчето за обратна връзка и каза глухо:

— Да се качи!

— Как си?

— Както ме виждаш.

— Кога ще махнат превръзката?

— В понеделник... — беше четвъртък.

— Веднага ли ще те изпишат?

— Една седмица ще бъда на масаж и нагревки... Защо?

— Питам...

— Случило ли се е нещо?

— Не знам още — Зорин седна на съседното легло. — Кой знае, че се подлагаш на операция?

— Теди, Аркидяконо... По принуда. Предупредих те. Работя с тях, Зорин.

Шефът на Ескадрона кимна разсеяно.

— Къде е малтиецът?

— В Прага... Чака да го викна.

— А Теди?

— Теди? — Козелът седна в леглото. — Ти ме питаш къде е Теди?

Зорин продължи да кима.

— Идвал ли е да те види?

— Тоя скот, не! Не си пада по сантименталностите. Изгъзици, както се изразява. Защо? Къде е? Ти трябва да знаеш.

— Теоретически да, но на практика...

— Изчезна ли?

— Изчезна... Трети ден го няма!

— Бесният! — Козелът пусна краката си на пода и ги вдяна в чехлите. — Поискай заповед за обиск и прати баретите... Ще ти светна всичките им явки... и явни, и тайни.

— Направих го... Няма го никъде!

— Цигов чарк, бившата Политбюро-резиденция в Кюстендил...

— Няма го никъде...

— Базите на морето...

— Не.

— Планинските!

— Проверих навсякъде, Козел! Изчезна, изпари се...

— Може да е мръднал... С някое гадже, например?

— Мобифонът мълчи... Лошо, много лошо, приятелю. В кухнята — пържола на грила за печене... В пералнята — мокри дрехи, радиото блъска рокове, та се къса.

— Къде е Бесният?

— В офиса си... Чист като девственица. Показал на баретите ревизионен акт от миналата седмица. Чист отвсякъде. Сълза на сърна!

— И въпреки това, Бесният е в дъното на чашата... Трябва да изляза, Зорин! Веднага.

Шефът на Ескадрона не му обърна внимание.

— Теди знаеше ли, че се подлагаш на операция?

— Трети път ти казвам — да! Работя с него.

— Кога ще те оперират и в коя болница?

Козелът почувства леден студ.

— Да... Знае всичко, да му еба майката.

Зорин стана и отиде до прозореца. Пред болницата бяха паркирани над петдесет коли, но от тук беше изключено да се види в коя има хора, в коя — не.

— Имаш ли цивилни дрехи? — попита шефът на Ескадрона.

— Не.

— Обличай халата и тръгвай! Веднага... Аз ще се оправя с болницата. После! Сега трябва да изчезнеш по най-бързия начин.

Козелът нямаше нужда от втора подкана. Излязоха от стаята, тръгнаха по коридора и извикаха асансьора. „Докарай колата пред входа!“ — заповяда Зорин на шофьора. Тръгнаха по дълъг, тъмен коридор, но насреща светеше изхода и потоците коли продължаваха гръмотевичния си спринт в двете посоки. Портиерът опита да ги спре,

но беше изблъскан учтиво и категорично. Това беше болница на МВР и постовият сержант бе научен да не задава въпроси и на пациенти, и на посетителите им.

Аудито на Ескадрона се качи на тротоара и паркира пред входа. Пред болницата хора не се виждаха, но и по двата тротоара се разминаваха тълпи пешеходци.

— Изглежда чисто... Тръгвай! — каза Зорин, хвана го под ръка и го поведе към стълбите...

Бяха на последното стъпало, когато започна стрелбата. Козелът почувства удар под лявото рамо, след това чу и изстрела.

— Лягай! — изкрещя Зорин.

Срещу тях вървяха трима цигулари, скрити зад качулки, със заредени мозберги в ръце.

Козелът грабна полковник Зорин, прегърна го пред себе си и се укри зад него, като зад щит. Почувства тежките удари на куршумите в гърдите на шефа си и се отдръпна една педя от тялото му. Не бяха уникални случаите с един куршум да се екзекутират двама души, вързани един за друг. Зорин беше мъртъв, стрелбата продължаваше. Козелът видя, че шофьорът, който беше и охрана, простреля един от нападателите, но в следващия миг главата му се пръсна като любеница и той рухна на паважа.

Козелът пребърка мъртвия, но все още прав, увиснал в прегръдките му Зорин, измъкна колта му и стреляйки по-скоро за респект, отколкото на месо, тръгна да си пробива път към аудито. Когато стигна дясната предна врата, подпря трупа върху торпедото, вмъкна се на шофьорската седалка, завъртя контактния ключ, включи на скорост и с американска газ побягна от полесражението.

\* \* \*

Бодигардът на Ескадрона простреля Кольо Близнака в окото и го уби на място. Косьо Блейзерът и Цецо Барото ликвидираха убиеца и шефа му, но Козелът успя да се добере до колата и да офейка под носа им...

— Край, изгървахме го — изкрещя Барото, стреляйки като луд след изчезващото ауди.

— Вдигни Колю! — заповяда Блейзерът. — Изчезваме.

От прозореца на болницата откриха стрелба. Цигуларите грабнаха мъртвото тяло на близнака, добраха се до джипа, натовариха го, Блейзерът се хвърли до шофьора и в този момент Цецо Барото изкрещя:

— Улучиха ме, мама им да еба! Изпиха ми кръвчицата, шибаните му ченгета!

Косю Блейзерът го хвана за ревера и започна да го придърпва в колата. „Един, втори..., трети куршум!“-преброи той, докато полагаше вече мъртвия Цветан Илиев-Барото върху кървавото тяло на Колю Близнака.

После се смесиха с движението.

— Карай в манастира! — заповяда Блейзерът, хвърли шлифера си върху мъртвците и запали цигара. „Свършихме я като кучето на нивата!“ — горчиво мислеше той. Престоеше му тежка и опасна среща с Жорж Бесния.

\* \* \*

Тодор Токев, Теди, беше разпънат на кръст в една бивша плевня на сто метра от Чекотинския манастир, която Вълкът беше купил, ремонтирал и превърнал в хижа на цигуларите. Когато се налагаше да „излизат на дюшеци“, гангстерите спяха в шлафзаци на дълъг дървен нар за около тридесет души, имаха тоалетна, баня с бойлер и бар, зареден като в кой да е луксозен ресторант. Подземието обаче, което беше каменно и зидано допълнително, беше разделено на шест килии, съоръжени като манастирите с разпятие, маса, стол и тясно дървено легло, имитация на монашеските. Това именно беше затвора на IV бункер на „Кали холдинг“, за който владиката Геннадий нямаше понятие. Входът беше маскиран като на землянка и от там по дълъг, електрифициран коридор се стигаше до супер секретния звукоизолиран ад на Жорж Бесния. Именно там лежах разпънати Теди и капитан Венцислав Велев, пилотът на МИ-24, с който афганците атакуваха Кюстендилските гробища.

И баретата, и летецът отдавна бяха признали всичко, което знаеха, но охраната продължаваше да ги държи оковани на кръст на

наровете, чакайки Бесният да реши съдбата им. Капитанът беше сигурен, че ще го пуснат някой ден, все пак той беше само изпълнител на военни заповеди, докато Теди знаеше, че жив от тук няма да излезе и дебнеше притихнал като котка в храсти, мига, в който ще му се отдаде да продаде живота си скъпо, за цената, на която самият той го беше оценил. Дните се точеха еднообразни и скучни като свински черва, както се изразяваше Козелът. Теди се молеше Богу, шефът му да лети в бездните на ада, направен на решето от гърмящите „страдивари“ на силовите бригади. Това беше единственият еднопроцентов шанс да види небето. Чу стъпки и отвори очи в пълния мрак на килията. Че някой идваше нямаше съмнение, но когато очите му свикнаха и в блясъка на светлината разпозна Бесният, произнесе неволно „Край!“.

— Край! — попита Жорж. — Какво край, бе? Едва сега ти започват мъките!

— Сънувах... Г-н Изов, ако ме убивате, стреляйте веднага. Ако имам още живот, заповядайте да ме освободят от прангите... По-добре от мен знаете, че от тук бягане няма.

Бесният седна и даде иширет на цигуларите да го развържат. Изчака го да се изпикае, даде му цигара, запали я.

— Лоши новини, Теди. Козелът отърва кожата...

— Не!

— Да, момче! Никой повече от мен не желае смъртта му.

— Аз!

— Съмнявам се... Ако вместо да стреляш в колата на брат ми, беше свитнал него, сега щеше да си едно от най-богатите копелета в страната и да си „тупкаш фаса“ в някой от бардаците!

— Съдба — Теди сви рамене. — Ако ви познавах тогава, Козелът щеше да е мъртъв.

Бесният махна с ръка.

— Остави тия приказки... Нищо не ти носят... Къде е Козела... Знаеш ли явките му?

— Не. От Зорин знам, че е сменил апартамента, но къде е новият нямам представа. Единствено шефът знае.

— Зорин е мъртъв.

— Не!

— Да — Бесният се усмихна кисело. — Твой ред е, Теди.

Хладнокръвен убиец, червена барета, шампион по кикбокс и прочее, той замръзна от ужас. Бесният не го заплашваше, просто делово му съобщаваше какво му предстои.

— Имам ли шанс да спася кожата?

Жорж поклати глава отрицателно.

— Дайте ми шанс, г-н Изов. Оставете ли ме жив, ще ви донеса на поднос главата на Аркидяконо.

— Не ми трябва тоя малтиец. Остава ли те жив аз, ще те очисти Козелът, но преди това ще ме предадеш, както охотно предаде него...

Теди мълча известно време, после вдигна глава. Стъклените му сини очи искряха в последната си предсмъртна молба.

— Ще ме изслушате ли, г-н Изов. По цял свят на осъдените на смърт изпълняват последното желание.

— Говори — кимна Бесният. — С надежда, но без мечти. Това беше лаф на брат ми, Теди. Говори, но не забравяй за миг, че ти асистира на Козела при убийството му

\* \* \*

— И така, ти си Козелът? — попита Пентхауз.

— Да,

— Как ще го докажеш?

— Ще трябва да го приемеш на доверие.

— Не ми говори на ти!

— Прав си, но това важи и за двамата.

— И ти си прав, Козел. Карай по интимната процедура... Знаеш ли какво прави Бесният в момента?

— Погребва Николай Сокеров — Големия близък.

— Ти ли го застреля?

— Охраната на Зорин, лека му пръст. В пресата не срещнах нито един ред за смъртта му.

— Няма и да срещнеш. Вие, от Ескадрона, мрете анонимно. Да се върнем на думата си... Приемаш ли командването, Козел?

— Не си ми го предлагал, Пентхауз.

— Така ли? — искрено учуден изглеждаше Дебелият. Играеше театро, но беше добър актьор. — Пропуснал съм. Генерал Жаров,



приемате ли командването на секретно поделение 1113... Известно сред членовете му като „Ескадрон на смъртта“?

— Приемам, Пентхауз. Ще се постарая да оправдая доверието ви. Благодаря за производството в чин генерал-майор.

Дебелият изглеждаше разсеян.

— Подчинените ще те познаят ли, Козел?

— Единствено гласът ми е същия, но никой от тях не ме е чувал да пея.

— Теди?

— Ако е жив, ще ме познае по походката, по някои жестове и по гласа, разбира се. Бесният не оставя живи врагове.

— Ако е в неговите ръце...

— В чии други би могъл да бъде?

Пентхауз се усмихна кисело.

— На „Нева“, на премиера...

— Премиерът, та той е комунист?

Дебелият тръгна из офиса с ръце, хванати на сглобка отзад, на задника.

— Няма комунисти, Козел. Никога не е имало. Партията е мафия, скрита зад политически лозунги. Е, някой и друг наивник, който е сбъркал и вместо в църквата е попаднал в някой от кварталните партийни клубове все ще се намери, но това е маса, електорат... Тия, които са осъществявали властта, никога не са били комунисти в религиозния смисъл на думата. Най-малко младият комунистически премиер.

— Искаш да кажеш, че Ескадронът е поделение на политическата мафия?

— Не, Козел, ни най-малко. Ескадронът е част от КГБ, момчето ми, а ние сме най-мощния концерн в света. „Дженерал моторс“, „АйБиЕм“, „Дюпон Кемикъл“ и другите гиганти са частни фирми в сравнение с нас!

Козелът запали цигара и се облегна в удобното кресло, в удобния кабинет на резидента.

— Имаш ли чин в концерна, Пентхауз?

— Генерал-полковник, Козел. Твоето звание, макар и валидно тук, също е отличие на нашия борд на директорите... Това е всичко! Не

питай. Ако един ден седнеш на моето място, по служба ще научиш полагаемото се. Ясно ли се изразявам?

— Напълно, Пентхауз... Въпреки това остават два задължителни въпроса.

— А именно?

— Премиерът и обкръжението му наши врагове ли са?

Пентхауз седна срещу него.

— Младият комсомолец е твърде беден, за да управлява държавата. А беднякът, моето момче, е склонен да бърка в чужда супа... В нашата, Козел. Ние, разбира се, ще го изхвърлим на политическото бунище, но докато все още държи в ръцете си изпълнителната власт е в състояние да извърши много глупости, а и бели. Главната му глупост е, маняшката заблуда, че може да не се съобразява с концерна.

Козелът разбра всичко, или почти всичко. Беше достатъчно умен за да го побият тръпки на ужас, и достатъчно професионалист да скрие огромното си напрежение.

— Тогава „Нева“ би трябвало да бъде наш естествен съюзник!

— Би трябвало, Козел, но не е. „Нева“ е сбирщина отрепки от многонационалната, но мъртва империя. Шайка главорези, които вдигат нежелан шум и създават отминал, отдавна забравен, имидж на концерна. При нас оръжието е капитала, приятелю, а тези, които са призвани да го бранят, като теб, са потънали в дълбока секретност. Разбираш ме, надявам се!

Козелът кимна замислено.

— Добре, момчето ми. — Дебелият погледна часовника си. — След половин час трябва да се представиш на подчинените си.

„Аз — генерал от КГБ! — мислеше бившият командос, докато палеше новото си супермощно БМВ. — Какъв абсурд! Аз — убиецът с фалшиво име и подменено лице, доверено лице на концерна? Не, животът не е сериозна работа!“

\* \* \*

— Теди предлага опасен театър — започна Жорж. В Кюстендил погребваха Кольо Близнака и всички гангстери със значение в

престъпния синдикат се бяха стекли на траурната церемония. Бесният изпрати цветя, плик с пари за опечалените родители, но самият той отказа да присъства на „последното сбогом“ с един от най-близките приятели и партньори на брат си. „Гинем като мухи!“ — мислеше той, докато чакаше зет си и ДВД. — „Ставаме все по-малко... утре няма да познавам сътрудниците си!“

Бесният нямаше нерви за погребения, но разполагаше с добро извинение. Не биваше да се подлага на нови атентати, а всички присъстващи днес на Кюстендилските гробища бяха видели и въздушната атака, и смъртта на Слънцето. Наско Комшев, Крушата, Кроки, Италианеца, Мечката, Гери и Драго, Големите близнаци, брат му, Ботьо, Слънцето... Като мухи мрем, наистина! 100 000 цигулари, а на пръсти се броят старите артисти, които останаха приятели. 100 000 са равни на 10 дивизии. Бесният командваше 10 дивизии чужди, нямащи нищо общо с него и семейството му гангстери. Но още толкова бяха под флагите на Чомбе, Пашата, Карамански, Барона, Димата Руснака, Черепа, Маргините и те всички бяха техни врагове. И не само те. Комунистите, Ескадронът, афганските ветерани, палестинци, кипърци, румънци, иранци и какви ли не още. Бесният водеше война практически срещу всички имащи куража да носят оръжие, а това не беше по нервите на всеки. Може би Вълкът издържаше, но не и той, в чиято глава бяха единствено Оливия и Япончик, и дивата нужда да отмъсти и за смъртта на нероденото си дете и за поруганата си чест.

— Какъв театър? — разсеяно попита ДВД. — Всяка далавера с Ескадрона е смъртоносна за теб, Жорж!

— Защо? — опонира Валери. — Нека чуем предложението!

Жорж скъса капачката на бутилка „Паспорт“, изчака Мартин да поднесе напитките, да излезе и вдигна чашата.

— Бог да прости Колю Близнака! Лека му пръст, голям мъж беше. Един след друг си отидоха големите момчета, д'еба и живота д'еба! А аз се крия като плъх... на едно погребение не смея да ида заради ебалниците от Ескадрона и „Нева“.

Адвокатът и зет му мълчаливо отляха за „Бог да прости“ и отпиха по глътка, ДВД по инерция, зет му от „хатър към Бесния“.

— Теди... — Жорж включи касетофона. — Слушайте, но не забравяйте, че е един от убийците на Вълка!

— Какъв ми е тоя боклук, Козела, г-н Изов — започваше молбата-изповед на Теди. — Аз бях ченге... Профи. Шампион по кикбокс, стрелец... Започнах като маризчия, станах ченге и тогава ме поканиха в Ескадрона. Мангизи, кола, пътуване до Щатите... Тогава не знаех нито че асистирам при убийството на брат ви, нито че в Ню Йорк вие сте мишената.

— Козелът не може да не ти е казал — Бесният.

— За казване, каза ми, но за мен вие с Нерон бяхте само две имена и нищо повече. Плаща ли добре и на Дявола съм готов да служа... Такъв съм аз, г-н Изов... Имам живи баща и майка. Преди две години поискаха да внасям пари в къщи... Оттогава не съм ги виждал.

— Добре де, Теди, мен какво ме интересува твоята история?

— Интересува ви Козелът, г-н Изов.

— Прав си... Тук си абсолютно прав... Та какво Козела.

— Щом сте го изпуснали пред болницата, изтървали сте го завинаги. Ново лице, ново име, нов адрес... Един от 1500 стрелци на Ескадрона... Трябва да избиеете всички, за да сте сигурни, че и неговата мърша е сред тях.

— Може и да си прав — след дълга пауза се обади Бесният. — Ти ще го познаеш ли?

— Разбира се. Без глава да се появи, по походката ще го позная. Веднъж да го видя в тил и с него е свършено.

— По вероятно е с теб да е свършено, момче. Ти не знам, но Козелът е суперхамър. Как ще му обясниш десетдневно отсъствие?

— Мислил съм, г-н Изов... Имам план, стига да ми се доверите.

— И ти няма да ме предадеш?

— Спасявам кожата — с все по-силна нотка на надежда звучеше гласът му. — И още нещо, много важно, г-н Изов. Ако спечеля доверие, може би някой ден ще бъда „едно от най- опасните копелета в страната и да си тупкам фаса из бордеите“, както се изразихте.

Бесният се засмя гърлено, сухо и ДВД изтръпна в суеверен ужас. Гласът му все повече добиваше интонацията на Вълка.

— Да чуем плана! И ти повтарям — с надежда, но без мечти! Не знам колко дълго ще живееш, но винаги трябва да помниш тази мъдрост.

Теди мълча дълго преди да изплюе камъка.

\* \* \*

Бесният спря касетофона и се взря в гостите си.

— Пъклен план има копелето... Ако задейства,... с Козела е свършено... Предаде ли ни, обаче, ташаците ни са във врялото масло.

— И каква му е идеята?

— Ти си въвн от играта, ДВД — тихо каза Бесният. — Току що реших да рискувам. Заминавам, Валери... Кажи на жените, че ще се върна в понеделник! — беше събота.

\* \* \*

Бесният наистина се върна в понеделник. Валери посрещна сам „Чесната“ и откара зет си в манастира.

— Заминавам за Америка. В мое отсъствие ти командваш холдинга.

— Филиалите знаят ли? — попита Валери, вътрешно размекнат от доверието.

— Мартин ще има грижата, който трябва да научи. Как е малкият?

— Кукла, Жорж... Прилича на вашия род... и на Катя.

— Катя ни е сестра... — разсеяно каза Бесният. — Щастлива ли е?

— Изглежда щастлива и тя, и майка ти.

— А ти?

— И аз съм щастлив, Жорж! Благодаря ти!

Бесният махна с ръка. „Не е моя заслугата!“ — казваше жестът му, но много по-важно беше, какво премълчава. Даваше година от живота си за миг да надникне в мислите му.

— Ще се бавиш ли в Щатите?

— Не знам... Ще поддържаме връзка... — затвори очи. — Ще спя. Не съм мигвал три денонощия.

Колите спряха около манастира, цигуларите обиколиха стените и останаха на постовете. Мартин отведе останалите в „Казармата“,

помещение, за което Валери не знаеше нищо. Жорж спеше. „Нека спи!“ Охраната щеше да бди над съня му.

Валери влезе в манастира и се огледа. Беше тихо, като че безлюдно, но в два часа след обед беше нормално всички да са по леглата. Надникна в стаята на Катя. Нямаше я. На широкото им легло спеше тъща му, в кошчето — малкият Велин, новороденият син на Нерон Вълка. Отправи се към столовата... Музика долиташе от притворената дъбова врата. Надникна и замръзна. Легнала по гръб на масата, с вдигнати крака и голи тресящи се гърди, Катя стенеше под тежестта на Асен или Асенси Уругваеца, както му викаха гангстерите. Бодигардът чукаше жена му.

На бегом прекоси двора и хлътна в черквата. „Ще мисля утре!“ — крещеше вътрешността му взривена от срам, от обида, от болка. „Замине ли Бесният, ще събера ума си! До тогава най-важното е нито той, нито Катя да заподозрат нещо!“

Докато палеше цигара с треперещите си ръце, жена му застана на входа.

— Жоро е мой брат. Ако му кажеш какво си видял, с теб е свършено! — кротко започна тя. — На твое място бих се направил на луд.

Валери кимна.

— Така смятам да постъпя!

— Умното ми момче! — Катя понечи да излезе, но преди да притвори вратата подхвърли: — Тук не се пуши!

Смехът ѝ дълго кънтя в ушите му.

## VIII

Премиерът повика министъра на вътрешните работи. Поводът беше изненадващата среща, която Пентхауз поиска спешно. Причините можеха да бъдат две — или КГБ преосмисля отношението си към кабинета, малко вероятно след скандала около „Мултигруп“ и „Топенерджи“, или Дебелият беше изпаднал в немилост пред Центъра. Изпитваше и страх, и отвращение от „най-силния“ човек на България. Старите болшевици му внушаваха, че избирането му за шеф на партията, което доведе автоматично до министър-председателския стол, е по внушение и по настояване на Дебелия. Те бяха изкуфели романтици с по една пенсия в джоба, мислеха с категории от времето на Сталин, най-късно на Брежнев, не долавяха пулса на времето, продължаваха да си внушават, че държат политическата власт в страната и са призвани да я устояват срещу натиска на буржоазията и едрият капитал. Младият премиер не им противоречеше, нямаше смисъл, по-скоро всячески се стараеше да не разберат, че истинската битка е за изкореняване на сталинизма и превръщането на социалистическата партия в единствен банков монополист, финансовото доминиране над класата-враг, независимо как ще бъде квалифицирана тя, буржоазна, фашистка или някаква друга, беше реалната цел на властта му. Старите кадри миришеха на нафталин и мухъл, но бяха избиратели, без които нито щеше да седи в огромния си кабинет на „Дондуков“, нито сега щеше да се чуди как да посрещне Пентхауз. Кой беше Дебелият? Учител, оттеглил се доброволно от властта, чиито уроци са жизненонеобходими за него, продукта на комсомолския набор държавници, който е поставил партийните и държавните интереси в услуга на най-страшната корпорация в света, КГБ, която под една или друга форма управляваше страната повече от половин век.

Секретариата се обади, че „билярдната топка“, както наричаха върховното ченге, е пристигнал. Заповяда да чака. В прякорът беше вложен много здрав разум и премиерът завидваше тайно на този,

който го беше измислил. Не само плешивата глава беше в дъното на образа, по-скоро политическото лутане, придружено от много излишен шум и взаимоотричащи се колебания, декларации и действия бяха в основата на прозрението към МВР шефа. Беше суетен и самовлюбен като паун, и елегантен с шика на сводник. В себе си премиерът го наричаше „паникьосаната хлебарка“, но не беше дал гласност на този прякор. Най-тъпият му министър го забавляваше с глупостта си. Обществото очакваше от „билярдната топка“ да се справи с престъпността и овластения кретен полагаше смешни усилия в тази насока, без да си дава сметка, че т. нар. мафия е техен продукт, че обслужва партийните интереси, че уличните бандити не са нищо друго, освен пушечно месо за истинските, прикрити зад фасадата на икономически групировки, внос-износни формации или застрахователни дружества. Бандитите придвижваха капитала от държавната в партийната хазна и съдействаха на БСП, под прикритието на сенчестите групировки, да изкупи страната на безценица. Много тъпо копеле беше „паникьосаната хлебарка“, но може би идеалния министър на вътрешните работи. Времето щеше да покаже.

Премиерът погледна златния си ролекс, реши, че достатъчно респектиращо го е държал зад вратата, и заповяда на секретарката да го покани.

— О, г-н министър-председател, нов костюм... Армани, нали? — попита ченгето, докато пресичаше кабинета.

— Водите ли сътрудниците си? — премиерът тушира ентузиазма и посочи креслото на заседателната маса.

— Чакаат в приемната — преглътнал конфузията кимна министърът.

— Да влязат.

„Билярдната топка“ се върна с двама сравнително млади полковници, които бяха произведени в чин предсрочно от премиера и го знаеха. Той от своя страна знаеше, че го знаят и очакваше доказателства за предаността им.

— Здравейте, господа — посрещна ги приветливо. — Заповядайте. След един час имам среща с Пентхауз. Полковник Владов нещо, което трябва да зная преди да остана очи в очи с него?



— Да, г-н премиер, носим подробни записи на всички негови телефонни и публични разговори, с изключение на офиса му, където проникването е невъзможно. Там подслушвателите са заложили от друга служба.

— КГБ?

— Да, но в резюме новата игра на Пентхауз е кокетиране с „Кали холдинг“, „Пирана“, „Аполо“ и други групировки. Внушава им, че „Ескадрона на смъртта“ е ваше дело и, че вие сте отговорен за смъртта на избитите бандити.

— Така ли? — искрено учуден попита младият шеф на изпълнителната власт. — Каква цел преследва?

— Имаме само догадки, г-н премиер. „Кали холдинг“ се е сдобил със списъка на хамърите. Избива ги един по един, за сега предимно в провинцията. Когато приключи и със софийските Ескадрони, Георги Изов-Бесният, неминуемо ще се пресегне към гърлото на Пентхауз. Центърът в Москва едва ли ще има време да го спаси.

— Ясно — кимна премиерът. — Нещо друго от особена важност?

— Установих, че Пентхауз получава заповедите лично от Морис Алкалай, чрез генерал Юлаев.

— Все някой трябва да дърпа конците, нали? — усмихна се подкупващо той. — Центърът мени състава, но не и същността си!

— Не е така, г-н премиер. Позволете ми тази забележка. Това означава, че еврейското крило в КГБ взима решително надмощие!

— Това вече е много сериозно, Владов. Имаш ли конкретни доказателства?

— Доказателства все още не, г-н министър-председател, но основателни подозрения, да. Преди няколко дни в България пристигна шефът на „Блонди“, Майкъл Чьорни.

\* \* \*

Бесният, Елтън Фокс и трима моряци излетяха от лондонското летище „Хитроу“ за „О’Хеър“ в Чикаго. Прелетяха океана, преспяха в мотел на Мичиганското езеро, наеха „Рент а кар“ и се отправиха по 1200 милната магистрала към Ню Йорк. Пролет! Бесният седеше до

негъра и попиваше с очи Америка. Една беше тя в големия град, и съвсем друга тук, в провинцията на средния изток. Чувстваше странно спокойствие. Разстоянията между континентите отдавна не осигуряваха ничия безнаказаност. Възмездието идваше! Пътуваше с 50 мили в час, но напредваше неумолимо, за да се стовари като меч върху главите на една продажна курва и един подлец. „Бесният идва, Оливия, любов... С всяка секунда приближавам към теб. Идвам да заслужа прякора си! Чакай съдбата, Оливия!“

\* \* \*

— Започни от Адам и Ева, Теди! — заповяда гласът на Козела. — Искам всичко с прокурорски подробности!

— Защо не вървиш по дяволите — кротко, с хрипове в простреляните си гърди каза момчето. — Бера душа, Козел, ако ме довършиш, ще ми спестиш мъките. И без това си отивам.

— Има още хляб в тебе, малкия! — този, който сигурно беше Козелът, седна на съседното легло. — Ако не ме будалкаш, естествено.

— Казват ли ти, че си заприличал на Пол Нюман?

— Не.

— Аз ти казвам... — младият хамър се усмихна и уморено затвори очи. — Да се разберем човешки, Козел. Или ме застрелвай, или ме остави на мира?

Генерал Жаров не му обърна внимание.

— Как се озова в Солун?

— Със собствената си кола... с алфата.

— Къде е ... колата сега?

— Би трябвало да е на паркинга на мотела... в Аспровалта.

Козелът записа и го разтърси.

— Не заспивай, Теди!

— Моля те, разкарай се!

— Какво стана с твоето момиче... Мария?

— Мъртва е. Застреляха я пред очите ми.

— Кой?

— Двама американци. Моряци негри и един сводник с леке на лицето... Като Горбачов.

— Проститутка?

— Танцърка в бара... Моля те, Козел, нямам сили да говоря... Мислех я за танцърка. Щяхме да се женим... Събираше пари!

— Ти беден ли си, скот такъв? Не ти ли стига заплатата?

Теди отвори очи. Бяха пълни със сълзи.

— Тя мислеше, че следвам... Право. Не можех да ѝ кажа: „Ебал съм ти скапаните долари. Аз съм платен убиец в Ескадрона на смъртта!“ Можех ли да ѝ кажа?

— Не — кимна този, който имаше гласа на Козела. — После?

— Участваше в програмата на бара. Ходех през две седмици... С туристическата самоличност.

Когато го прехвърлиха от частната клиника в Солун в МВР-болница, Козелът прегледа съдържанието на джобовете му. Имаше девет входно-изходни визи за Гърция за малко повече от година и половина. Беше използвал една от фалшивите самоличности, които им даваше Ескадрона и която помежду си наричаха „туристическа“. Имаха още по два паспорта „бизнес“ и „спасителен“, но те се ползваха по предназначение. Първият с бизнес легенда, втория единствено и само за спасяване на кожата.

— Прегледах паспорта ти — каза Козелът. — Обикновено си пътувал в петък след обед и си се връщал в понеделник сутринта, фаталното пътуване е било в четвъртък, само четири дни след като си бил в Аспровалта? — Теди кимна. — Защо?

— Обади се някаква Лилия... Мария проституирала с моряците от шести американски флот. В момента се чукала с нейния годеник... Записах адреса и хукнах... Иди си, моля те... Сега това няма значение!

Теди отново беше казал истината! В паспорта му имаше солунски адрес, записан на лист от бележника, който държеше до телефона си в София. Хората на Ескадрона провериха. На улица „Аферис“ 112, пресечка на бул. „Игнатия“, живееше Андрос Сирос, най-проспериращото макро в северна Гърция. Отсъстваше, по всяка вероятност беше напуснал страната, но по описанието беше човекът, когото Теди оприличаваше на Горбачов.

— Продължавай, Теди!

— Махай се Козел! — Теди отново затвори очи. — Моля те като човек, остави ме на мира... или стреляй.

— Пренесох в София тялото на Мария. Държат я в хладилник в моргата... — Козелът стана. — Ще те изчакам за погребението.

После излезе.

Теди беше намерен прострелян с три куршума в мотел „Аспровалта“. Един под ключицата вляво, един в десния бял дроб и третия в дясното бедро. Гръцките лекари не даваха надежда, че ще оцелее. По-скоро бяха сигурни, че ще пукне, въпреки това Козелът заповяда да го транспортират. Направиха му допълнителни операции. Професор Гайдаров, операторът, изглеждаше обнадежден.

— Жилаво момче... Ако не се появят допълнителни усложнения, ще живее.

Теди лежеше по гръб и гледаше в тавана. Знаеше, че ще оживее... Знаеше повече. Изцяло от него зависеше да стане много, много богат човек... Трябваше му само още едно посещение на Козела и беше готов за „Оскар“. Американците си раздаваха шибаната награда за къде по-елементарни роли.

Козелът поиска да му направят две справки. Колата на Теди наистина се оказа на паркинга на мотел „Аспровалта“, а сводника Андрос Сирос беше регистриран в „Шератон“. Снощи не беше спал в хотела, но резервацията му продължаваше да е в сила.

\* \* \*

Облечена, гримирана, заляна с мъжки одеколон „Ятаган“, Катя се готвеше да излезе, когато мъжът ѝ застана на вратата на спалнята.

— Къде е малкия?

— При мама...

— Излизаш ли?

— Имам среща... Отивам на коктейл.

— С кого?

— Не е с бодигардовете на брат ми, всеки случай! Отивам в „Шератон“. „Пирана“ чества годишнина от създаването си.

— И ти си поканена?

— Да, ще присъстват Змеят, Каранов, Маймунякът... Бандитско сборище!

— Нямах работа в „Шератон“, Катя! Ти си омъжена жена!

Катя се засмя презрително.

— Не се преструвай, скъпи... И не ме чакай... Може да закъснея... Ако ми хареса купонът, ще закъснея със сигурност.

Коктейлът блестеше с гангстерска елегантност и изобилие. Катя Изова беше живяла по два коренно различни начина. Детството ѝ беше повече от скромно, дори бедно. Баща ѝ беше миньор и за онези години получаваше уж добра заплата, но издържаше трима ученика и майка им, която започна работа, когато вече нямаше нужда от нейната помощ във фамилияния бюджет. Катя имаше малко дрехи, многократно преправяни, обувките ѝ винаги минали през ръцете на обуцаря и с неизменните налчета, с които тракаше по улиците като подкован кон. Ненавиждаше налчетата до сълзи. След рухването на комунизма братята ѝ хукнаха по широкия свят, но когато се върнаха една пролет, фантастична като приказка, животът на семейството се преобрази. Велин купи в центъра на Кюстендил реституирана детска градина на два етажа. Ремонтира я като дворец, изида ограда, боядиса фасадата, викна градинар да подреди градината, мебелира я по свой вкус и едва тогава въведе в новия им дом майка си и отрасналата си сестра. Жоро беше вечно зает, губеше се по цели нощи, но Велин, макар ограден от неизменната си охрана, беше непрекъснато около тях. Изпрати Лидия да ѝ поднови гардероба и Катя се превърна в принцеса. Всички стари парцали отидоха на боклука, вместо тях се появиха атрибутите на приказките, за които всяка млада жена мечтае. Лидия започна да я облича едва след като купи два старинни гардероба с кристални, флорентински огледала и орехова тоалетка с махагонов фурнир и огледала на триптих, като в театрална гримьорна. Когато спалнята ѝ се стори задоволителна, бъдещата ѝ снаха я заведе на фризьор, на маникюр и педикюр, снабди я с цялата гама на козметиката, от която една млада жена се нуждаеше, и едва тогава я заведе на пазар в София. Започнаха от коприненото бельо и свършиха с кожените палта. Лидия снабдяваше сезон по сезон и я показа на брат ѝ едва, когато смяташе, че я е облякла „от глава до пети“, както се изрази майка ѝ. Велин беше особен човек, груб в ласките си, темерут и разсеян. Огледа сестра си „служебно“, каза:

— Изглеждаш пораснала. — и продължи да играе табла с Жоро Близнака в новопостроената брезова беседка в двора на къщата, която комшиите бяха започнали да наричат „замъка на бандита“.

Катя се разплака горко, не знаеше от радост или от обида. Тогава, триейки сълзите пред усмихнатата Лидия, тя се беше заклела „никога повече да не бъде бедна“. Братята ѝ бяха разточително щедри със семейството си, но строги и ревниви към подрастващата си сестра. Имаше всичко — прекрасна къща, автомобил с шофьор и охрана, пари, но не и свободата дори на най-скромната ѝ съученичка. Братята ѝ бяха патриархален тип мъже, особено Велин, и Катя беше години наред птичка в златен кафез. Това продължи до сватбата ѝ... Велин и Георги предадоха властта си в ръцете на Валери и оттеглиха деспотичния си контрол над поведението ѝ...

Днес Катя за първи път прекрчваше прага на хотел „Шератон“. Беше замаяна, краката ѝ се разтрепераха, зави ѝ се свят. Тук бяха почти всички звезди, които знаеше от телевизията. Артисти, певци, министри, футболисти, депутати, писатели. Сред гостите виждаше приятели и смъртни врагове на братята си и за щастие техни подчинени, които щяха да направят по-малко неудобството ѝ да се появи сама на светски бал... Шефовете на „Пирана“, домакини на тържеството, я посрещнаха ласкаво. Започна безконечно представяне. Целуваха ѝ ръка държавни мъже, чужди посланици, известни бизнесмени, гангстери, неслизащи от първите страници на вестниците. Нейко Змеят и Маймунякът застанаха зад гърба ѝ. Охрана? Борис Каранов и Веселина, жена му, дойдоха да ѝ „правят компания“ и от самотница Катя Изова се превърна в най-уважаваната жена на коктейла. Около известните красавици, актриси, певици, манекенки беше значително по-рехаво, отколкото около нея и нито една от тях нямаше охрана в смокинги. Връчиха ѝ чаша шампанско и направиха всичко възможно да се чувства у дома си... И това враговете на Велин, които някога бяха негови роби, а после конкурентната гангстерска групировка „Пирана“. В разгара на „купона“ „агент“ Тенев, радиоводещ със собствено предаване, се приближи с чупка в кръста. Оглеждайки притеснено Каранов и импровизираната охрана, попита:

— Г-Жа Изова, един гост от Израел моли да ви бъде представен! Имате ли нещо против да го доведе?

Катя се готвеше да даде съгласието си, когато Каранов попита сухо:

— Името?

Тенев се държеше като виновен, готвещ се да замаже току що извършен гаф.

— Господинът е руски евреин, отскоро живее в Тел Авив. Президент е на „Блонди Интернешънал“. Името му е широко известно в някои среди...

— Майкъл Чьорни? — прекъсна го кумът на Вълка.

— Точно той, господин Каранов. Радвам се, че не е анонимен за вас...

— Доведете го! — когато Тенев отиде да покани евреина, подхвърли. — Не поемай ангажименти без мое съгласие.

Катя кимна. Срещу нея идваше най-красивият мъж, когото някога, дори на кино, беше виждала.

\* \* \*

Катя излезе от банята. Беше осем часа сутринта. Валеше.

Април беше студен и влажен, но времето ѝ беше последната грижа. Дръпна завесите и се огледа. Бяха в частен хотел в Симеоново, нов, луксозен, шопите не познаваха предимствата на „румсървиса“, но това поне ѝ даваше възможност да събере мислите си. Беше прекарала най-лудата нощ в живота си... и най-опасната. Положи максимум усилия да заблуди Каранов, Маймуняка, Змея. Трудно, много трудно беше да се отърве от опеката им, но самият факт, че беше тук, беше гаранция, че е успяла. Беше пила повече от обикновено, главата ѝ беше замаяна и положително копоите на брат ѝ бяха разбрали играта... Не ѝ пукаше! Малко я интересуваше кой какво мисли за нея, освен Жорж, от когото напълно откровено се страхуваше. Малкият ѝ брат беше външно по-ласкав от Вълка, но и непредвидим. Към Велин изпитваше респект, премесен с обич, но и сигурност. Знаеше, че докато той съществува за нея, макар и неохотно ще ѝ бъде простено всичко. Жорж беше надарен със сляпа ярост. Кой знае какво наказание би ѝ наложил, ако заподозреше и най-дребната подробност от тайния ѝ живот. Кой знае? Със сигурност Асенци Уругваецът щеше да бъде скъсен с една глава, а Майкъл Чьорни да се впише сред смъртните му врагове. Катя учеше задочно английска филология в Американския университет, в Благоевград, и една фраза, изписана с големи букви над аулата беше ѝ

направила неизличително впечатление: „Don't confuse movement with action“ — „Не бъркай движението с действието“. Велика мисъл, особено валидна за братята й. Велин беше човек на действието, докато Жорж се луташе в крайни емоции, беше непредвидим, а затова и много, много опасен.

„Луда съм по този евреин!“ — мислеше тя, когато Чьорни започна същината на разговора.

— Къде е брат ти, Кейт?

— Това знаят малко хора от най-близкото му обкръжение. — друг разговор би искала да води с този демоничен ангел. Делата на брат й нито й бяха ясни, нито интересни.

— Ще се бави ли... в Америка?

— Америка...

— Да. Можеш ли да влезеш във връзка с него? „Единствено чрез Валери!“ — помисли, но на глас отговори:

— Мисля, че мога.

Майкъл се пресегна и взе ръцете й в своите.

— Важно е Кейт. Искам да му предадеш нещо... Ще го направиш ли?

— Да.

— Аз съм тук за да получа от едни мошеници шест милиона долара. Мои лични пари. Искам съдействието му. Обещае ли помощта си, аз авансово ще вкарам в затвора Вячеслав Иванков-Япончик и ще доставя Оливия Алкалай на който адрес посочи.

— Познаваш ли Оливия? — изумена попита Катя.

— Друг път ще поговорим за Оливия... — Майкъл запали цигара, отпи от кафето и сложи ръката си на вътрешната, интимната част на бедрата й. — можем ли да се видим довечера? — Катя кимна. — Няма ли да имаш неприятности?

— Не.

— Ще те чакам в „Шератон“. Не забравяй — трябва ми адрес, на който да доставя Оливия и устното му обещание, че ще ми съдейства да се справя с длъжниците си в София. Ще ми направиш тази услуга, нали?

— Да.

Майкъл мина зад гърба й, с две ръце бръкна в деколтето й.

— Не бързаш, нали?



— Не.

— Казвали ли са ти, че приличаш на Джулия Робъртс? — попита прегракнало той, водейки я към леглото.

\* \* \*

Козелът прехвана разговора на Катя Изова с Бесния, но може би най-същественото не можа да разбере. Кой дава поръчката от София и кой е Елтън Фокс, който ще назове адреса за прехвърляне на Оливия във Вашингтон, окръг Колумбия. А това беше равносилно на нищо. „Вярвай в съмненията си!“ — беше девизът, който досега не го беше подвел, нито му беше позволил фатална грешка. Да се съмняваш значеше да си нащрек, да си готов за удар в тила, да не отпускаш денонощната вахта на сетивата си.

Козелът отиде в Народната библиотека, взе едно след друго теченията на ежедневниците в последните сто дни, прочете много внимателно всички заглавия, отгоре-отгоре статиите и редакционните бележки, които евентуално биха били ключ към загадката. Празни усилия. Прекара целия ден в ровене и никъде не срещна името Елтън Фокс. Имаше десетина репортажа за Елтън Джон и нито един за лисицата. Фокс, фамилното име, макар и английско, го караше да мисли, че това е прякор като неговия, на Нерон Вълка и на още стотици гангстери, действащи в страната. Едно име обаче звънна в ушите му. Майкъл Чьорни беше в България, търсейки несъбираем кредит от шест милиона долара, дадени на заем и под лихва на една от банките.

Майкъл Чьорни? До преди две години този бандит владееше половин Русия, Кавказ и пристанищата на Далечния изток. Минаваше за острието на руско-еврейската мафия и беше не по-малко прочут от Бутенко, Япончик, Ладко... Напусна Русия едва когато пресата започна да гърми, че поръчковите убийства на политици, банкери и журналисти е негова работа. Засели се в Париж, после процъфтяващата му фирма „Блонди“ премести централата си във Виена, но, безпокоен често от Интерпол, накрая се установи в Тел Авив. Името му изчезна от полицейските сводки и легендата Чьорни малко по малко затихна. И изведнъж Майкъл Чьорни пристига да

прибере вересиите си в България. Шест милиона долара — та това въобще не са пари за семки и в никой случай не би могъл да ги вземе без височайша протекция. Държавата?... Точно държавата му дължи тази сума, скрита зад бандитската фирма „Орион“. Пентхауз? Тогава на Козелът щеше да бъде поверена охраната на Чьорни и на милионите му, поне докато не бъдат прехвърлени в сейфовете на някоя от израелските банки. Като генерал на КГБ, Дебелият беше подчинен на Центъра в Москва и пряко на шефа му, Морис Алкалай, човекът, който прогони Чьорни от Русия, удостоявайки го със смъртна присъда. Възможно ли беше Елтън Фокс да е доверен хамър на евреина и лицето, годно да изпържи Япончик на федералните власти, за да хвърли Оливия в ръцете на Бесния? Разбира се, че беше възможно. Така подреден пъзелът подсказваше следващия ход. Президентът на „Кали“ беше единственият човек, годен да уреди кредита на „Орион“ да бъде възстановен с лихвите, и Чьорни с нюх на хрътка беше заложил на най-силния коз в колодата.

Евреинът беше в „Шератон“. Козелът се обади, резервира стая на името на една от легендите си, качи се в колата и отиде в болницата. Теди се възстановяваше всеки ден, скоро щяха да свалят системите... Време беше да го включи в играта, макар младият скот да беше убеден, че той е режисьорът на предстоящия кървав спектакъл.

## IX

- Г-н Нейфелд, моля?  
— На телефона.  
— Борис, Майкъл Чьорни.  
— Да слагам ли масата?  
— В България съм.  
— България? Колко часа е при вас?  
— Три сутринта...  
— Щом не спиш, работата трябва да е сериозна?  
— Шест милиона щатски долара.  
— Достатъчно сериозна. Каква е цената?  
— Япончик...  
— Как го искаш? Увит в целофан?  
Чьорни се изсмия в мембраната.  
— Достатъчно е да прочета в Herald Tribune, че е зад решетката?  
— Кога искаш тази дребна услуга? — попита Нейфелд.  
— Вчера.  
— Така си и мислех, Майк. Вие евреите сте най-припрянния народ в света.  
— Ти да не си китаец?  
— Бизнесмен, Майк, ние сме пришълци на земята... Нещо като „Йети“. Процента?  
— Да чуя цената? — предложи Чьорни.  
— О, много различна. За китайци една, за „жид-пърхати“ като теб, друга, каква комисионна ще оставиш в София?  
— Не зная, Борис. Ти си борец, спортист човек, знаеш какво е риск... За да започна преговори трябва да вкарам Япончик на топло и да предам Оливия Алкалай в ръцете на един бандит.  
— Отмъщават на баща й?  
— Случайно. Залогът е шест милиона.  
— Елиминирането на Слав Япончик е 15%, дъщерята на шефа на „Нева“ още толкова. Ти започваш с два милиона и триста хиляди

пасив, Майк.

— Ще застъпвам тази теза... Ако мине...

— Ако не мине, Борис Нейфелд ще бъде упълномощен да освободи Япончик и да съобщи на Морис Алкалай, къде е дъщеря му.

— Ще използвам и този коз. Надявам се, че българинът ще приеме офертата.

— И аз. Тази вечер ще дам някои документи на кмета. Мой добър приятел, макар че е италианец. Жалко за Япончик, страхотна красавица е тази литовка, чьорт... Няма късмет, Япончик, горкия... И знаеш ли защо, Майк?

— Не.

— Защото не е евреин. — Нейфелд се засмя гръмко. — Действай спокойно, стари приятелю... Колкото до комисионната, 10% за бореца от Краснодар. Никога не скубя бизнесмени от „Братството на Йехова“

\* \* \*

Валери Савов се подписа и взе новия си паспорт. От днес до гроба щеше да се нарича Валериан Изов

„Това е проклятие, и възмездие!“ — мислеше той, докато мерцедесът го връщаше от банката.

Знаеше всичко за поведението на жена си... „Предупреденият е въоръжен!“ Кой беше казал тази безспорна истина? А предупреденият веднъж император Валериан щеше да бъде въоръжен завинаги! Един „император“ не можеше да си позволи лукса да бъде слаб, дори не и да изглежда такъв! А той, който държеше милиардите на холдинга в ръцете си, не само, че не беше слаб, а въпрос на негов каприз беше да се превърне в най-могъщия човек в страната. Задържаше го единствено чувството на лоялност към покойния Вълк и брат му, Жорж Бесния. С Катя беше приключил. Обичаше я лудо, желаше тялото ѝ, устните ѝ, малките ѝ изящни стъпала и длани, жестикулациите ѝ, въздишките на отчаяние, които изпускаше на сън, всеотдайния ѝ смях, лудата ѝ страст към рокендрола, внезапният гняв, който се пораждаше изневиделица като лятна буря и затихваше в детско безгрижие. Обичаше я с всяка фибра на съществуването си, но я мразеше с гордостта

си, а това беше края. Лъжичката катран в кацата с мед, достатъчна да превърне и най-лудата любов в блудкавеж.

Валериан премести спалнята в кабинета и се превърна в призрака на къщата. На тъща си се извини с извънредна работа, Катя нямаше нужда от обяснения. Разминаваха се като кораби в открито море, никой никому не задаваше въпроси. За жена му това беше и по-удобно, и по-лесно. Нае слугиня за малкия, а когато майка ѝ си тръгваше вечер, Катя, влудена от нерви, поглеждаше часовника си и едва изчакваше да заглъхнат стъпките ѝ за да се хване за гримовеите... Император Валериан забелязваше вихрената страст, с която изхвърчаше от гнездото им... Майкъл Чьорни я беше омагьосал. Този ориенталец с вид на индийски махараджа, завършил Оксфорд, имаше класа и излъчваше достатъчно вроден аристократизъм за да създаде комплекс за малоценност у потомъка на селяни от Брестница. Блудната курва сигурно си мислеше, че мъжът ѝ е неизлечимо болен от съзнанието за несравнимост с евреина, но грешеше. Грешеше трагично. Валери Савов, Валериан Изов, или Император Валериан, както го нарече Бесният от Америка, беше по-умен от всички тях взети заедно, а това беше опасно. Страшно, фатално опасно, особено за нея.

— Искаш ли развод? — попита Катя.

— Не бързам.

— Чакаш брат ми?

— Работя с брат ти.

— Жорж няма да промени нищо. Не разчитай на него.

— Винаги съм разчитал само на себе си.

— Предупреждавам те... Май прибързахме с новото ти име.

— Може и така да се окаже. Кой знае?

Облечена и гримирана Катя го чакаше да ѝ предложи колата си — Валериан щеше да ѝ я даде. Беше все едно как ще отиде при любовника си, с такси или с мерцедес, шофьор и охрана.

— Кога се връща брат ми?

— Не знам. Скоро.

— Излизам, Валери... Знаеш ли, че новото ти име не противоречи на старото?

— Не се чувствай длъжна да дрънкаш глупости. Какво искаш?

— Колата.

— Вземи я. Шофьорът е предупреден.

Катя въздъхна облекчено и тръгна към вратата.

— Как искаш — да бъдем врагове или приятели?

Императорът се изсмя лукаво.

— Нямаш качества да бъдеш нито враг, нито приятел.

— Педераст! — Катя изгърмя с вратата и токчетата ѝ хукнаха по мозайката на стълбището.

„Приятел с курва? Глупости! Курвата има интереси, но не и приятелства. Виж враг е една възможност, която заслужава да се осмисли... Ако Катя се превърнеше в негов враг, това би означавало война с Жорж Бесния, Маймуняка, Карана, Сашо Главата... и кой ли не още. Добре, че Големите и Малките близнаци бяха в преразход...“

Императорът седна на бюрото и отвори разпечатките в БЕП. От вчера го дразнеше една сума в долари пет пъти по-висока от хонорарите и заплатите на останалите убийци в Ескадрона. Парите се превеждаха по сметката на някой си Иван Жаров, име, което за първи път попадеше в авизото на банката. Дали това не беше новата самоличност на Козела? Преписа името, телефона и адреса в джобния си компютър и го изтри от разпечатката. Кой знае, някой ден това лице можеше да се окаже безценно.

\* \* \*

През нощта почина тъща му. Откриха я мъртва. Беше заспала завинаги с ведро, спокойно, като че ли усмихнато лице. Сега вече Бесният наистина щеше да се върне по най-бързия начин.

\* \* \*

— Как си, Теди?

— Май прескочих трапа...

— Ще живееш — каза Козелът. — Временно... от теб зависи.

„Знам, че ще живея, тъпак такъв — мислеше младият скот. Ти не знаеш обаче, че си пътник.“

— Кога ще ме изпишат?

— Изписаха те. Пратих да ти донесат дрехите. Вземам те... на село. Ще те гледам с козе мляко и сирене.

— Къде е тялото на Мария?

— Тук. Днес ще я погребем. В един часа.

Беше девет и половина сутринта, топло, слънчево, тихо. Идеално време за погребение. Жалко, че в ковчега щеше да лежи някаква проститутка, вместо Бесния... Нищо не е свършено на този свят.

— Жив ли е Бесният, Козел? — попита Теди.

„Това копеле ми чете мислите?“

— Да. В Ню Йорк.

— А ти защо си тук?

— Смених тактиката.

— Аркидяконо?

— Не... Вземи душ, обръсни се... Всеки момент ще дойдат!

— Тук ли ще заложим капана — Теди не мърдаше от леглото.

— Ами Вълка?

— Не съм решил още. Алфата ти е долу пред входа. Солунският сводник в ловните полета на Маниту.

— Него защо?

— Замитам следите — сводникът беше жив и здрав, но още беше рано за този коз. — Ще станеш ли най-накрая, лентяй такъв.

— Ставам — Теди пусна краката си и седна на ръба на леглото.

— В Ескадрона ли съм?

— Да.

— Кой замести Зорин?

— Един генерал-майор. Викат му Козел.

— О-хо, честито — студено, дори разсеяно каза Теди. Тази информация, като че ли, не го засягаше. Козелът чувстваше и виждаше интонации и неволни жестове, които младият хамър смяташе за несъществени и грешеше. Генерал Жаров беше жив до ден днешен само защото вярваше в съмненията си. Нещо повече — той обожаваше мига, когато се зараждаха. Тогавя сетивата му се изостряха като на ясновидец и той се превръщаше в лезвие на кама тосканка.

Погребението свърши така вяло, както започна. Майката на курвата припадна, викнаха „Бърза помощ“, сестра ѝ я придружи до болницата. При гроба останаха Теди, той и двама убийци от

Ескадрона, които днес щеше да ползва като шофьори. Зариха гроба, оставиха цветята върху пръстта и тръгнаха към колата.

— Сериозно ли ще ме водиш в някакво шибано село?

— Да. Ще приберат колата ти в гаража на Ескадрона. Ще пътуваме със служебния форд.

— Защо ме глезиш, Козел? — беше затворил очи, изглеждаше уморен, красивото му лице сега приличаше на размекнат от слънцето разтекъл се маслен портрет на Клаудия Шифър.

Излизаха от София, бяха захапали варненската магистрала, когато Козелът каза:

— Нали сме партньори, малкият?

— Глупости, ти си голям шеф. Човек не може да стигне носа ти с лайняна пръчка.

Козелът се усмихна, но вътрешно беше съсредоточен и напрегнат.

— Сводникът е жив...

Теди отвори стъклените си очи. За миг в тях се мерна паника, но бързо угасна. Знаеше да се владее младият скот.

— Какво ме интересува някакъв шибан грък? — намести се на седалката. — Пуши ми се, Козел. Дай да дръпна.

— Лекарите не забраняват ли?

— Разбира се. От един път няма да пукна... — Теди напълни дробовете си с дим, облегна се, изпусна го, отново затвори очи. — Та какво Сводникът?

— Ти си убил Мария, малкият. С предвоенния валтер на Андрюс Сирос. Стара марка, затова експертите се затрудниха да открият калибъра и производството.

— Така да е, Козел... За какъв хуй ми е било да я стрелям с бракмата на Сирос. Не можех ли да я свитна с „Астра“-та, да й вържа букаи и да я пусна в залива?

— Могъл си, разбира се, но нямам намерение да обсъждам летални варианти с тебе.

— Защо, Козел...

— Играта свърши. Какъв капан ми заложихте с Бесния?

— О-хо — Теди се надигна. — Много далеч отиваш, генерале.

Козелът кимна.



— Има нещо такава. Лошо работиш, Теди. Немарливо. От пуст мерак да си изградиш алиби не си догледал операцията. Американският флот не ползва немски „ютии“ от преди втората световна, в Мария и теб трябваше да открием патрони от едно оръжие, и най-важното — не трябваше да позволяваш на Бесния да пусне жив капитан Венцислав Велев.

— Тоя пък кой е? — небрежно попита Теди.

— Командирът на щурмовия МИ-24. Имаш среща с него.

Влизаха в Правец, когато Теди проговори.

— Печелиш, Козел. Търсих начин да спася кожата... Намерих го, хванах се за него! Това е всичко. Какви са условията?

— Прости, Теди, капанът на Бесния срещу войнишка смърт. Инатиш ли се, ще ти вържа чугунено цукало на задника с гладен плъх вътре... Ще нагривам гърнето, докато гризачът не стигне сърцето ти...

— Стига! — уморено каза Теди. — Кapanът не може да задейства в мое отсъствие.

— Почвай изповедта, момче... Останалото е моя работа.

\* \* \*

Бесният отлагаше срещата си с Оливия. Елтън Фокс се обади от Атина. Беше прелетял от Ню Йорк до София за „чесната“ и сега на етапи през Африка и Латинска Америка летеше по обратния път.

Чьорни работеше точен като „шафхаузен“. Федералните власти бяха арестували Вячеслав Иванов-Япончик по обвинение за пране на парите на руската мафия. Прибраха го в деня, дори в часа, който Чьорни посочи, а това беше най-добрата атестация за „честната му дума“. Оставаше да се реши съдбата на литовката и последния риск — контрабандирането ѝ извън Съединените щати. Елтън настоя да им предадат Оливия в родния му град Илирия, щат Охайо, и Бесният прие. Настаниха се в негърския квартал на градчето, построено на линията Мейсън-Даусън, и зачакаха. В уречения ден и час, в дома на Фокс позвъни грамаден евреин със смачкани като на борец уши.

— Аз съм Нейфелд — широко усмихнат каза той. — Миша Чьорни изпраща колет за г-н Джордж Изов.

— Къде е Оливия? — припряно попита Бесният.

— Спи в буса. Ще спи дълго... — борецът посочи зелен очукан додж, паркиран пред входа. — Като падне нощта приберете я в къщата.

— Ще влезете ли? — попита Жорж на лошия си руски... „Един език не ме научиха в тая скапана гимназия!“

— Бързам, Джордж — фамилиарно и свойски Нейфелд сложи тежката си длан на рамото му. — Ще те помоля да предадеш устно съобщение на Чьорни.

— Имаш го, Борис. Стига да се докопам до България.

— Дължи на лобито 30% от шест милиона долара. По петнадесет за Япончик и г-жа Алкалай. Това е Всичко. На добър час, Джордж.

— Благодаря, Борис... Един ден, ако имаш нужда от помощ или дойдеш в България... Аз съм винаги насреща... До гроб, г-н Нейфелд. Без значение каква е цената!

— Ще го запомня, Джордж...

Борецът излезе от двора на семейство Фокс, прекоси улицата, качи се в грамадния си „Пулман“ и изчезна из широките улици на Илирия, Охайо.

Бесният видя Оливия. Лежеше по гръб на санитарно легло. Спеше дрогирана и щеше да спи още десетина дни, докато не се доберат до София. Щяха да се срещнат в Симеоновската му вила, Бесният ѝ беше подготвил специален спектакъл, но дотогава имаше трудни и опасни акции.

Бесният повика Абрахам Фокс, най-малкия от безбройните братя на Елтън, даде му десет хиляди долара и се прибра в къщата. Тримата пияници на Карана трябваше да изчезнат в мътните води на река Охайо, но преди това лично той щеше да се увери, че са мъртви. Само луд щеше да плати 11 милиона лева за тези куфари, които му бяха само в тежест и по пътя, и тук в Америка.

Когато градът заспа, пренесоха Оливия в къщата, опипа пулса на бургазлите, излезе на терасата, проследи пренасянето в буса и потеглянето на последния им път към дъното на плавателната Охайо. Наля си ечемичено уиски, запали цигара и седна да чака Елтън. Този път беше взел реванш от оная сволоч Япончик, но акцията все още не беше свършила. Напротив, най-опасната ѝ част тепърва предстоеше.

## Х

Козелът лежеше по гръб в спалнята на лесидренската си къща. Беше поел огромен риск — Бесният ексукутира в мазето му афганеца Миндиргасов и не беше трудно да се сети, че ако Теди изчезне, Козелът го е озовал в импровизирания си пандиз. Бесният обаче все още беше в Америка, а Чьорни го чакаше в „Шератон“.

Ползвайки бизнес легендата си, Козелът се настани в хотела с надеждата да не допусне връщането на Жорж да го свари неподготвен. Алкалай, Пентхауз, Доди Беров и той бяха жизненозаинтересовани да скъсят с една глава шефа на „Кали“. Последните трима имаха смъртни присъди в холдинга. Ако Бесният успееше да отвлече Оливия, Морис Алкалай щеше да поиска некролога му, като на брат му — Нерон Вълка. Жорж щеше да се досети какво го чака и да обезглави КГБ чрез Майкъл Чьорни и еврейското лоби, финансирано от фондация „Родшилд Синай“ и ръководено от директора на Мосад. Възелът се затягаше, играта ставаше все по-сложна, правилата ѝ все по-неясни. От живота или смъртта на един български бандит зависеше дали двете секретни организации ще се хванат гуша за гуша. За Алкалай беше въпрос на джобни пари да подхвърли на Чьорни шест милиона долара и въпрос на чест дъщеря му да излезе от опеката на някакви разбойнически формации, които вчера се казваха „Нерон“, днес „Калигула“, а утре бог знае каква грандоманска фирма щяха да си окичат. Пентхауз му беше обяснил коя е Оливия и особено внимателно кой е истинския ѝ съпруг, Соломон Семерди. Диамантен крал? Звучеше и респектиращо и опасно.

— Семерди все още не се е намесил, генерале. — беше казал Дебелият. — Чака баща ѝ да изчерпа възможностите си... Поверително казано, не знае, че Оливия е при бившия си съпруг Япончик. Алкалай трепери от ужас, че тази вест ще стигне до Маями. Литовката е много опасна, моето момче, а за Япончик би била смъртоносна, ако името му изплува от тинята.

Козелът му разказа играта на Чьорни с Бесния и Япончик, абсолютно сигурен, че пъзела е нареден именно по този начин. Пентхауз мисли дълго.

— Какво рискуваме, ако се разкрием пред Чьорни? Ще говоря с Центъра... Чьорни ще си получи милионите, ние — Бесния, Алкалай — дъщеря си. Перфектна сделка!

— А ако Чьорни реши да удвои милионите, да си отмъсти лично на Алкалай и да задържи литовката за себе си?

— Как ще стане това, генерале? Ти командваш Ескадрона на смъртта, мама му стара. Нима този евреин е в състояние да прецака най-елитните убийци в страната?

— Цигуларите на Бесния стоят зад гърба му. — беше измънкал Козелът тогава, но и досега не беше абсолютно сигурен в отговора.

Този разговор не излизаше от главата му денем и нощем. Бесният ляга между розите, Ескадронът избива част от бандитите, приближени на „Кали“, останалите набутва по затворите, Пентхауз слага ръка на холдинга и генерал Иван Жаров управлява бандитските им милиарди. Синовете му учеха в колежа на швейцарските градове Мирен и Интерлакен, след две години щеше да ги изпрати в Харвард, Принстън или някой от другите престижни университети на Америка, а когато един ден завършат, дай боже да е жив до тогава, Козелът щеше да им преведе по десет милиона долара и да ги направи богати и свободни хора в богатия, свободен свят. Тук щяха да плащат неговите престъпления с лихвите, там щяха да бъдат хората, които поръчват престъпления, ако се налага, и вадят кестените от огъня с чужди ръце. Глупавата курва, майка им, щеше да остане при жалкия си фейлетонист и да си брой стотинките, но той, Козелът щеше да смени отново името си, да се сдобие трети път с ново лице и да последва синовете си. Нямаше да им досажда, това не беше в неговия стил. Щеше да си купи къща, около езерата на Канадската граница и да дочака страшния съд в лов на съомга, но на най-ужасните дни в годината, дните на отчайващата самота — Великден, Коледа, рождени и именни дни, все някой от момчетата щеше да го навести или да го покани в дома си, пълен с детски смях, окаден от горящите в камината борини.

— Спиш ли, Теди?

— Не.

— Мислиш ли, скот такъв... или търсиш убедителен начин за разкаяние?

Теди се усмихна.

— Такива като нас трябва да мислят навреме, Козел. Камо ли да се разкайват.

— Какво искаш да кажеш? — Козелът запали цигара и седна. — Колкото по-ясно говориш, толкова по-здравословно за тебе. Поне докато си жив — бъди здрав, лайно такова.

Теди не му обърна внимание.

— Според мои изчисления днес сме петък, между 8 и 12 часа вечерта. Нали?

Козелът погледна часовника си.

— Петък, 21 и 32 минути. Времето няма никакво значение за теб, малкият.

— Грещиш, Козел. Дълбоко се лъжеш. От осем часа тази вечер ние с теб се пържим в един тиган. — гласът му, премесен с кашлица, макар и уморено, звучеше триумфиращо. — мръсен съм, брадясал... Искам да се изкъпя, да се облека като човек — знаеш, аз съм суетно момче.

— Може би искаш бръснар или маникюрист...

— Добра идея. На първо време ми свали прангите и ми покажи къде да се изкъпя.

— Така ли? — Козелът се забавляваше с нахалството му. — С какво ще платиш подобно благоволение?

— С живота на синовете ти — спокойно каза Теди.

„Инфаркт!“ — Козелът се хвана за сърцето. Имаше чувството, че кон го е ритнал в гърдите. Заболяха го раменете, кръста, получи позиви за повръщане, допика му се така внезапно, че едва се добра до банята. „Момчетата!“ — Какво искаше да каже той скот. „Къде са децата ми?“

Козелът се върна в мазето, разкова Теди и го преби от бой. Смаза го като хлебарка. Методично забиваше ударите си в оперираните му сикатриси, докато припадна в ръцете му, върза го и набра телефона на майката на синовете си.

— Милетиев е — каза той, когато чу гласа й. — Къде са синовете ни?

— Изчезнаха! — жена му ревна. — Отвлечени! Обадиха се от Берн. Някакъв тип ги е взел, бил твой приятел... Някой си... с попско име... не го запомних. Позвъних на консула. Искат откуп, Иване... Господи, аз нямам пари за наема... Какъв откуп, колко... Искал да говори с теб.

„Аркидяконо!“ — Козелът знаеше всичко.

— Ясно ми е... Знаем кой е. Спокойно, Поли. Аз ще се справя с него. Млъквай! Казах ти, аз ще се справя с откупа. — затвори телефона и легна на дивана. „Добре, че не убих Теди! Имай милост, господи, това гадно копеле ми трябва живо!“

Козелът пи вода, включи бойлера, вчеса се и слезе в мазето. Теди лежеше със затворени очи, притихнал, пребит, но жив. Козелът се прекръсти.

— Как си, малкият?

— Че си убиец ясно, Козел, но че си такъв подлец...

— Млъквай, свиня, да не те подбера отново.

— Не ме плаши, г-н генерал... Аз съм гърмян заек.

— Къде са Аркидяконо и момчетата?

— На майка ти в путката!?

— Теди!

— Кажи, Козел! От този момент аз съм капитан на отбора. Отвържи ме веднага... Или ме застреляй, ако ти стиска.

Козелът го вдигна, освободи го от белезниците, отвори капациите на прозореца.

— Къде са момчетата, скот такъв?

— Бързаш, Козел. Бързата кучка, срам за майстора... Чувал ли си тази приказка? Искам да се изкъпя, избръсна, преоблека... Междувременно можеш да приготвиш вечерята. Богата, с бира... Ще говорим на масата като равни. Нали сме партньори, Козел? Баща ми обича да казва: „qui va piano, va lontano!“<sup>[1]</sup> А той ги разбира тези работи, завършил е италианска филология.

\* \* \*

— Искам да говоря с Аркидяконо!

— Не думай, бе! — Теди ядеше с апетит бърканите яйца, които му сервираха втори път. Изплюска повече от двеста грама луканка, поне толкова сирене, пиеше трета бира.

— Трябва да говоря с малтиеця, Теди! Веднага!

— Кой ти пречи, Козел?

— Не се прави на шут, малкият! Дай ми телефона му. В Швейцария ли са? Ще те пребия, лигльо!

Теди грабна бутилката и я хвърли по него. Едва избегна удара, но матираното стъкло на вратата рухна с трясък и целия под се посипа със стъкла.

— Избягвай да ме плашиш, боклук такъв! Цървул! Опитай да ме биеш, когато съм здрав и не съм вързан. Ще ти начупя гръбнака! Прешлен от прешлен ще разделя, Козле смрадливо!

Генерал Жаров затвори уморено очи. Не можеше да го бие, убие... Беше с вързани ръце и младият скот много добре го знаеше.

— Дай ми телефона, Теди. Искам да чуя Аркидяконо.

— И какво ще му кажеш. „Как си Марко? Болят ли те хемороидите?“ Какво очакваш да чуеш отсреща?

— Искам да се уверя, че момчетата са... добре.

— Добре са, Козел. Все още. Ще бъдат добре и живи до утре 8:10 часа сутринта. Ще бъдат живи, ако аз се обадя на Аркидяконо, и добре, ако аз искам да са добре. Дай ми бира.

Теди продължи да се тъпче с луканка, да отпива от бутилката. Цветът на лицето му се възвръщаше, макар бит, дори пребит от бой, изглеждаше като „изваден от кутия“ и жизнен като тръстика.

— Добре, Теди. Какви са условията?

— Почваш да идваш на себе си. Дай една цигара! — Теди запали, дръпна дълбоко и блажено затвори очи. — Знаех, че ще узрееш за делови разговор... Запали камината, направи кафе и ела да си поговорим като приятели. Нали сме партньори, да му ебеш майката? И най-важното, Козел, от понеделник съм майор и твой заместник в ескадрона.

\* \* \*

След половин час Бесният и Оливия щяха да застанат очи в очи. Ефектът на дрогата беше минал окончателно, ако разбира се, не се появеше абстинентна криза. Беше на системи цяло денонощие и скоро, непоносимо скоро, щяха да седнат на масата за вечеря.

Тежък ден. Тежък отвсякъде. Сутринта погребваха майка му. Тихо, скромно и само най-близките... Въпреки това край гроба се появиха Каранът, Главата, Маймунякът, Нейко Змеят, придружени от охраната си. Селото притихнало, хората изпокрити по къщите. Погребваха майката на най-страшните бандити в цялата история на страната. Малцина бяха тия, които, подгонени ту от любопитство, ту от финансови нужди, се бяха осмелили да дойдат на гроба. Катя виеше като кучка. Откакто се беше върнал в България, до този момент, от очите ѝ изтекоха тонове сълзи. „От къде ли извира тая влага, по дяволите!“ От сутринта висеше на ръката му, кресчендото ѝ се вдигаше до небесата и доскъсваше и без това халтавите му нерви.

— Остави ме на мира — каза вбесен, готов да я удари. — Имаш мъж, мама му стара!

— Нямам мъж! — през сълзи изви сестра му. — Пред гроба на мама искам да ти кажа... Искам да знаеш... Мама ми прости, искам и ти да ми простиш, Жоро.

— Какво да ти простя? — разсеян, недоразбрал попита той.

— Имам приятел! Влюбена съм, Жоро... Валериан знае...

— Ще те убия! — изсъска Бесният. — Ще ти смажа главата, разгонена кучко! Мине ли погребението, започват мъките ти! Махай се! Веднага!

— МайКъл Чьорни! Той е.

— Какво Чьорни... Какъв Чьорни, мамичката ти курвенска!

— Ходя с Майк, Жоро... — тихо промълви сестра му.

Бесният забрави погребението.

„Нямат ли край ядовете, д’еба мама му! Чьорни — любовник на Катя? Цирк! Кокалите ще ѝ счупя на тази кучка! И Чьорни... къде се бута в семейството ми тоя чифут? Или се смята за недосегаем заради общия бизнес с Америка? Горкият Валери... — Жорж се взря във восьчното лице на майка им. — Катя избра най-добрия момент да ми признае курвенските си авантюри.“

Свещениците запяха „за упокой“ и Бесният се отвлече. В земята потъваше най-близкия му човек, жената, от чиято утроба започваше



объркания му, страшен, кървав и тъжен жизнен път...

\* \* \*

— Ще пратя жена ти в манастир, Валериане — пътуваха към София с колата на Бесния. Отзад в банковия мерцедес беше Катя, след тях лимузините на старите артисти и навсякъде — отпред, отзад и встрани беемветата на охраната. — Няма да я оставя да ни ходи по главите.

Валериан пушеше мълчаливо, съсредоточен в пътя.

— Защо мълчиш? Кажы какво да правим. Каквото кажеш, това ще стане.

— За сега не предприемай нищо, Жорж. Свърши с Чьорни. Като замине, ще мислим.

— Идеята беше да ударя хората на Алкалай чрез него?

— Рисковано предприятие. И едните и другите са евреи. Гарван гарвану и т.н.

— Така е... — Жорж въздъхна тежко. — Какво предлагаш?

— Да изплатим шестте милиона от „Калибанк“ и да ги приберем с глобата и лихвите от Банка за земеделски кредит!

— Как ще възстановим сумата?

— Ще я удвоим... Основният удар ще понесе банката на Ескадрона. Готов съм с подробната разработка. В София ще те запозная с подробностите.

— Няма нужда! Действай! Къде ще му предадем парите?

— Където каже довечера... По-скоро утре сутринта. Имаш среща с Чьорни в бара на „Нерон“ в три часа тази нощ.

— Защо такъв шибан час?

— Не знам. Той го е избрал... Предполагам от дискретност.

— Д'еба и евреина д'еба. Виждал ли си го?

— Да — Валериан кимна. — красив, елегантен, опасен... Не ми е лесно да го призная, но разбирам Катя.

— Аз не я разбирам! — тихо и злобно изсъска Бесният. — Мартине, вземаш сестра ми, бебето и слугинята... Караш ги в Чекотин... Ще стоят там докато аз кажа! До живот ще я държа в манастир, кучката му с кучка!

\* \* \*

Престани да ме дрогираш, Жорж — промълви Оливия. — Лошо ми е, повръща ми се... Безсмислено е да ме тровиш.

Жорж мълчеше. Беше дошъл да ѝ каже какво мисли за нея, за Япончик, за баща ѝ, за посраното им КГБ и българските му филиали, вместо това седеше ням със стиснати челюсти и ускорен пулс. Когато мислеше за нея, Бесният държеше обвинителни речи, паметта му услужливо подреждаше упреци, срещу които не би издържала никаква защита, аргументи, пред които и боговете мълчат. Но сега, застанал лице в лице с нея, главата му отказваше да работи, устата мълчеше пресъхнала, сърцето препускаше като подплашен кон през мъгливите полета на спомените.

— Моля те, Жорж. — продължи Оливия. — Не ме трови, за бога. Ако съм осъдена, свършвай бързо. Бъди рицар... Аз съм само една жена...

Бесният се обърна, излезе от спалнята, прекоси хола и викна дрезгаво, през сподавена ярост и сълзи

— В Чекотин, Мартине! Откарайте я при Генадий... Пост и молитва! И тя, и сестра ми! Върни малкия и слугинята. Двете кучки на хляб, вода и молитви... Докато ги освободя или ги пратя по дяволите! През деня в църквата, нощем в землянката, докато не ти заповядам друго!

\* \* \*

Валериан изключи телефона, извади батериите от мобифона, дръпна пердетата, загаси всички лампи, освен над бюрото в кабинета и седна грохнал, с празно сърце и омърсена душа. Катя му беше спестила неудобството да откровеничи с Бесния, но от това не му стана нито по-добре, нито по-ясно. Трябваше да вземе някакво решение и да го проведе, каквито усилия да му струваше унизителната раздяла. Бесният не му остави възможност да действа. Осъди сестра си на заточение в манастира, но не го попита ще живее ли с нея, ще се

развежда ли, ще продължи ли да бъде директор на банката или ще си търси късмета някъде по белия свят.

Утре сутрин щеше да преведе шест милиона долара на Чьорни и да надене клупа на врата си. „Ще удвоим тези пари от глоби и лихви!“ — беше обещал на Бесния, без да има представа как ще стане това. Щеше да мисли утре, а сега да се натъпче с лексотан и да се хвърли в прегръдките на Морфей.

Звънецът се обади, после започна да дрънчи истерично. Валериан се вдигна, отвори и застана срещу Бесния.

— Какво правиш, бе? Спиш ли?

— Мъча се да си събера акъла.

— Сам ли си?

— Да.

Бесният запали всички лампи, които той беше загасил, и се отпусна тежко в едно от канапетата в хола.

— Искам да се напия! Ще ми правиш ли компания? — Валери кимна и седна срещу него. — Имаш ли къркани?

— Имам всичко, Жорж. Какво искаш?

— Мартине, налей два скоча и доведи Елтън. Поръчай вечеря някъде... В Шератон... Да я сервират тук... И Чьорни! Да го духа лигав! Когато аз реша, тогава ще се срещна с него, ако реша изобщо. Действай! — Бесният вдигна чашата си. — Наздраве, Валери

— Наздраве.

— Искаш ли да свитна този чифут? Само кажи и ще ти донеса главата му в кошница... С все ташаците вътре.

Валериан Изов поклати глава уморено.

— Ще се размърди на гнило. Още една война, трета.

— Но ще си спестим шест милиона долара?

— И това е вярно... — Валериан почувства потни улеи под мишниците. „Бесният предлага да отмъсти за честта ти, ти мислиш за войни, които не те засягат. Луд ли си, император Валериане?“

— Какво ли те питам? — Бесният набра мобифона. — Змей, аз съм у директора на „Калибанк“. Ела веднага. — скочи, дръпна пердетата и се взря в сенките на двора. Това беше охраната му, но той не можеше да я види. — Катя ти е жена, но на мен сестра и не ми е безразлично поведението ѝ. Ако Вълкът беше жив, щеше да действа още по-жестоко! Ясно ли ти е, Валери?

— Ясно ми е Жорж...

— Можеш ли да преведеш по сметка един милион долара ... в която и да е банка някъде в Охайо? Не забравяй, че е неделя.

— Ако не мога, какъв президент на банка съм? Къде трябва да идат парите?

— Където каже Елтън Фокс.

Бесният се готвеше да му повери екзекуцията на Чьорни. Часовникът започваше да отброява последните часове на евреина.

— Сещам ли се как ще заслужи тези пари, Жорж?

— Да — изля чашата в гърлото си и я напълни отново. — Кой ще бъде фингъра?

— Аз! — глухо отговори шефът на банката. — Там, долу — Валери посочи двора. — дреме един дето му викат Асенци Уругваец?

Жорж кимна.

— Искam главата му!

Бесният мълча много дълго.

— Сещам ли се защо ти е?

— Да — все по-глухо отговори Валери.

— Имаш я.

Мартин се върна. Водеше Елтън Фокс. На входа се бяха засекли и със Змея.

\* \* \*

В пет часа негърът се върна. Змеят беше заминал да погребее Майкъл Чьорни в пещерата на Гюешица. Асенци Уругваецът отиде да го придружи. На връщане Змеят щеше да пътува сам.

\* \* \*

Мартин се обади на обяд на другия ден. Елтън Фокс беше застрелян от снайперист, докато простирал белъто си на балкона в хотел „Родина“. Опита се да събуди Бесния. Беше невъзможно. Спеше мъртво пиан.

Половин час по-късно Мартин се обади отново. Колата на Нейко Змея беше избухнала пред „бърлогата му“ в Горна баня. Той, шофьорът и двамата цигулари, които ползваше за охрана, бяха разкъсани на парчета. Валериан не опита да буди Бесния. Следващите двадесет и четири часа щеше да бъде напълно неадекватен.

\* \* \*

От някъде долиташе сигналът на вечерните телевизионни новини. Беше осем часа вечерта, понеделник. Бесният започна да си припомня подробности. Спеше в леглото на сестра си... Валери го нямаше, още не се беше върнал от банката. Откри до главата си разтворен аспириин, алказалцер и кана лимонов сок. Изпи лекарствата, преполови каната и влезе в банята. Направи си т. нар. „финландска чекия“ — рязка смяна на ледена и вряла вода и влезе в хола. Чьорни и Асенци Уругваецът минаха под ножа на Елтън Фокс и Нейко Змея. Бесният ги наказва заради поруганата чест на фамилия Изови, но някой беше наказал наказателите. Кой по дяволите? Алкалай все още не е в час. Дебелият и Доди Беров? Това бяха последните хора, които биха натопили лъжици в подобна супа. Едва ли някой от тях знаеше кой точно е Майкъл Чьорни, а не беше в стила им да воюват с „второстепенни артисти“ от „Кали“. Козелът? Малко вероятно. Бившата барета беше на заплата в „Пентхауз“, а на Ескадрона на смъртта беше спуснат списък, от който отсъстваха и Асенци Уругваец и Елтън... Може би Змеят беше сред осъдените, но в никой случай в първата половина на списъка. Кой тогава? Кой беше разкъсал Змея на парчета и беше пратил снайперист срещу негъра? Освен Валери никой друг не знаеше точната координата на акцията. Валери? Глупости, Бесен, бясно куче такова! Първо с Валери бяхте заедно през цялото време, и второ — Чьорни и Уругваецът положиха глави пред дръвника на неговата попикана чест. Кой тогава, и каква е тази смайваща бързина? Нейфелд и „Братството на Йехова“? Полазиха го студени мравки. Нейфелд? Беше забравил този жид с уши на борец и очи на палач от филм за френската революция.

Нейфелд? Бесният набра мобифона.

— Мартине, обади се на сестра ми. Попитай я кой е Борис Нейфелд? Отговори ли, обади се веднага. Ако не, задай същия въпрос на Оливия. Чакам!

— И двете знаят, Жорж — каза след известно време шефът на бункера. — Щели да кажат само на теб. Искаш ли да ги изстискам?

— Не — Бесният свали хавлията. — Стегни керван за Чекотин. Валериан тръгва с мен. Намери Тодор Токев, солташакът на Козела. Телефонът му е в моя компютър. Свържи ме веднага.

Бесният се облече, наля скоч „клин, клин“..., запали цигара и се готвеше да „консервира апартамента“, когато Мартин се обади. Колата всеки момент щеше да е на улица „Славянска“ пред дома на г-н Валериан Изов, но Теди беше изчезнал.

„Козелът, разбира се! — злобно помисли Жорж. — Отново Козелът е шперца за вратата...“

---

[1] „Който върви бавно, стига далече“ /итал./ ↑

## XI

„Аз убих човек!“ — за стотен път си повтаряше Валериан императорът, загледан в камбанарията на манастира. Двама души потънаха завинаги в пещерата над Гюешица само защото бяха любовници на жената, която откровено мразеше... Господи, как ненавиждаше Катя и колко луд беше по нея! Чьорни беше жертва на Бесния, но той лично прати Уругваеца на смърт, въпреки че имаше жена, две деца и майка, за която се грижеше. Блуждаейки с поглед из манастира, Императорът осъзнаваше, че го е ликвидирал не заради Катя, а заради позора да го види между краката ѝ, заради внезапното унижение, което го връхлетя с такава атака, че още не му беше ясно как събра сили да оживее.

Бесният разпитваше Оливия и Катя, после той щеше да се срещне с жена си. Щеше да бъде рисковано да откаже. Бесният приличаше на разярен тигър, раздаваше смъртни присъди, като шоколадови бонбони. Кой знае какво щеше да му хрумне, ако го заподозреше в презрение и омраза към сестра му.

Все по-опасно ставаше това непредвидимо копеле и все по-неоправдано общуването с него. „Аз съм икономист, мама му стара. Тук се превърнах в убиец!“ Въпреки че съзнаваше това, съвестта му не страдеше. Не изпитваше това, което евангелието наричаше разкаяние. Не се чувстваше смирен. „Аз съм убиец!“ — беше една констатация и нищо повече. Душата му не изживяваше паника, нравствеността му не се гърчеше във вина. „Дали не съм роден убиец!“ Беше достатъчно образован да знае, че във всеки мъж е стаен кръвожаден звяр и само обстоятелствата бяха тия, които му позволяваха да се прояви или не. Император Валериан съзнаваше, че не е по силите му лично да предизвика нечия смърт, че агонията на жертвата би била непоносима и би го докарала до лудост. В абстрактното убийство имаше нещо, с което би могъл да свикне. В казармата, особено на пост, често си беше мислил, че би могъл да стреля в човек, ако не вижда очите му и не е принуден да наблюдава отделянето на душата от тялото. Така се водеха

войните, така гинеха милиони, така се пръкваха героите, носители на железните кръстове за храброст, които не бяха в състояние да заколят дори една кокошка. Наказанието над Майкъл Чьорни и Асенци Уругваеца беше по-страшно с последствията, отколкото с нравствения диалог със себе си. Бесният излезе на двора, видя го и тръгна към него.

— Набери ДВД — сухо заповяда той. Да провери в регистрите на Ню Йорк адресите... Всичко за Борис Нейфелд, Майк Брандвайн и Марат Балагура... Веднага... Отивам да пия... Катя моли за прошка. Ако искаш виж... оная... жена ли ти е, не е ли, еба ли му майката. Ела в магерницата... Ще се напием като животни, императоре... Утре ще мисля... Ако съм жив!

\* \* \*

Аркидяконо чу гласа на Теди и произнесе паролата.

— В Солоники ли си?

Ако хлапакът отговореше „Отдавна се върнах от Солун!“, значи беше в ръцете на Ескадрона и главата заплашваше да падне от тялото. Теди обаче облекчи шпионския театър.

— Козелът е тук — каза той. — Иска да говори с теб. Уговорките са в сила!

— Добре. Дай ми го.

— Къде са синовете ми, малтиецо?

— При мен, Коджел.

— Ти къде си?

— Не там, където можеш да ме намериш. Какво искаш?

— Да чуя момчетата. Ако са живи, започвам преговорите.

— Дай ми Теди — каза Аркидяконо.

— Кажу, Марко.

— Иска да чуе синовете си?

— Знаят ли къде са?

— Не.

— Дай му ги! Чакай повикване, ако постигнем съгласие!

\* \* \*



— Е, Козел... — Теди наруши тежката пауза, изчака го да изпие на екс сто грама водка, да запали, да успокои и пулса си и пламналото си фалшиво лице. — Ще работим ли заедно?

— Имам ли друг изход? — с въздишка попита баретата.

— Според мен, не. Няма да ти е за първи път да работиш за Нерон.

— Казвай условията...

— Пентхауз и президента на „Полиинс“, Козел. Срещу всеки от тях по един от синовете ти.

\* \* \*

Япончик се срещна с адвоката си като разбра, че Оливия е отвлечена.

— Имаш ли идея какво точно се случи? — попита легендата от Афганистан, който се беше превърнал в номер 9353 на затвора „Хевънгейт“, Ню Джърси.

— „Братството на Йехова“ е по петите ти, Япончик. Няма друга сила в състояние да изплете такава прецизна паяжина.

— Защо? — недоумяващ попита Иванков. — Винаги съм се старал да избягвам конфликти. Ако в Русия сме сблъскали интересите си, тук — никога.

— Стара мъст! — Каза Райън Маккоу, човекът който гледаше мафиотските дела в Брайтън или Малая Одеса, както я наричаха главатарите на „Криша“, руски превод на „Пентхауз“, фирмата под която легално се подвизаваха на Източното крайбрежие.

— Алкалай уреди всички стари вражди.

— Той е „Нева“, тия тук са „Братството на Йехова“.

— И едните, и другите зобят от шепата на КГБ.

— На пръв поглед, Япончик. Мосад удари балтия на „Центъра“ в Израел, Южна Америка и Хонг Конг... КГБ дърпа конците в ислямския свят, Мосад в останалия. Ти минаваш за човек на Москва.

— Така ли? — искрено учуден попита афганецът. Тогава лежа тук с присъда от „Братството“?

— Винаги съм ценял бързата ти мисъл, приятелю — тъжно усмихнат каза Маккоу. — те осъдиха и мен. Теб на доживотен затвор,

мен на доживотна немотия. Никой няма да наеме безработен адвокат, прочул се като проводник на руската мафия в Америка.

— Спокойно, Райън. Аз съм достатъчно дълго в тоя занаят за да измрат и внуците ти като богати хора.

— Как ще стане това, г-н Иванков?

Япончик не го чу.

— Евсей Агрон е мъртъв. Провери дали не държат мен отговорен. Соломон Семерди плати на двама братя ирландци за мократа работа. Казват се Патрик и Джонатан от Бъфало, Ню Йорк.

— Ще струва двадесет хиляди долара, Япончик!

— Мизерна пасмина сте вие шотландците... Имаш парите. Ще ти кажа как да ги получиш... На тръгване. И още нещо — кой командва „Братството“?

— Нови пет хиляди — невъзмутимо каза Маккоу.

Япончик кимна.

— Кога ще знам имената.

— Веднага. Майк Брандвайн, Марат Балагура и Борис Нейфелд.

— Така ли? Може би знаеш кой от тях ме напъха тук?

— Срещу пет бона и ти ще узнаеш.

— Станаха 30, нали? — Райън Маккоу кимна. — Имаш ги. Казвай!

— Нейфелд!

— Колко струва: „Защо?“

— 10 бона. Това е извънредно сведение, Япончик.

— Ще ти дам 50, ако престанеш да се пазариш като евреин на Арбат — прикривайки желанието си да го разкъса, усмихнат с монголските си очи каза афганецът. — И не се опитвай да печелиш лесни пари, Райън. Япончик и в затвора е Япончик, шотландецо!

— Не ме плаши! И без друго съм достатъчно уплашен за децата си. Как ще получа парите и ще научиш всичко, което знам.

Япончик написа набързо някаква бележка на руски, смачка я и подхвърли пред него.

— Това е еднократен чек за 50 бона, Райън. А сега много внимавай какво ще ми кажеш!

Шотландецът знаеше всичко, но въпреки това Япончик го остави да изнесе „чека“ от затвора „Хевънгейт“, Ню Джърси. Същият ден Маккоу занесе смъртната си присъда в щаба на „Криша“.

\* \* \*

„Мафията е цирей върху розовия гъз на демокрацията!“ — мислеше Императорът. — „но жилото е проникнало до костната система!“

— Изведи ме! — Катя го върна в действителността. — Ще умра, ако остана в този проклет манастир.

— Не аз съм те заключил тук.

— Майкъл бил мъртъв?

— Жорж не споделя делата си.

— Каза, че е убил Майк и онзи нещастник Асен от охраната... за Майкъл му признах сама, но ако е вярно, че ги е застрелял, Асен тежи на твоята съвест.

Императорът се усмихна криво.

— Съвест... На твоята да тежи нещо?

— Вини колкото искаш — Катя беше по-скоро отегчена, отколкото разкаяна и повече уплашена, отколкото смирена. — Имам вини, но не те искам... Вече! Живях с Майк и животът ми беше пълен. — от очите ѝ потекоха сълзи, без да изменят гримасата ѝ. — Кажете ми честно, Майкъл Чьорни мъртъв ли е?

— Питай брат си...

Императорът стана, но Катя се хвърли и задържа ръката му в своите.

— Кажете ми, че ми прощаваш... Ще ми кажеш ли?

— Не.

— Помоли го да ме освободи... Знам, че не можеш да ми простиш. Прощката е за лордове, а ти си от Брестница, Императоре. Не ми прощавай, но моля те освободи ме! Ще го помолиш ли да ме пусне?

— Да.

— Един ден ще ти потрябвам... Опасно е да се работи с Бесния... Ще се наложи да те спасявам от беса му. За него си мой мъж, ако не си — ти си нищо, кръгла нула. Само да поиска — ще намери стотици кандидати за директори на банката.

Катя изказа на глас собствените му мисли и предреши отношенията със зет му. „Права е, по дяволите!“ — мислеше той докато се освобождаваше от ръцете ѝ.

— Остави ме, Катя. Нищо не обещавам, но ще говоря с брат ти.

Императорът се изскубна грубо и излезе от частния затвор на Бесния. В съседната килия лежеше Оливия, дъщеря на Морис Алкалай, шеф на Центъра или КГБ, и съпруга едновременно на брилянтения крал Соломон Семерди, на руския мафиот Япончик и на зет му Жорж Изов-Бесния.

\* \* \*

— Катя моли да я пуснеш — глухо каза Валериан Изов.

— Вместо за прошка, моли за свобода тая разглезена дрисла. Връщаме се. Трябва да се срещна с ДВД.

Гардовете изведоха Оливия от магерницата. Беше по-красива и по-елегантна от всякога. Заведоха я в мерцедеса, настаниха я и застанаха наоколо. Мартин вече чакаше зад волана.

— Ще освободиш ли... жена ми.

— Щом ти е жена — освободи я! Но ако не е, ще стои тук, докато реша какво да я правя.

Жорж тръгна към колата. Каза през рамо: „Ще се чуем в София!“ и се загуби в прах и изгорели газове по неравния път към Бебреш. Императорът остана сам. Изпуши една цигара, мълча заслушан във вътрешния си глас, загледан с празен поглед в изваяната като от божа ръка камбанария на църквата.

— Мъдрец — извика шофьора си и го държа дълго време прав и в недоумение. — Катя. Да се изкъпе! Тръгваме!

Императорът отвори джобния си компютър, намери Иван Жаров и набра номера.

— Моля? — чу гърлен глас в мембраната.

— Здравей, Козел — започна Императорът. — Убих се да те търся.

— Кой е? — попита объркан глас. — Да не грешите номера?

— Не греша, Козел... Няма грешка, г-н Жаров, или Милетиев, ако предпочиташ!

— Кой си ти? Кой си, мръсно копеле?

— Кротко, генерале! — каза Императорът. — Когато му дойде времето ще научиш всичко!

„Открих Козела!“ Въпрос на каприз беше да го подари на Бесния или да го запази за себе си. Тази нощ щеше да реши и стратегията и тактиката на бъдещата си империя.

\* \* \*

Мобифонът изненада Козела в апартамента му в хотел „Ню Отани“. Седеше на тъмно до прозореца и чакаше Тодор Беров да се прибере в охраняваната си като Уиндзорския дворец къща. Деляха го стотина метра, разстояние, пределно за снайперист, лишен от възможността да повтори изстрела. Скрит зад пердетата, Козелът трябваше да изчака завръщането на президента на „Полиинс“, да го застреля в главата и да започне оттеглянето си. Беше наел апартамента на името на един иранец, търговец на агнета, но в западното крило на хотела беше наел друг на свое име, където зад бизнес легендата си щеше да остане до вечерта на следващия ден... Там беше багажа му, разхвърлян в артистичен безпорядък, там беше и употребеното му легло, в което щеше да преспи две нощи. И изведнъж този повик по мобифона... Освен Дебелия, никой друг не знаеше този номер... Глупости, той го беше дал на Пентхауз, на „Банка за Екологическа Профилактика“, на бившата си жена, на момчетата в Швейцария. „Мобилтел“ на колко души го е дала допълнително можеше само да гадае... Този, който го потърси, знаеше всичко!... Прякор, истинско и фамилно име, чинът му, а това значеше, че знае за Ескадрона на смъртта и ролята, която играе в него... „Кой се обади, мамичката му...?“

Кортежът на Беров спря пред входа. Блесна осветлението на къщата, отвори се електронно входната врата, включиха се обходните камери! Когато проверката свърши, от колата излезе самият Беров, помогна на бременната си жена, прегърна я през кръста и я поведе по стълбите. Ягуарът му потъна в гаража, колите на охраната се разпределиха по ъглите на фасадата, излишното осветление угасна... След тежък работен ден, Тодор Беров се прибираще в бандитския си дворец за отдых... Козелът вдигна ремингтона, подпря го на рамо, постави дясното си око на визьора и зачака... Г-жа Берова влезе в спалнята, съблече се, сложи пенъоар, седна пред тоалетката и се зае да

разчесва косата си. Появи се Доди. Беше свалил самото, навил ръкавите на бялата риза, разхлабил вратовръзката. Застана зад жена си и влезе в окуляра. Козелът го изчака да постави ръце на раменете ѝ, да се наведе да целуне тила ѝ. Тогава натисна спусъка...

„Кой се обади, д’еба мама му!“ — трескаво мислеше той, докато зариваше ремингтона в лятната градина на хотела.

Отиде на бара, поръча бира и се загледа през витрината, през булеварда в полицейската суматоха, там насреща, където агонизираше, облян в собствения си мозък, недосегаемият гангстер Тодор Беров, бивш борец, бивш президент на една от най-могъщите групировки, бивш човек...

„Кой се обади, мама му стара!“ — Козелът излезе пред хотела, качи се в БМВ-то и потегли към центъра. „Кой се бе добрал до Козела и защо?“

\* \* \*

— Пентхауз, Алкалай ви безпокои.

Дебелият изтръпна.

— С какво мога да ви услужа г-н генерал?

— В България е моят зет Соломон Семерди. Отседнал е в хотел „Палас“ на „Св. Константин“. В 14 часа ще ви чака в ресторанта.

— Но сега е 8 часа сутринта, г-н Алкалай.

— В Москва е по-късно, както знаете.

— От Варна ме делят 600 км., генерале!

— Г-н Семерди пропътува 6000 мили, за да се срещне с вас, Пентхауз. Соломон е интелигентен мъж и джентълмен... Надявам се, че ще се харесате взаимно.

Последва мъртва линия, или „дед лайн“, както се изразяваха американизираните съветски парвенюта.

\* \* \*

— Боев, Пентхауз. Незабавно трябва да летя за Варна.

— Ползвай БГА, шефе.

— Ти ползвай БГА, аз ще летя с МИ-24, който ти ще уредиш. В 10 часа ще бъда на летище „Доброславци“, ти по-рано... Очаквам да ме посрещнеш като държавен глава.

Боев се изсмя в слушалката.

— Господ и на присмех помага, шефе.

— Щом знаеш тази поговорка, не е лошо да я имаш предвид, моето момче.

— Ще го запомня, Пентхауз. Колко пасажери ще водиш?

— Максимум трима. Искам кола на разположение и готовност да ме върнат между 16 и 17 часа.

— Разбрах, шефе. Имаш ли нужда от духовна музика?

— Не, Стоянчо, икономията е майка на мизерията. А ние комунистите сме спестовници. Понякога си мисля, че папа Гранде е истинският основател на коминтерна.

\* \* \*

— Къде се губиш, Козел?

— Върша си работата, Пентхауз. Управлявам 1500 примадони. Половината ми ден минава в угаждане на мъжки капризи.

— А другата половина?

— Шибам курви, г-н генерал. Аз съм хиперпотентно ченге.

— А всъщност?

— Всъщност ме събуди. Случило ли се е нещо?

— Кой застреля Додко Беров?

Козелът мълча, колкото интуицията му подсказваше, че е необходимо.

— Кой е поръчал операцията веднага мога да ти кажа, Пентхауз. Виж, кой е натиснал спусъка много бих искал да знам. Майсторска работа. Мозъкът картофено пюре. Лично се уверих. Дори аз не бих свършил по-добре това мокро дело.

— Ще ми разкажеш по пътя, Козел. В десет без пет те искам на летище „Доброславци“. Довечера ще те върна на курвите.

— Излишно е да задавам въпроси, нали?

— Напълно. Избърсни се и се постарай да бъдеш шик.

\* \* \*

— Слушаш ли новини, Теди?

— Слушам, Козел. Утре в 19.30 синът ти Иван лети от Франкфурт за София. Посрещни го в 21.30 българско време.

— Майкъл Чьорни изчезна...

— Платил е до края на месеца. Ще се върне.

— Сигурен ли си?

— Не.

— Питай Бесния.

— Не, Козел. Премахни Пентхауз, прибери децата... Тогава ще видя какво мога да направя... Ако гарантираме сигурност на „Калигула“, може да преглътне Нерон.

Тревожен сигнал веднага писна в ушите му. „Среща с Бесният! Това копеле наистина ме е осъдило на смърт!“

— Теди, искам една услуга.

— Казвай.

— Бъди в 21 на летището.

Ред беше на младия скот да мисли.

— Разбирам, Козел. Ще те чакам във фоайето на международни линии. Докато работиш с Дебелия, и докато не прибереш момчетата, аз съм готов да стоя пред дулото.

— После?

Теди въздъхна.

— После ще мислим, Козел. Твоята смърт не ми върши работа.

\* \* \*

— Добър ден, обажда се Тодор Токев — Теди. Мога ли да говоря с г-н Изов?

— Кой ти даде този номер, момче? — грубо попита Мартин.

— Лично господин президента на „Кали холдинг“.

— Чакай.

След няколко секунди чу гласа на Бесния.

— Кажи?



— Додко, както се изразявате вие...

— Знам! — прекъсна го Бесният. — Обади се в банката. Предупредени са. Кога ще заспи Дебелият?

— Срокът тече, г-н Изов. Козелът има четири денонощия на разположение.

— Добре, действай! — Бесният прекъсна линията и се обърна към зет си. — До десет дни ще погребва всичките си душмани, мамичката им курвенска. На Козела ще обърна особено внимание!

— На кого ще повериш това суперпрофи?

— Аркидяконо! Падне ли Пентхауз, малтиецът ще лети с втория му син, но след пластична операция. Това лайно, Козелът, мисли, че е много голям гявол. Маняк! Ще го коля една седмица с тъпото на ножа!

\* \* \*

— Географията предопределя политиката, Козел, а двете заедно са патериците на историята.

— Каква е целта на лекцията — мрачно измънка баретата. Главата му беше заета с комбинации, коя от коя по-опасни и по трудно осъществими.

— Щом можеш да прелетиш една държава по диагонала за по-малко от час, каква може да е политиката ѝ, моето момче.

— Тесногръда и педераска.

— Тесногръда, иди дойди, педераска защо?

— Знаеш ли кои пандизчии ги ебат първи, Пентхауз?

— Нямам честта генерале.

— Красиви, млади, с тесни дупета. България е перверзно красива, млада демокрация, а за габаритите ѝ ти си по-наясно от мен.

Дебелият кимна с режисирана, отрепетирана мъдрост на дългогодишен властник. Той беше повече, той просто се беше родил за власт и като че ли прокълнат да умре с „кокала между зъбите“.

— Тогава какво излиза? Каква трябва да бъде историята ѝ?

— Наведена, с гащи до коленете!

— Правилно, моето момче. Ти си много по-умен от който и да е цървул с пагони... Защо застреля Доди Беров, Козел?

Такъв ужас го обзе, че го изби на истеричен смях.

— Комплимент за комплимент, Пентхауз, фантазията ти е по-развита от на кой да е жив поет в шибаната държавица.

— Само това ли имаш да ми кажеш?

— Какво очакваш да чуеш... — шефът на Ескадрона сниши глас... — Защо ми е смъртта на Беров?

— И аз това се питам. И не намирам отговор. Попитах шефовете на тайните служби. Отговориха ми, не знаем кой го е убил, но само двама души са в състояние да го свитнат при денивелация 30. Гошо Индианецът и Козелът. Индианецът е мъртъв.

Шефът на Ескадрона кимна и тъжно, и замислено.

— Бог да го прости, нямаше стрелец като него.

— А ти?

— Индианецът беше върха, но и аз мога да свърша тази работа. Прави са доносниците ти, Пентхауз.

Приземяваха.

— Както и да е, Козел... Ще продължим разговора на връщане.

\* \* \*

Пред „Палас“ беше паркиран ролс ройс — Силвър Клауд. На фона на мерцедесите наоколо приличаше на лебед сред гъски. Дебелият знаеше чия е лимузината, знаеше, че на гражданското летище във Варна е кацнал специален самолет „Суперконстълейшън“, през чиято баржа Семерди прибира личната си кола, в личния си ейрбус.

Облечен в блейзър на „Лайънс Клъб“ и с вратовръзка „Оксфорд юнивърсити“ диамантеният крал, евреин по произход, отраснал в Одеса, жител на Южно-Африканския съюз, но живеещ в Маями, Флорида, вече го чакаше във фоайето на хотела. Охраната, трима руси еднотипни, с вид на унгарски коне тежковози, пиеха сокове на бара, шофьорът, облечен като капитан на яхта, държеше фуражката си в ръце и гледаше въпросително. Дебелият се усмихна.

— Идвам по покана на г-н Семерди, млади момко — каза на „спешъл инглиш“ той. — Мисля, че го виждам... Или греша?

— Не грешите, „Пентхауз“. Последвайте ме, моля.

— Изчакай на бара, Козел. Ако влезем в ресторанта, дръж охраната под око.

Генерал Иван Жаров се подпря на плота, изпи жадно чаша кола, поръча втора и кафе и седна да събере мислите си, когато се обади мобифонът.

— Козел, на телефона е твоят непознат, който ти мисли доброто!

— Да не си от армията на спасението?

— Аз съм заклет цивилен, генерале. Ти си по армиите, поне по Ескадроните.

Козелът онемя втори път за един час.

— Какво искаш?

— Все още нищо. Ти искаш, но не знаеш нито какво, нито как.

— Какво ми е притрябвало толкова... Как да те наричам?

— Император... за по интимно — Валериан се изсмя в мембраната. — И разбира се, трябва да ми говориш на „ви“.

— Каква ти е диагнозата, момче? От коя лудница се обаждаш?

— Ще се върнем на тази тема по-късно. Искам да те поздравя за блестящата операция в „Ню Отани“. Моите поздравления, Козел, аз ценя професионализма.

— За каква операция говориш, твое величество?

— За онази, която ти върна единия син, генерале. Знам повече отколкото си мислиш.

Козелът плувна в пот.

— Кажете ми какво знаете, Императоре?

— Всичко. Играта с Теди и Аркидяконо, поръчките, залога... Всичко, Козел. Аз не съм никакъв психопат, напротив.

— Вярвам ви... вече. Имате ли нужда от мен? Искате да предложите нещо? Да ме предупредите за някаква опасност?

— От всичко по малко. Бесният няма да ти прости смъртта на Нерон срещу главата на Дебелия. Паднеш ли в ръцете му, ти си мъртъв.

— Не храня никакви илюзии, Императоре... Пазя се, колкото мога...

Валериан го прекъсна.

— Малко можеш, Козел. Без моя помощ си труп. Склонен ли си да се отнасяш сериозно и почтително с мен?

— Да... имате... честната ми дума. Кълна се в децата си, че ви имам пълно доверие, Императоре... Не знам защо, но сега ви вярвам като на Бога.

— Тогава слушай, Козел. Като приспиш Дебелия, Аркидяконо ще доведе малкия ти син на летище София. Момчето няма да знае, че малтиецът го придружава, а ти няма да го познаеш, както и той теб. И двамата сте след пластични операции.

„Господ ли говори с мен, д’еба мама му!“ — задъхано мислеше баретата.

— Останалото ми е ясно, Императоре.

— Бързаш, Козел. Ясна ти е целта. Бесният ще те убие, но... Първо ще те накълца на парчета. Аркидяконо ще те парализира. Теди ще откара сина ти при бившата ти жена, а ти ще попаднеш в мазетата на... За сега това е достатъчно.

— Предлагате ли изход, Императоре?

— В София ще намериш снимката на новия Аркидяконо. Ще го ликвидираш на летището, после ще се погрижиш за Теди... Имаш ли къде да скриеш момчетата?

— Имам, Императоре.

— Отиваш там и чакаш да ти се обадя... Разбира се преди това ще изпълниш генералното условие.

— Какво искате от мен, Императоре?

— О, много работа има за теб, генерале, но първо трябва да приспиш Дебелия.

Козелът запали цигара, дръпна трескаво, забрави и охраната на Семерди и заповедите на Пентхауз. Императорът каза: „В София ще намериш снимка...“ Значи знае, че съм във Варна, а това значи, че знае и с кого... „Прочети си молитвата, Дебел! Пясъкът ти изтече!“

\* \* \*

Жорж стана от солукса, разтърка белезите си с крем, прекара гел през косата и слезе в хола. Оливия подреждаше розите, които беше набрала в градината и слушаше „Бранденбургска симфония“ на Брамс. Личеше от калъфката на плочата, подпряна на уредбата. Музиката беше толкова гръмка, че не чу нито вратата, нито стъпките му.

— Оливия?

— Чувстваш ли аромата? — попита литовката без да се обръща. Жорж почувства розите, но не и възторг в гласа ѝ.

— Ще пиеш ли кафе?

— Пих. Соломон Семерди е в България.

— Радио „Нева“?

Оливия кимна, спря Брамс и се обърна.

— Не си направи труда да ме потърси в Ню Йорк. Изглежда София му се вижда по-близо.

— Идва за теб, разбира се?

— Предполагам. Не вярвам да има специални интереси тук.

Бесният наля кафе, сметана и седна.

— Ще те продам? Как вървят курвите на диамантената борса?

— Аз се котирам. Личното ми тегло се изчислява в карати.

— Влез във връзка... Да определи цената!

— Сериозно ли говориш?

— Напълно! Достатъчно беше да смажа онзи плъх Япончик.

Оливия седна на противоположния край на масата.

— Япончик е на свобода. „Малая Одеса“ е внесла гаранцията му.

Това известие му подейства като ъперкът в плексуса.

— Значи мога да го чакам тук?

— Него едва ли, но някой снайперист от „Криша“ ще те посети непременно. Япончик не е свикнал да губи.

— Ще видим — злобно каза Бесният — Втори път фамилия Изови няма да лапне куката... Къде е отседнал Семерди?

— Не знам. А и да знаех...

— Ясно! — прекъсна я Бесният. Очите му горяха като на луд или на изгарящ от треска. — Смятам да те употребя анално. Нещо против?

— Има ли значение?

Извън мобифонът.

— Не. Иди се приготви — изчака да излезе и включи апарата. Каранът беше убит в Бургас. Братята на един от потъналите във водите на Охайо го бяха застреляли пред хотел „България“. Убийците бяха заловени, но това не само, че не беше утеха, беше усложняване. Още утре вестниците щяха да бъдат пълни с името му.

— Мартине! — изкрещя Бесният. — Оная курва да се облича. Няма да я шибам. Да го духа. Ще я държа на пост и молитва! Свърши тая работа и набери ДВД. Действай!

Бесният си наля водка и излезе на терасата. Толкова беше свикнал със смъртта, че единствената му мисъл беше: „Пак ще ме подпукат от «Развигор»“. И беше прав. В бункера се получи призовка, подписана от полковник Проданов. Трябваше да се яви на 13 май в 8 ч. сутринта. „Само дето не пише с «четка за зъби», мама им да еба пандурска!“

\* \* \*

— Индианецът е най-добрия снайперист на спецотрядите, нали?

— Беше, Пентхауз.

— Да, бе... Убиха го при онзи сакатлък в „Белите брези“.

— Точно така.

— Ти къде беше по това време, Козел?

— При една курва.

— Тя ще потвърди ли?

— Сигурно. Защо?

— Знаеш ли, че лейтенант Чанев работеше по осигуряването на „Албанската следа“?

— Чувал съм нещо... Ти ме разпитваш, а?

— Подпитвам е по-точно казано! Ченгетата твърдят, че Индианецът и лейтенантът е трябвало да млъкнат. Ти от тях ли си?

— Аз? Не, нямам мнение!

— Трябва да имаш, Козел. Давам ти едно денонощие, след което ще трябва да ми отговориш на някои въпроси. Кой уби Беров, Чанев, Индианеца. Къде е Тодор Токев, твоят партньор, май Теди му викаха.

— Дали след 24 часа или след 24 години, отговорът е „Не знам!“

— Давам ти срок да научиш, г-н генерал. Утре по това време те чакам в моята служба!

## XII

Императорът трябваше да си отговори на няколко въпроса, преди да поиска среща с генерал Жаров. Кой даде иширет на ченгетата да освободят карамански, Барона и Чомбе, след като „Кали“ плащаше на Главно следствено да ги държи зад решетките? Какво става с швейцарските доставки на оръжие за складовете на „Кали“ по границата с Турция? Кои висши ченгета бяха обещали на покойния Каранов да доставят на Бесния главата на Козела? Със смъртта на Елтън Фокс прекъсваха ли връзките на Жорж с негърския ганг на Охайо? Справеше ли се с тези ребуси, Императорът щеше да е готов да приведе в изпълнение смъртните присъди на Сашо Главата в Созопол, на Митко Черния във Варна, на Маймуняка, последния жив маршал на Нерон Вълка, на Мартин, когото Бесният беше превърнал в пълновластен господар на бункера.

Погребението на Каранов щеше да бъде утре сутринта в родното му село Ветрен, но Валериан Изов вече 20 часа поставяше „в ред“ офисделата му в Бургас. Придружаваше го Маймунякът за тежест на делегацията, но въпреки че присъстваше на всички разговори, предпочиташе да набляга на коката и не вникваше в есенцията на разпитите. Бесният му беше внушил доверие към Императора, а веднъж притъпил природната си подозрителност, той беше напълно разоръжен. Това беше половината цел на Императора, но другата половина беше пред провал. Цяло денонощие се точеха цигуларите на южното Черноморие, но никой не беше в състояние да отговори на въпроса, който го интересуваше: „Кои са висшите полицаи на Каранов?“

Отговорът се получи по-късно и от случаен източник.

— Защо не доведе Катя? — попита Веселина Каранова, докато ѝ изказваше съболезнованията си.

— Лежи за задържане! — безсрамно излъга Императорът. — Оставих я подпухнала от рев.

Каранова кимна през сълзи.

— Знам, че ѝ е мъчно, Валери. Отрасна на коленете на бате си Велин. Къде е Жоро?

— Пътува тази нощ. Мъжът ти ми обеща да ме свърже с някои висши полицаи... Търсим начин да се доберем до убиеца на Вълка.

Веселина Каранова го гледа няколко секунди от упор, после внезапно взе решение.

— Ела, Валери!

Полковник Деян Жабов, шеф на РДВР Бургас, полк. Спас Костов, зам. началник на военното контраразузнаване в София, и ген. Камен Станчев, началник тил на МВР, бяха състуденти на Борис Каранов от ВИФ и високоплатени, дискретни служители на „Кали“ Бургас.

\* \* \*

— Жорж?

— Кажи...

— Нашите хора въртят далавери в безмитните зони.

— По какво съдиш?

— По постъпленията в банката — отговори Императорът. — С падането на югоембаргото, паднаха и траншовете. Карат на овердрафт.

— Там има едни особени складове... Говорил ли съм ти за тях?

— Швейцарските? Имаш ли идея, какво ще правим със стоката?

— Ще нарушаваме друго ембарго... Иракското, либийското... Ако се налага, ще плуваме до Куба.

— След погребението ще ревизирам зоните. Да се заема ли с експедицията на ембарговата стока?

Бесният изглеждаше разсеян, но Валериан знаеше, че мисли напрегнато.

— Умишлено задържам топката. Чакам да паднат Пентхауз и Козела. Швейцарците отдавна се натискат да пласирам!

— Да се заема аз?

— Не може да стане без моята благословия.

— Предлагам да ти облекча хала, Жорж. Извинявай, ако се изказвам неподготвен.

Жорж се усмихна уморено.



— Не си ти проблема, брат ми. Има още един бизнес, който трябва да подновим... Повтарям, чакам да ударят камбаните на ония двамата... По границата имаме шест склада с леко стрелково оръжие, М16, Узи, „Скорпио“, колтове. За тях се грижи мой човек, Петко Лудколев-Макакът Ще му се обадя да те вкара в час. В София ще отпушим каналите на дрогата. В Свиленград дърпа конците Максим Ешкенази — Патриарха, в Калотина — Ангел Попов — брат на Ангеларий. И двамата са адвокати. Стоката идва от Измир. Ние се грижим за движението ѝ от Капитан Андреево до Франкфурт. Ако ти поемеш банката, оръжието и дрогата, на мен ще ми остане време да изправа холдинга на крака. „Пирана“ набира страхотна инерция! Предстои война!

— Имаш го, Жорж! Подготви терена, останалото е моя работа. Ще ти докладвам в София.

— Ще ти дам писма до Макака и Патриарха. В София ще те чака брат Ангеларий. Става ли?

— Става, разбира се... Заминавам след погребението... И още нещо, Жорж... Весето попита защо не съм довел Катя. Отговорих ѝ, че лежи за задържане.

Бесният се взря в очите му.

— Реши ли съдбата на жена си, Императоре?

— Не бързай, за Бога — извика директорът на „Калибанк“.- Изчакай да доям жабата!

\* \* \*

— Козел, Императорът те безпокои...

— Слушам ви — любезно каза баретата.

— Вълкът плащаше на две ченгета от следствен отдел да държат на топло Карамански, Чомбе и Барона. Знаеш ли?

— Не.

— Някой ги освободи, когато Бесния замина за Америка!

— Да, спомням си това съвпадение.

— Следователите се казват Иван Калудов и Методи Желязков. Чувал ли си тези имена?

— Познавам ги лично, Императоре — беше отговорът. — Мекотели, боклуци. Единият е с 12 диоптъра, другият е диабетик.

— Недъгът обикновено облекчава работата, Козел. Искам да научиш кой ги е предупредил, че Бесният отсъства. Спешно!

— Ясно!

— Свърши работата спокойно, но бързо, Козел. До края на седмицата ще се срещнем... Това ще бъде денят на Божата благословия, г-н генерал!

Императорът прекъсна линията. Но набра още два преди да потегли за границата.

— Купувай! — каза той на своя заместник и доверено лице. Никой, дори и Катя не знаеше, че вторият човек в „Калибанк“ е неговият братовчед Йосиф Карев.

Император Валериан беше харесал една вила на брега на язовир Огняново, в землището на Голяма Раковица, а утре щеше да се превърне в собственик на резиденция.

Времето напредваше, скоро „Кали холдинг“ щеше да смени и името си, и личния си състав, и целите си... Бог да му е на помощ, предстоеше най-страшния период от живота му.

\* \* \*

— Стоянчо, спиш ли моето момче?

— Не, Пентхауз.

— И без това щях да те разсъня бързо. Искаш ли 500 хиляди долара?

— Да.

— Трябва да ги спечелиш!

— Как?

— В София идва Япончик... с частен самолет през Букурещ, Констанца и Варна... 10 местен „Лейланд“ с канадска регистрация. Трябва да падне над морето. Твоят летец, капитанът и ти... личен контрол. 450 хиляди зелени за теб, 50 за изстребителя.

— Кога лети Япончик?

— Чакай в Балчик. Ще те предупредя пет минути след старта!

\* \* \*

— Морис, Сами е на линията.

— Срещна ли се с Дебелия?

— Да. Калигула е платил и за Япончик, и за отвличането на Оливия. Майкъл Чьорни е на риболов... завинаги.

— Кой?

— Калигула, Морис. Двоен удар — Оливия в София, шест милиона долара в „Калибанк“. Япончик идва за хонорара си.

— Вестниците писаха, че е арестуван, Соломон?

— Чьорни го вкара, Нейфелд и „Братството“ са го извадили под гаранция.

— Япончик няма да наруши гаранцията. Това значи никога вече да не припари на територията на щатите.

— Точно така. Пътува за Москва през София.

— Това не бива да стане, Соломон!

— Уредих и неговия риболов. Пентхауз ще причака самолета му над морето.

— Тогава всичко е наред.

— Не съвсем, Морис. Нейфелд е в София. Дошъл е да прибере милионите на Чьорни...

— На „Братството на Йехова“ искаш да кажеш.

— Това е едно и също. Чьорни е мъртъв, но и убийците му също. Чувстваш ли ръката на Борис?

— По-скоро на Марат Балагура. Борис Нейфелд е гладиатор. Обича да убива на светло и по възможност пред публика.

— Така да бъде, Морис. Нейфелд, Бравайт и Балагура имат присъди. Заповядай на Пентхауз да ги приведе в изпълнение.

— Само на територията на България, Сами!

— Достатъчно на първо време. Искам главата на Борис Нейфелд!

— Ще я получиш, драги! Как ще прибереш Оливия?

— Чрез отстраняване на препятствията, Морис... Ще те държа в течение.

— Пази се от „Нерон“!

— Сега те се наричат „Калигула“!

Семерди изключи спейсфона и се прозя лениво. Почиваше си и беше започнало да му се услажда. Отдавна не беше се отдавал на „Dolce fare niente“<sup>[1]</sup>.

\* \* \*

Императорът проникна в дебрите на „Кали холдинг“. Инспектира оръжейните складове, заповяда на Патриарха да уреди контрабандирането им по море до Мерсин, средиземноморско пристанище на Турция, а от там по въздуха до Мосул в Ирак, „отпуши“ пътя на дрогата, взе Петко Лудколев — Макака със себе си и тръгна на среща с брат Ангеларий в Сливница. Вече спокойно можеше да каже, че е овладял двигателните лостове на холдинга. Оставаше чрез ДВД да проникне в съдебния живот на „Кали“ и щеше да бъде в състояние да предприеме последните стъпки... Коронацията на трона на империята. Задача номер едно — изпразването на складовете, две — възстановяване на „Канала“, три — подновяване на швейцарските оръжейни доставки и... среща с Козела. След това Жорж Бесният можеше да легне до Нерон Вълка и той да обмисли спокойно съдбата на сестра им.

— Богат човек ли си, Макак?

Въпросът свари неподготвен унасящия се в сън контрабандист и го накара да скочи на седалката.

— Не бих казал, г-н Изов — отговори маймуноподобният, маймунски подвижен бандит с лице на плъх и очи на свиня. — Имам някой лев... за апартамент... Защо?

— Колко струва апартаментът?

— Милион и двеста...

— Ти колко имаш?

— Малко повече от половината.

— Семейство?

— Да, г-н Изов... две деца, момче и момиче... през август жена ми ще роди трето.

— Щастлив човек — Императорът се замисли, нападнат и от завист и от злоба, но ги преглътна... „Много жаби ще трябва да изгълтам в този шибан живот!“

— Ще ти дам милион и половина, Макак... Това ще бъде първата ни работа в София... Спестеното го дръж на лихвен влог.

Мина много време преди да прозвучи въпросът, който така напрегнато чакаше!

— Как да заслужи това благоволение, г-н Изов?

Императорът се прекръсти на ум и отговори:

— Ще консултираш с мен всички заповеди, които ще получаваш занапред! Ще ги изпълняваш само, ако аз ги одобря!

— Ще бъда ваш роб, г-н Изов — прегракнал от вълнение каза бандитът.

— Не, Макак! Нямам нужда от роби, достатъчно е да бъдеш мой приятел! — пътуваха дълго, но мълчанието измъчваше и слугата и господаря му. — Имаш ли хора... за опасни и деликатни дела... Срецу добри пари!

— Колко души? — Макакът мисли известно време преди да добави... — шефе!

— Десет на първо време! Под твоя команда?

— Имате ги!

— Добре, Макак. Започват на заплата. Петдесет хиляди. Прилично, нали?

— Ще бъдат верни кучета!

— Ще ти дам три милиона. Два за теб, един за пехотата!

— Ако се налага, Сталинград ще превземем, г-н Изов! — злобно, заканително каза Макакът преди отново да потъне в мълчание.

\* \* \*

Козелът изпрати бившата си жена да посрещне големият им син на летището и набра мобифона на Пентхауз.

— Готов съм да отговарям на всякакви въпроси, шефе.

— Добре, Козел — Дебелият говореше носово и кашляше в слушалката. — Разболях се посред лято. Вземи Теди и елате.

— Теди?

— Тодор Токев, ако предпочиташ... Забравих да ти кажа, генерале — сводникът от Солун... Как му беше името — Андрос Сирос.

Козелът изтръпна.

— Не познавам такъв човек, Пентхауз.

— Така ли? Жалко. За всеки случай... За сведение... Задържан е в ареста на „Майор Векилски“.

— Пентхауз — Козелът повиши тон. — Нямам представа къде е Теди. Ако питам Бесния, няма да ми каже истината. Не на мен, Пентхауз. А за гръцкия сводник чувам от теб.

— Добре, добре — примирително звучеше гласът му, но не и тона, който последва. — Чакам те. Не се съпротивлявай, ако те обезоръжат на входа!

„Мога да те ликвидирам и с голи ръце!“ — мислеше си Козелът, включвайки се в движението.

Иван Милетиев, Козелът, уби Пентхауз с вряла вода. Приспа го със саблен удар в сънната артерия, свари един чайник с вода и още докато кипеше го изля в гърлото му.

Два часа по-късно алармира охраната. Извикаха „Бърза помощ“. Лекарят беше категоричен, Дебелият беше починал от инфаркт. На другия ден аутопсията потвърди диагнозата.

Смъртта на Пентхауз беше събитие номер едно в новинарските емисии. Императорът си беше поръчал две руски блондинки и ги беше оставил да масажират голото му тяло, когато сензацията гръмна. Сензация, но не и за него! Козелът щеше да бъде личният му суперхамър, но не още, не и утре... Сега спокойно можеше да се отдаде на перверзен секс в собствената си резиденция.

Йосиф Карев го завари в сауната. Курвите го бяха изстискали като лимон. Ако се наложеше да възпроизведе нова ерекция, от члена му щеше да потече кръв. Чувстваше тялото си смазано, но главата ведра и настроението приповдигнато. Беше живял скромно, дори бедно, през ум не му беше минавало, че някога ще бъде по джоба му да си купува проститутка, камо ли две и да се отдава на римски удоволствия в собствения си дворец. До началото на същинското лято щеше да има и басейн, а долу, на язовира, на тридесет метра под къщата, кей с яхта и глисер за водни ски. Така ли се „живееше сто години“, много важно, че жена му се чукаше безразборно и, че и тя, и брат й трябваше да изчезнат завинаги, за да е сигурен, че рахатлъкът му ще трае до гроб.

— Търсил ли ме е Бесният?

— Да — Йосиф и Валери бяха израснали заедно, бяха деца на две сестри, но докато Императорът беше блестящ ученик, после и студент, братовчед му едва креташе от клас в клас, от курс в курс, съзнаваше посредствеността си и нямаше нищо против да живее подчинен на чужда воля, особено ако положението на високопоставен слуга му осигуряваше смайващо охолство, в което го потопи Императорът.

— Попита ли къде съм?

— Не, но му казах, че ревизираш граничните складове.

— Добре — Валериан взе душ, облече хавлията и влезе в хола.  
— Искаш ли живо месо?

Рускините се печача голи в шезлонгите на терасата над язовира и през пердето и пречупената светлина на мрамора изглеждаха като висящи във въздуха.

— По-късно. Кога ще се срещнеш с Козела?

Императорът се отпусна в креслото си. Беше фатерщул, тип „Казанова“, поръчан специално от италианската фирма „Бато“.

— Какво ще кажеш, ако му гласувам извънредно доверие и го поканя тук?

— Ти си луд!

— Защо?... Аз съм този, който го спасява от малтиеця, аз му поръчвам смъртта на... знаеш кого, вместо да го жертвам. Аз гарантирам живота на децата му и пълна протекция за него самия, въпреки смъртните присъди от „Полиинс“, „Пентхауз“ и „Кали“ едновременно. Ако му окажа доверие...

— Чакай малко! — прекъсна го Карев. — Той имаше доверието и на Вълка, и на Пентхауз, нали?

— Факт! — замислено кимна Императорът. — Нито единия, нито другия му бяха предлагали да прибере оръжието и да излезе на светло. И на убийците им омръзва да стрелят, Йосифе!

— Но никога не забравят как се върши мократа работа!

— И това е вярно... Какво предлагаш?

— Да не избързваш! Обади се на Бесния, кажи му, че отсъстваш до понеделник и дай да видим кой работи при нас и кой трябва да попадне в регистрите на „Орландовци“.

— Бих искал да започна с Катя — каза Валериан, набирайки я по телефона. — Как е моята вярна съпруга? — попита той, когато чу гласа

й.

— Къде си?

— Далече.

— Ще се върнеш ли... Трябва да говоря с тебе.

— Говори, де. Задължително ли е да ме виждаш?

Катя въздъхна тежко.

— Жорж ме пита какви са ни намеренията. Семейство ли сме?

— И ти какво му отговори?

— Нищо определено... Не мога да му дам смислен отговор преди да го обсъдя с теб.

— Може би имаш някакво предложение?

— Да. Искам да останем семейство... още повече като поехме тази отговорност с детето.

— Лош театър, Катя. Кой мислиш, че ще ни повярва?

— Въпросът е ние да си повярваме, Валери... Не, не мога по телефона... Кога ще се върнеш в София?

Императорът мълча дълго с пламнало лице и повишен пулс.

— Не знам... Като се върна ще се обадя!

\* \* \*

— Търсил си ме, Жорж.

— Убиха Пентхауз, чу ли?

Императорът се засмя гръмко.

— В колата има радио, зет ми! Честито.

— Мерси — Бесният звучеше разсеяно. — Вълкът трябваше да е жив! Падне ли Козелът, аз съм разчистил поне неговите сметки.

— Кога чакаш вести?

— Самолетът е в събота вечер. Чакам те след девет часа... Да изпием по едно за упокой на душата на брат ми!

— Ще се върна в понеделник, Жорж! Късно ли е?

— Не — неохотно отговори Бесният. — Искам да знам, какво ще правите с Катя. Ще ви взема малкия, Императоре. Давам ти срок до понеделник да решиш семейство ли сте?



\* \* \*

— Козел, Императорът те безпокои.

— Очаквах да се обадите...

— Синът ти пристига в събота вечерта. Аркидяконо ще бъде в самолета.

— Знам, Императоре. Благодаря ви...

— Как ще постъпиш с Теди?

— Според случая... в моя занаят е нереално да се планира повече от една цел.

— Можеш ли да купиш този хлапак?

— Докато Бесният е жив, не!

Последва дълга пауза.

— Желая ти успех, Козел. Ако всичко мине гладко, колко време ще ти трябва да скриеш момчетата?

— Една нощ. В неделя в осем и десет часа излита самолетът им от Белград през Лондон за Чикаго.

Това беше висше доверие, ако беше истина, и Императорът го оцени по достойнство.

— Ще се върнеш в София до обяд?

— Надявам се.

— Време е да се срещнем, Козел. Знаеш ли къде е село Байлово?

— Да.

— В пет часа след обяд ще те чакам в ресторанта на площада!

Императорът изключи мобифона и се взря в братовчед си.

— Трябва да бъдеш в Белград в неделя сутрин. Ако един баща качи двамата си сина в самолета за Лондон, това е Козелът. Искам снимки и гаранции, че никой не го следи!

---

[1] „Най-сладко е бездействието“ — (итал.) ↑

## XIII

Вячеслав Иванов — Япончик и Павел Пас излетяха от Констанца на борда на Ми-24 с регистрация на украинските въоръжени сили в Ровно. Пас управляваше хеликоптера, Япончик седеше до него и прослушваше на радара движението и на морските, и на въздушните съдове по сравнително късия път до Балчик. Машината беше отвлечена полунасила, полулегално от „Вимпел“, поделението на „Криша“, подобно на „Нева“, но действащо като охранителна фирма в Москва и комплектована от афганци. Публична тайна беше, че брежневите ветерани управляват и Русия, и задграничните ъндърграунди в Европа и Америка. А Япончик и Пас бяха герои-легенди на тази безсмислена война, доказвали таланта си да оцеляват и в най-екстремните ситуации.

— Изглежда чисто — каза майорът.

— Привидно — Япончик беше нащрек. Наближаваха акваторията на Мангалия, а от там до границата беше по-малко от 15 морски мили. Ако той трябваше да избира мястото на атаката, щеше да удари именно тук, в ничиите води между Румъния и България.

Пас свали шлемофона, запали цигара, облегна се удобно в кокпита.

— Внушаваш си, Япончик. Летим под украински флаг. Кой ще посмее... — и в този момент видя хеликоптера. Срещу тях летеше еднотипна машина. Беше значително по-навътре в морето и с просто око личеше отличителния знак „Зелени патрули“.

— Идват?

— Очакват „Лейланд“ — кимна Япончик. — Внимавай, Павел, след взрива гмуркаш на 50 метра и потъваш над сушата. Ще кацнем от запад!

Вячеслав Иванов натисна спусъка. Ракета „Пейтриът“ се отдели от носителя и стремглаво полетя към целта си. На деветата секунда достигна мишената и я взриви.

— Стрелят! — изкрещя капитан Венцислав Велев. Новият „Пентхауз“, генерал Стоян Боев, беше до него, а зад гърба им диамантения крал Соломон Семерди, дошъл да види с очите си гибелта на Япончик.

— Стреляй! — заповяда генералът. Велев включи спусъците и четири снаряда „Град“ излетяха с грохот от станките си. Късно. Избухна светлина, последва взрив и дойде краят.

\* \* \*

— Г-н Изов, Теди ви безпокои...

— Май ще отървеш кожата, пичлеме смахнато!

— Искрено се старая, г-н Изов...

— Сребролюбец! — Бесният се изсмя в слушалката. — Остава Козелът и наистина ще бъдеш богат човек!

— Точно в Козела е проблемът.

— Не разбирам?

— Имам неговите снимки, г-н Изов... С новото лице, но самият той се покри!

— След Пентхауз?

— След смъртта на Марко Аркидяконо.

— Какви ги дрънкаш, бе, кретен. Кой уби малтиецата?

— Козелът.

— Въпреки пластичната операция?

— Някой му е дал снимка, г-н Изов. Бяхме на летището. Посрещяхме малкия син на Козела. Заедно. Само аз знаех как изглежда Аркидяконо. Козелът взе момчето за ръка и му изкрещя да мълчи... Изведнъж ревна: „Млък, Иване! Дума да не съм чул от устата ти!“ Детето се вцепени. В първия момент не загрях играта. Появи се малтиецът. Неузнаваем, г-н Изов. Плешив старец с бастун. Козелът измъкна „Колт“, застреля го в челото, удари ме с приклад в тила... това е. Като се свестих, Аркидяконо беше покрит през глава, Козелът и синът му изчезнали... Никой от охраната не е видял как се е измъкнал от „Международни линии“, и с каква кола е напуснал аерогарата.

— Лошо! — каза Бесният след дълга пауза. — Твоето забогатяване се отлага... за необозримо бъдеще!

— Провалих се, г-н Изов! Признавам. Ще намеря Козела. Зарът е хвърлен. Или той, или аз!

— Като го намериш, обади се! — Бесният изключи мобифона и извика Мартин.

— Колко снимки имахме на онзи малтиец... Аркидяконо?

— Хамърът?

— Да. Всъщност кой донесе снимките?

— ДВД. Бяха две, доколкото си спомням. Едната взе солташакът на Козела, другата остана у теб, шефе.

— Не е у мен... Никога не е била. Намери ДВД!

Мартин набра номера и му подаде мобифона.

— Помниш ли малтиеца, ДВД?

— Сещам се за кого говориш, Жорж.

— Как влезе във връзка с нас?

— Чрез кантората на Фостер и Крембах в Цюрих!

— Изпрати ни снимки след пластичната операция?

— Получих ги на моя адрес в кантората.

— Колко снимки?

— Две. Донесох ги в бункера.

— Колко души бяхме... когато ми предаде снимките?

ДВД се забави с отговора.

— Доколкото си спомням — ти, шефът на „Калибанк“ и аз. Не броя охраната.

— Кой взе снимките, ДВД?

Отговорът отново дойде със закъснение.

— Едната охраната — каза му да я предаде на някой, не помня името, другата взе зет ти... Да я прибере в сейфа на банката.

Бесният изключи и се взря в Мартин.

— Ти ли даде снимката на Теди?

— Да, шефе. Не знаеше как изглежда Аркидяконо след операцията.

— Точно така! — Бесният започна да си припомня подробностите. — Намери Императора!

— Къде си — попита той, когато чу гласа на зет си.

— На сто километра от София.

— Какъв го дървиш... на сто километра от София?

— Оглеждам една къща за продан... в село Сопот, Ловешко.  
трябвам ли ти, Жорж?  
— Къде е снимката на Аркидяконо?  
— Едната Мартин даде на Теди, другата е в моята каса.  
— Сигурен ли си?  
— Абсолютно. Защо?  
— Връщай се в София! Веднага!  
И изключи мобифона.  
— Зет ми твърди, че снимката е в касата му.  
— Щом твърди — неопределено отговори Мартин.  
— А ако не е?  
— Той е твой зет, Жоро! Нерон му имаше пълно доверие...  
— Аз също, д'еба мама му! — кресна Бесният, — но все пак  
някой е дал снимка на Козела!

\* \* \*

Императорът мълча дълго време, загледан във фалшивото лице на генерал Жаров.

— Знаеш ли кой се обади?- попита той.

Козелът кимна.

— Бесният става подозрителен!

— При него подозрението е присъда. Не е в характера му да търси логиката на фактите. Заподозреният е престъпник и присъдата е винаги една и съща.

— Имате ли копие на снимката, Императоре?

— Имам оригинала. Копието е у теб.

— Умно — Козелът беше забил поглед в мътните води на язовира и трескаво мислеше. — Време е да наредим пасианса. Кой трябва да си отиде пръв... До Бесния се стига трудно.

Императорът се направи, че не е чул подмятането.

— Имаш ли свои хора в „Кали“, Козел?

— Двама... от втория ешелон.

— Имената?

— Нали знаеш кога една тайна престава да бъде тайна, Императоре?

— Кога?  
— Когато я знаят двама души.  
— Тогава твоите ебалници са на светло.  
— Защо? — попита Козелът.  
— Защото между теб и всеки един от тях тайната е между двама.  
Козелът се изсмя нервно.  
— Умно — тихо каза той. — Единият от тях го пратихте да ме свитка в болницата. Той уби шефа на ескадрона.  
— Кольо Близнакът?  
— Не. Косьо Блейзерът. Чувал ли си това име?  
Императорът поклати глава отрицателно.  
— Можеш ли да разчиташ на него?  
— Моите хора го хванаха, когато погребваше криминално Цецо Барото. Имам показанията му, включително срещу Бесния. Когато поискам мога да вкарам зет ти в пандиза, но без гаранции, че няма да дърпа конците отвътре.  
— Ще ги дърпа. Прати Косьо Блейзера срещу Маймуняка. Дай му 24 часа — Императорът отвори чанта с долари. — Колко?  
— Пет хиляди.  
Шефът на „Калибанк“ отброи парите, но не затвори чантата.  
— Вторият ебалник?  
— Кълвачът. Вожд на зърнените рекетъори в Добруджа. Беше близък с Нерон. Мрази Бесния и се страхува панически от него.  
— Срещу същия хонорар ще отстрани ли Сашо Главата в Созопол?  
Козел кимна.  
— Добре, генерале... Остават Теди и Мартин, шефът на бункера.  
— До Теди се минава през Бесния.  
— Аз ще имам грижата, но Мартин е костелив орех. Силен физически, мекушав, безволев, но робски предан на братята. Имитира Бесния и често е по-подозрителен от него.  
— Наркотици?  
— Само преди акция. Шмъркат по една магистрала за кураж. Виждал ли си разярени кафърски биволи. Това представляват мутрите пред наказателна операция.  
— Курви?  
— В бункера ги има колкото искаш, и каквито искаш.

— Къде ходи сам?

— Никъде, Козел... освен при майка си. Има козметичен салон някъде из центъра.

— Там ще го хвана, Императоре. Дай ми адреса и време.

Валериан кимна.

— Какво ще правиш с висшите ченгета на Борис Каранов?

— Ще ги подхвърля на военната прокуратура. Излишна мокра работа, а и опасна. Достатъчно е да ги отстраним.

— Добре, Козел. Това са подстъпите към Бесния. Заспят ли Маймунякът, Главата, Мартин, Теди, идва и неговия естествен край.

— Кой, кога и как, Императоре?

Банкерът дълго обмисляше отговора, който отдавна му беше известен.

— Аз! Стил Лукреция Борджия.

— Отрова?

— Ценя образованите мъже, Козел. Гангстерите се стрелят, колят се с ножове, избиват се с бухалки, но не посягат към отровата. Струва им се женски приъом, а те много държат на тъпата си мъжественост. Под достойнството е на един борец да излее цианкалий в супата на врага си, но аз не съм борец и нямам такива скрупули. Отрова обаче имам!

Козелът се засмя отново. Този път и смехът, и лицето му бяха и отпускащи, и разтоварващи.

— Добре, Императоре, да приемем, че всичко мине по ноти. Какво следва?

— Аз, Валериан Изов, получавам по право „Кали“ и банката, ти, моят съдружник, поемаш охраната и сенчестите дела, изчистваме холдинга от нелегалните структури и се превръщаме в индустриалци, банкери, търговци и благодетели на изстрадалия, обедняващ българин... Никакви мутри, борци, рекетъори, крадци и гангстери... Мършата на боклука, в затворите, където им е мястото. Ние излизаме на световния пазар и се готвим за новите времена. А те идват, Козел. Ако на комунистите им отърват бандитските групировки, на всяка следваща власт задача № 1 ще бъде да извие врата на питона, позовавайки се стриктно на закона.

— Аз съм закона, Императоре. От днес съм „Пентхауз“.

Императорът онемя.

— Какво говориш... — заеквайки промълви той.

— Самата истина. Япончик, Пас и компания взривиха хеликоптера на генерал Боев, наследника на Дебелия. С него загина и Соломон Семерди, истинския съпруг на литовката Оливия. Тази сутрин се обади баща ѝ, генерал Морис Алкалай. Аз съм новият Пентхауз. Утре излитам за Москва да получа поста лично.

— Значи имаш 1500 циви на разположение? Сега ти си пълновластен господар на Ескадрона на смъртта?

Козелът кимна.

— Точно така, Императоре, на това значи, че и ти имаш 1500 убийци. Козелът няма да забрави кой го спаси от Аркидяконо. Не и Козелът.

Императорът инстинктивно си подаде ръката, бившата барета я пое и задържа!

— Ако всичко мине гладко, Императоре, ние с теб ще бъдем най-силните хора в България... Повече, ние ще бъдем самата България...

Валериан Изов кимна унило, уморено.

— Така изглежда! — глухо каза той.

\* \* \*

За четвърти път Бесният опитваше да наебе Оливия и за четвърти път скачаше от леглото плувнал в пот, разярен и безпомощен като чукан кон.

— Не мога да шибам, когато мисля! — кресна той. — Ще те еба, когато аз искам и както искам, ясно ли ти е?

Оливия лежеше гола, подмокрена, с учестен пулс и накъсано дишане. Искаше не него специално, искаше мъж, но го искаше истерично и едва се въздържаше да го обсипе с подигравки и хули. Беше опасно да дразни този сволоч, дори когато е спокоен, камо ли връхлетян от комплекси, разколебан в една от малкото изконни гордости на всеки бандит, мъжествеността.

— За какво мислиш? — попита тя, колкото да каже нещо.

— Убиха Соломон Семерди... Взривиха го.

— Откъде знаеш това име? — искрено учудена извика Оливия.



— Много неща знам. Много повече от колкото предполагаш, курво!

— На руски се казва „бляд“!

— Все в гъза! Защо не попиташ кой е убиецът?

— Ти сам ще ми кажеш.

— Права си. Този път си абсолютно права. Незаконният ти мъж взриви хеликоптера на законния. Япончик е в България.

Оливия облече пенъора и седна.

— Той идва за мен, Жорж.

— Ще го посрещна достойно, бляд! Правилно ли го произнесох?

Овладяла се и успокоила пулса, Оливия се усмихна подкупващо.

— Имаш талант за езици, Жорж. Жалко, че са те занемарили като малък.

— Никой не ме е занемарявал, мръснице жалка. Баща ни и майка ни едва ни изхранваха. Работеха като шерпи от тъмно до тъмно и нямаха нито време, нито сили да следят какви езици учат трите им деца.

Лицето му пламтеше от обида, но и от комплекси, по дяволите. Неизличими комплекси тресяха това бясно момче и именно те го правеха толкова непредвидим и опасен.

— Шегуваш се, Жорж. Но, че Япончик идва за мен, е самата истина.

— Знам — Бесният изглеждаше замислен. Или тя се заблуждаваше, или наистина нещо като усмивка пълзеше по лицето му.

— Има един стар виц. Един ебал една, но не щеш ли мъжът ѝ взел, че се върнал без време. Грабнал ножа да му реже хуя, но оня мокър, хлъзгав — изтръгнал се и търтил през двора. Мъжът грабнал чифтето и взел да го стреля от прозореца по голия гъз. Веднъж, втори, трети път... Ебачът бяга на зиг-заг, кривнал зад ъгъла и се покрил. Седи мъжът с пушка в ръце на прозореца и си мисли:... „И каква стана тя. Тоя еба жена ми, изтрих му хуя и го изпратих със салюти като войвода?“ — Бесният избухна в див смях. — Та и аз така. Със салюти ще посрещна тоя скот, Япончик, но нито хуя ще му трия, нито ще го чакам да търчи на зиг-заг... из двора.

\* \* \*

Император Валериан успокои Бесния, върна му запечатаната в швейцарски плик снимка на Аркидяконо и се прибра в къщи. Беше осем часа вечерта, още светло, но всички лампи бяха запалени. Катя, облечена и гримирана за излизане, гледаше някаква мелодрама на видеото и ядеше ягоди със сметана, излегната на канапето.

— Защо си тук?

— Къде трябва да бъда, Валери?

— Изглеждаш готова за излизане.

— Чакам те... Искам да поговорим. Запазих маса в „Руския клуб“.

— Уморен съм. От път идвам. Никъде не ми се ходи.

— Моля те, Валери, имаме сериозен разговор.

— Мисля, че всичко сме си казали.

Жена му поклати глава.

— Грещиш. Иди се преоблечи, сложи черен костюм и не се бави. Ако се опиташ да се правиш на интересен, ще предупредя брат ми да внимава...

— Брат ти?

— Да, брат ми, Георги Изов. Той все още не подозира каква змия отглежда в пазвата си.

Императорът се усмихна криво.

— Остави импровизациите, Катя.

— Никакви импровизации, Императоре. Иди се преоблечи и побързай. Ти си по-близо до смъртта, отколкото до триумфа!

Извън Мобифонът. Беше Макакът от Свиленград.

— Складовете са празни, шефе.

— Добра новина — мислейки за заплахите на Катя отговори той.  
— Тази вечер ще поръчам нови доставки. Утре в 10 часа те чакам в „Калибанк“.

— Сам?

— Не, разбира се.

— Цялата пехота?

— Да. На място ще се разберем за подробностите.

— Кой беше? — попита Катя.

— Ще ти отговоря, като постъпиш на работа в холдинга. — каза Императорът и отиде да се преоблече за вечерята.

Преди да влезе в банята набра още един номер на мобифон.

— Имаш ли нещо за писане? — попита, когато чу гласа на Козела.

— Да.

— Адресът на козметичния салон е „Денкоглу“ 36а.

\* \* \*

Катя блъфираше, макар че беше близко до истината. Не знаеше нищо точно и изсмукваше от пръстите си обвинение, на което Бесния би се изсмял. Теорията ѝ беше детински наивна. Императорът започна да скучае и да се заглежда по масите. Катя държеше обвинителна реч задъхана, зачервена от виното, замаяна от наивната надежда да вземе връх в конфликта с мъжа си, да изплува отново на гребена на събитията, които така брутално я бяха изхвърлили от сцената.

— Свърши ли? — отегчено попита той, когато Катя направи пауза да поеме дъх и да отпие.

— Горедолу... защо, не ти ли стига?

— Предостатъчно — усмихнат широко каза той. — Искаш ли един съвет?

— Защо не?

— Не изливай тая словесна помия пред брат си, ако не искаш отново да те върне в манастира.

— Ще видиш на кого ще повярва! — заядливо, с детско упорство, продължаваше тя. — Все пак той е мой брат.

— Предупредих те, Катя. Не искай втори път да те вадя от Чекотин.

Мълчаха дълго, Катя нервно. Императорът изяде стека си с наслада, поръча втора бутилка бяло вино, загледан в изключително сексапилно чернооко момиче, вечерящо в компанията на трима цигулари от „Кали“.

— Това ли е всичко, Катя?

— Да. Отивам до тоалетната... Уреди сметката, тръгваме.

— Тръгваш ти — усмихнат иронично каза мъжът ѝ. — Аз имам работа.

Когато Катя взе да криви токове към тоалетната, Императорът направи знак на един от цигуларите да дойде на масата.

— Знаеш ли кой съм? — попита той.

— Да, г-н Изов.

— Жената с мен?

— Г-Жа Екатерина Изова, вашата съпруга. Сестрата на големия бос.

— Точно така. Кое е момичето на масата?

— Нели... начинаеща проститутка.

— Когато жена ми се върне, твоите хора ще я изпратят до колата, после ще изчезнат, и... как ти викат?

— Вальо Пуйката... — с видимо притеснение отговори мутрата.

— Ще доведеш Нели на моята маса и ще изиграеш една рулетка в „Шератон“ за моя сметка. Става ли?

— Става, г-н Изов. Няма проблем. Оставям Нели при вас и изчезвам. Ще стане както заповядате, шефе.

— Добре, Вальо. Ето ти хиляда долара. Искам бързина, мълчание и дискретност! Действай!

\* \* \*

— Трябва да забравим старите вражди, господа! — започна току-що произведеният в полковник, шеф на „Нева“. — Видяхте какво ни донесе подценяването на братя Изови.

— Обяснете ми убийството на Соломон Семерди. — изсъска Юлаев или Гарсонът, както беше известен сред подчинените си в КГБ.

— Япончик, може би ти искаш да кажеш нещо?

— Алкалай и Семерди поръчаха смъртта ми. В основата е Оливия, дъщеря на единия, жена на другия...

— Това го знаят и децата — прекъсна го Юлаев.

— Семерди, дойде да се увери с очите си, че предавам богу дух — без да му обръща внимание продължи афганецът. — Грешката е ваша, генерале. Трябваше да го предупредите кой е Япончик. Знаете анекдота „Пие последен, който стреля пръв!“

— Така ли ще отговорите на Алкалай, г-н Иванков?

— Ако има нахалството да ми задава въпроси, ще получи точно този отговор, Гарсон!

Юлаев скочи, но Нейфелд и Балагура застанаха между тях.

— Още един път този прякор и ти си мъртъв, Япончик!

Афганецът, който не беше мръднал от мястото си, взря монголските си очи в генерала и отегчено махна с ръка.

— Оцелях за шест години война с муджехедините, пет години ме стрелят всички мафии по света от Одеската до Коза ностра, та ти ли ще ме уплашиш, настъпана жабо? Лайно полицейско! Слушай какво ти говори Паша Пас, иначе върху теб ще се стовари гневът на Алкалай.

Мълчаха известно време, подтискайки враждебността си с цигари и водка. Бяха се събрали в дневния бар на хотел „Добруджа“ в Албена. От тук щяха да излязат или смъртни врагове, или съюзници за последната, отчаяна битка с Жорж Бесния и борците на „Кали холдинг“.

— Кой предизвика тази среща? — попита Марат Балагура.

— Тук сте по мое настояване — обади се полковник Пас. — Загинаха Степанчик, Миндиргасов, Чайковски, Манджурците, Майкъл Чьорни, Соломон Семерди и няколко стотин редови афганци. Не мислите ли, че е време да зарием томаховките и да се обърнем с лице към истинския враг?

— Това е работа на нашия филиал в София — все още морав от гняв каза Юлаев.

— Къде е Дебелия, генерале? — продължи Пас.

— Мъртъв.

— Неговият заместник, г-н Боев?

— Загина със Семерди в хеликоптера, но...

— Но? — обади се Нейфелд.

— Пентхауз има нов председател... Бившият шеф на „Ескадрона на смъртта“!

— Козелът? — недоверчиво попита Пас.

— Генерал Иван Жаров, известен като Козела — кимна Юлаев. — В момента е на инструкции в Центъра.

— Преведено — на поклонение при Алкалай — заядливо се обади Япончик. — Кога ще разберете, че война не се води от кабинети?

— Всеки води войната си както може, Япончик! — Нейфелд повиши глас, но срещна гневния му поглед и добави примирително.

— Съгласен ли си?

— Ти ли ме предаде на федералните власти?

— Да — без да се замисли отговори бившия борец. — Чьорни ми предложи 30% от шест милиона долара, за да те вкарам зад решетките.

— Лъжеш, Нейфелд! — все така спокойно звучеше афганецът.

— Никога не съм заставал на пътя на Миша Чьорни.

— Играта е сложна, Япончик. Чьорни търсеше начин да си върне милионите. Бяха му внушили, че Бесният е единствения човек, който може да му гарантира възстановяване на кредита. Майкъл се обърна към него за помощ. Условието беше Япончик в затвора, Оливия в България.

— И ти прие да бъдеш моят езекутор?

— Ти щеше ли да откажеш 2 милиона и 300 хиляди долара?

— Не знам, Борис. Със сигурност знам обаче, че нашата сметка остава открита.

— Господа — намеси се Пас. — Да не забравяме защо сме тук. Предлагам да намерим цивилизован начин за уреждане наличните сметки.

— Да започнем с претенциите — каза Балагура. — Ти защо си тук, Гарсон?

Юлаев преглътна прякора си и реши да не обръща внимание на бандитски намеци. Въпреки, че зад него стоеше КГБ, той не беше най-силният човек в този бар и беше по-добре за него да даде задоволителен отговор.

— Аз съм личен пратеник на Центъра. От мен се иска да накажа убийците на Семерди и да изправа на крака „Пентхауз“.

— Убийците са пред теб, Гарсон. Паша пилотираше, аз взривих хеликоптера.

— Трагична грешка, Япончик...

Афганецът го прекъсна грубо.

— Няма трагични грешки, глупако. Играта е груба, лее се кръв. Борис Нейфелд и аз се върнахме от Кабул, Марат от затвора, Майкъл Чьорни се появи след емиграция и основахме „Нева“. Чьорни поиска свободата ми и жената, с която живея, Борис и Марат приведоха присъдата в изпълнение. Кое е трагичната грешка? Че Майкъл е мъртвец без гроб, или че тия двама подлеци посегнаха към врата ми? На кое викаш трагична грешка? Семерди искаше да види как умирам и сгреша. Аз видях как се разпада на съставните си части. Кое е грешка? Неговото любопитство, или моята предпазливост? Ти искаш главата

ми? Слаб си, мек си в кръста, Гарсон! Мога още сега да ти пръсна черепа, но ме мързи. Кое е грешка, че ти не си в състояние да изпълниш заповедта на Алкалай, или че аз ще оставя живи червеи като Нейфелд, Балагура и теб.

Балагура скочи, но беше твърде бавен за тигър като Япончик. Не беше успял да стъпи на крака, когато „рюгер“-ът на афганеца потъна в устата му до небцето.

— Кротко, Марат! Кротко, бивши приятелю. Не си годен да се справиш с Япончик!

Пиха водка мълчаливо, дълго, тягостно.

— Сгреших с тази среща, господа — каза умореният и разочарован Пас. — Моля да ме извините!

— Какво искаш, Япончик? — попита Нейфелд. — Заклевам се в дъщеря си, че ако претенциите ти са разумни, няма да ти преча!

— Всичко, Борис! Главата на Бесния, милионите на Миша Чьорни, Оливия! Ей богу, ще ги взема сам!

Япончик премълча, че е изпратил убийци срещу Алкалай, и че в Америка главатарите на „Братство на Йехова“ Нейфелд, Брандвайн и Балагура ще бъдат посрещнати от снайперистите на „Криша“.

\* \* \*

— Видя ли списъка, ДВД? — попита Бесният.

— Този, който трябваше, се извади, Жорж.

— Който можеше, искаш да кажеш?

— Същият смисъл с други думи. В списъка на Начев останаха кокошкари, психопати и просяци. Ти не си вътре, ако това е въпросът.

Бесният се усмихна криво.

— Срещу един милион ще ме извадят и от гражданските регистри. Този мръсник се оказа най-печелившия рекетъор в държавата.

— Паниката е пълна! — кимна адвокатът. — На тъмната борса твърдят, че на седмица напускат страната средно между 50 и 70 милиона в зелено.

— Шибана работа, ДВД. Ако комунистите превърнат тия списъци в практика, ще ни докарат до просяшка тояга.

— Има лек и срещу държавния рекет. Ако свикаме пресконференция и изнесем тия данни, ще им мине меракът да ви бъркат в джоба.

— Кой ще я води?

— Аз, Жорж, но в присъствието на президентите на „Кали“, „Пирана“, „ВИС-2“, „СИК“ и „Аполо“. Време е да зададем публично някои неудобни въпроси.

— Например?

— Има ли „Ескадрон на смъртта“, кой уби президентите на „Полиинс“ и „Пентхауз“, кой избива набедените гангстери, има ли руска мафия у нас, кой подстрекава и кой финансира гангстерските войни?

— Представяш ли си какви въпроси ще ни зададат журналистите? — развеселен от идеята каза Бесният.

— Ще излезем готови с отговорите.

— Какво пък — Бесният стана гъвкаво и тръгна из бункера. — Заслужава да се обмисли.

Извън мобифонът. Бесният изслуша мълчаливо позива блед и разтреперан.

— Кой, как, кога? — бяха единствените въпроси, които зададе преди да прекъсне връзката. — Застреляли са Маймуняка в кенефа на пловдивския „Новотел“. Три куршума в гърба и една контрола в слепоочието.

— Имаш ли съмнения? — попита тихо ДВД.

— Или Козелът, или зет ми. — отговорът звучеше невероятно.

— Валери Савов, мъжът на сестра ти? — изумен продължи да задава въпроси адвокатът.

— Съсредоточи огромна власт в ръцете си, държи мангизите, по-умен е от дявола и има основание да е недоволен от семейството.

— Сигурен ли си?

— Не, д’еба мама му! Не можеш да изстискаш кръв от камък и информация от Император Валериан. — замислено, като че ли тъжно звучеше Бесният. Повика Мартин, заповяда му да налее водка и нервно, „с поглед“ изпи своята.

— Маймунякът? Голям идиот беше, бог да го прости, но куче вълча порода. Няма да намеря друг хамър като него...

Издрънка мобифонът, Беше директорът на „Калибанк“.



— Има новини, Жорж. „Пентхауз“ се снабди с нов шеф.

— Знам. Генерал Стоян Боев.

— Лека му пръст на генерала. Нов шеф се пръкна, трети поред.

— И кой е той, зет ми?

— Козелът.

Лицето на Бесния се опъна, очите му се наляха с кръв.

— Сигурен ли си?

— Следя парите на „Банка за Екологична Профилактика“. Заплатата му скочи рязко, почти двойно. Същото беше ежемесечното разкешване на Дебелия и Боев.

— Мислиш, че това е достатъчно доказателство?

— Предостатъчно, Жорж. Обзалагам се, че Козелът е новия „Пентхауз“.

Бесният мълча дълго, уморено, унило.

— Тоя Козел изглежда безсмъртен, мамичката му курвенска. Както и да е, Валери. Теди му диша във врата... И аз имам новини. Застрелях Маймуняка. Днес... Ела да пием по едно за бог да прости!

Императорът се усмихна вътрешно. Козелът беше приел задачата си сериозно и първите резултати бяха на лице.

— От кога си проститутка? — попита взрян в млечното, амфороподобно голо тяло на ... май Нели ѝ беше името.

— Ти си четвъртия клиент — нехаещо отговори начинаещата курва.

— Кой е сводникът?

— Един побойник. Павел, викат му Петльо.

— Беше ли на масата?

— Слабият... Черен, най-младият от тримата.

— Наемам те — Императорът хвърли пачка долари върху бръснатата ѝ вулва. — Моите хора ще те скрият. Ще чакаш докато дойда.

— Ти си готин — усмихна се момичето. — Биеш ли жените?

— Еба ги! — Императорът произнесе цинизъм за първи път пред жена, но му хареса, полазиха го тръпки на възбуда, соковете се стекоха към слабините му. — Ще те скъсам от шибане, малка кучко, но първо ще си свърша работата.

\* \* \*

Завари Бесния мъртво пиян, фъфлещ, заекващ, клатещ се като пиян негър на палуба. Не разбра нито, че той беше се отзовал на покАната, нито че ДВД използва случая да се разкара. Не разбра и когато Мартин му съобщи, че са убили и Сашо Главата. Бяха го екзекутирали в Созопол, пред дома му. Почеркът беше същият — куршум в гърба и контрола в слепоочието.

## XIV

Беше неделя, юни, пееха птици, цъфтяха цветя, дъхтеше, ромонеше потока под краката му и се вливаше в язовир „Огняново“. Синьовиолетов аквамарин, блеснал под слюдестия небесен покров и подпален от многомилионния волтаж на вселенското кандило. Императорът спа осем часа, нещо, което не му се беше случвало, откакто проникна във взривоопасния дом на Вълка. Събуди се със свежа глава и отпуснати нерви, поръча закуска на верандата, хвърли разсеян поглед на проститутката и влезе в банята. Избръсна се и взе връл душ. Като излезе гол и мокър, завари Нели да маже масло върху дебела селска филия.

— Добро утро — каза той, разочарован, че нечие присъствие, макар и сексапилно като нейното, щеше да застане между него и изящния ландшафт на резиденция „Ангор“, към която беше започнал да изпитва противоестествено влечение. Преведено „ангор“ значеше смъртен ужас. Срещаше се в погледите на безнадеждни болни, на осъдени на смърт или на хора, под угрозата да загубят чест, богатство, жената на живота си или любимата си играчка. Император Валериан кръсти вилата си „Ангор“ вместо уроци против магия срещу всеки един от тези кошмари, или всичките взети вкупом.

— Тук е много гот — каза Нели. — Гладен ли си?

— Не. Ще пия кафе.

Императорът седна, запали цигара, отпи първата глътка, затвори очи и подложи лице на едва полъхващия ветреца.

— Валериан? Много дълго... Мога ли да ти викам Вал?

„Можеше и по-добре да започне този прекрасен ден!“ — помисли с досада Императорът, но на глас каза:

— Вал? Може... Ако искаш и Валдхорн можеш да ме наричаш, стига да дрънкаш по-малко и да правиш само това, за което ти плащам.

— Плащаш да чукаш — неразбрала настроението, продължи Нели. — Снощи ме, кара да го лапам. Значи си ми длъжник.

Императорът отвори очи.

— Води си сметките. Ще ми ги представиш на края. — загледа се в простодушното ѝ красиво лице. Закачено върху друго тяло, тази глава можеше да мине за символ на невинността, но нарисувана без образ, Нели би могла да бъде наречена „Еталон-изкушение от края на 20 век“, „сексуално последствие на чернобилската ядрена катастрофа“, „порнофлаг на несъстоялата се източноевропейска демокрация“ и т.н. Какъвто и порок да се припишеше на това тяло, все щеше да звучи достоверно.

— Вал?

— Казвай.

— За какво мислиш?

— За теб. От къде си?

— От Русе.

— Не чувствам диалект?

— О, много усилия положих да го премахна. Ходех на курсове по правоговор, при логопед, дори се бях записала в една аматьорска театрална труппа.

Императорът беше наистина изненадан.

— Защо? Понякога в диалекта има чар.

— Винаги съм искала да изглеждам дама. Нищо, че съм проститутка.

— Не винаги си била проститутка.

— Не, разбира се, но винаги съм искала да бъда.

Този път не беше изненадан, беше шокиран.

— Така ли? За пари? Един богат мъж може да ти даде повече, отколкото би спечелила за три курвенски живота.

— Аз не съм курва, Вал. Само проститутка.

— Каква е разликата. Нали си все с краката във въздуха?

Нели се направи, че не чува обидите.

— Вие, мъжете, сте много глупави, Вал. Дори най-интелигентните от вас. Затова страдате по разни курви, пропивате се, полудявате, самоубивате се. Курвата си е курва, боклук като всеки лъжец, джебчия и тем подобни измежари.

Този път Императорът не беше нито изненадан, нито шокиран, той беше втрещен.

— А вие, проститутките?

— И между нас има курви, но между bankerите няма ли? Обзалагам се, че на глава от населението вие сте по-големите боклуци.

Валериан запали втора цигара, отиде да се облече и се върна изгарящ от любопитство към това момиче с глава на ангел и тяло на весталка.

— Знаеш ли защо скри голотата си, Вал?

— Не може да няма някаква драматична причина — неподготвен за въпроса ѝ, Императорът се скри зад софистика.

— Има — Нели се усмихна мило, в себе си нарече усмивката ѝ „тиха“. — Чу истината, но тя те дразни, и дойде готов да спориш. Подсъзнателно чувстваш, че за разлика от голата жена, голият мъж не може да бъде убедителен.

— Ти май не си много тъпа?

— Курвите са тъпи, Вал. Лъжат, крадат любов, слагат ви рога с такава тъпа гордост, сякаш разклоняват висящите градини на Семирамида, без да си дават сметка, че вместо вас опустошават себе си. А аз съм само проститутка. — Нели загаси цигарата си и го погледна с изгарящите си антрацитни очи. — Не, Вал, наистина не съм тъпа, въпреки, че от търговска гледна точка е по-добре да те оставя да мислиш обратното.

Императорът мълча дълго време, взрян в непроницаемото спокойствие на лицето ѝ.

— Какво знаеш за мен?

— Само това, което чух в „Руския клуб“ и, разбира се, каквото виждам. — Нели се поколеба, но чувствайки очакването му, продължи. — Един от Изови, banker номер едно на ъндърграунда, мъж на Екатерина Изова, малко бебе, син, това е всичко.

— Различаваш ли мълва от истина?

— Старая се.

— С мен ще трябва да се старая много, момиче. Не си тъпа видимо, не си лъжкиня, но май си горда, че си проститутка?

Нели си наля кафе, запали поредната цигара, качи краката си на съседния стол, сложи излишно тъмните си слънчеви очила.

— Всъщност съм студентка по журналистика. Бях омъжена за един глупак с мускули... от Русе. Заряза ме заради една глезла с форд ескорт. Ще проституирам, докато не стъпя на крака... После ще му търся колая. За колко време ме наемаш, Вал?

— Да речем... един месец? Много ли е?

— Не, но ще ми трябва дрехи... Трябва да отскоча до квартирата!

Императорът сложи бандитския си „Райбан“, очила, които бяха станали емблематични в подземния свят, натисна звънеца.

— Мъдрец, слизате с Нели в града. Купете дрехи... Тя знае какви и колко... Колкото трябва, толкова! А ти — пръста му се заби в челото на проститутката. — Можеш да похарчиш колкото пари искаш, но като се върнеш тук, искам да видя външната ти представа за дамата!

\* \* \*

Когато остана сам, Императорът изстиска пет туби паста за зъби „Аквафреш“, смеси съдържанието им с рицина, инжектира ги обратно в тубите, взе ги и повика банковата кола. Време беше да се заеме с Бесния.

\* \* \*

— Кога е пресконференцията, Императоре?

— В понеделник, Жорж. — беше петък. — Трябва да синхронизираме поведението си.

— Кой ще я води?

— Ти, като президент на холдинга. От двете ти страни ще седнем: ДВД като юридически съветник, и аз финансистът на „Кали“.

— „СИК“, „ВИС“, „Аполо“, „Корона“...

— Отказаха, и по-добре. Ако седнем и на една пейка, поемаме солидарна отговорност и понасяме солидарна вина.

— Значи мен ще хвърлите на лъвовете, мръсници такива — Жорж Бесният изглеждаше силно разколебан, но пресконференцията беше оповестена, медиите поканени официално и всяко отстъпление би се схванало от пресата като бягство от страх.

— Не е така, Жорж. Двете хлъзгави зони, законност и финанси, ще поемем ние.

— Ако попитат как е създаден холдингът?

— Брат ти, лека му пръст, беше единственият човек, който можеше да отговори на този въпрос.

— И тази шарада ще ги задоволи?

— Трябва да ги задоволи, ако не, да духат таратора! Нерон е мъртъв.

Жорж се замисли.

— Така е, д'еба мама му. Ще видим. Искам в неделя аз, ти и ДВД да преценим всички опасни въпроси и да съчиним отговорите.

Императорът отвори чантата си, извади няколко листа и ги хвърли пред него.

— Това са възможно най-опасните въпроси, Жорж, зададени по най-провокативния начин. Прегледай ги докато се изпикая.

Императорът влезе в личната баня-тоалетна на зет си, имаше специална за гости, изстиска своята туба „Аквафреш“ до обема на неговата, смени двете резервни в шкафа над мивката, прибра в найлонов плик истинските опаковки, изпика се и се върна в хола.

— Ако не знаех защо си написал тези въпроси, щях да ти разбия главата — разсеяно каза Бесният. — Сериозно ли мислиш, че ще ме разпънат на такъв кръст?

— Разбира се.

— Тогава от какъв зор ще се явим на тази скапана пресконференция?

Императорът положи максимални усилия да овладее треперенето на ръцете си, да доведе гласа си до делничния, сух и служебен тембър.

— За да докажем, че няма какво да криеш от следствени и финансови власти!

— Де да беше така — Жорж се усмихна криво. — Мартине, налей по една водка.

— За мен уиски. — Императорът знаеше и виждаше, че зет му е достатъчно зает с бъдещите провокации на пресата за да схване нервното му напрежение, а когато и Мартин отклони поглед от него, равновесието му се възстанови напълно. — Ние трябва да сме в непрекъснатата атака. Кой избива хората на „Кали“? Кой изпрати убиец на Нерон? Кой е Козелът? Кой подкрепя руската мафия? Има ли Ескадрон на смъртта и, ако има, кой го финансира?

— И те ще отговарят, така ли?

— Не, но въпросите ще бъдат зададени. Това е основното, Жорж. Ние не сме стадо добитък, поведени към скотобойната. В понеделник ще заявим официално, че ако не престанат ударите срещу холдинга, ще потърсим нови, нерегламентирани от закона средства за защита.

— Например?

— Въоръжена самоотбрана.

Бесният и Мартин избухнаха в едновременен смях.

— След като всички знаят, че ние сме нападателите?

— Какво ти пука какво знаят леваците, Жорж! Попитай кой застреля Нерон, Крушата, Комшев, Гошо Мечката, Малките и Големите близнаци, прехвърли топката в тяхното поле и ги остави да се потят над отговорите! Наздраве!

— Наздраве! — Бесният изпи на екс чашата и я подаде на Мартин да долее. — Да опитаме, зет ми. Страх ме е да не се изкараме по ангели от ония небесните. Тогава нашето чудо, та ниchie!

— За това свикваме пресконференцията, Жорж. президентът-мухльо, изпълнителната власт — шайка гладни комсомолци, парламентът — сборище на апаши, съд, следствие, митници, полиция, финансови и данъчни органи — мафия до мафия, а пресата е надянала сляпото домино и се занимава с „ВИС“, „СИК“, „Кали“, „Пирана“ и т.н. Когато в тая шибана държава трите власти и институциите им заработят по демократичните правила на света, да дойдат да ни искат сметка, а дотогава да си ебават пътката майна.

Жорж се усмихна примирително.

— Така ли да им кажа?

— Ако се налага — да!

— Добре, Императоре. Не се пали толкова. В неделя ще уточним подробностите. Боли ме главата. Стига за днес. Как е жена ти?

— Търси начин да ме скара с теб!

— Така ли? Защо?

— Налучква слабото ми място. Въобразява си, че ако го намери, ще се превърна в роб.

— За какво ѝ е роб? Малко ли слуги има?

— Не е достатъчно. Иска уявим съпруг и любящ брат... Общо взето не знае какво иска.

Жорж се намръщи.



— ЧеКотин, Валери. Кажи й от мое име, че една твоя дума и потъва в дебрите на манастира

— Няма смисъл — Валериан Императорът поклати тъжно глава.

— Ще я изчакам да се увери, че злобата не е най-добрата политика!

\* \* \*

— Можеш ли да говориш, Козел?

— Да, Императоре. Сигурно си на голям зор, щом се обаждаш в три през нощта?

— Три ли е? Не забелязах. Къде е Япончик?

— В базата на „Нева“. Пазят го хората на Пас.

— Във връзка ли си с него?

— Запознахме се снощи, Императоре. Умен мъж... и алчен... и опасен.

— Какво иска?

— Главата на Бесния, Оливия литовката и милионите на Чьорни.

— Предложи му първите две.

— Направих го. Не било достатъчно. За милионите претендират и шефовете на „Братство на Йехова“.

— Тия пък кои са?

— Евреи от Ню Йорк. Борис Нейфелд и Марат Балагура. В Америка са по-известни от Марлон Брандо.

— Насъскай „Нева“ срещу „Братството“!

— Алкалай е свършил тази деликатна работа. Наш ред е да действваме.

— Не разбирам, Козел?

— Какво става с Бесния?

— Утре сутрин започва да тече последния му пясък! Къде е Теди?

— Спасил се е в Гърция.

— Защо е жив, щом знаеш къде е?

— Жив е временно.

— А Мартин?

— Чакам го в козметичния салон. Поставил съм на майка му „уши, нос и гърло“. Бави се момчето, или е надушило нещо.

— Ще се появи — Каза Императорът. — В понеделник „Кали“ дава пресконференция.

— Съобщи го телевизията, радиото, има го във всички вестници.

— Никакви провокации! Ескадронът да държи далеч от „София прес“ Япончик, Пас и евреите от „Братството“.

— Ще имам грижата, Императоре. Заmine ли Бесният, пред теб ще изникне тежък проблем.

— А именно?

— На кого да върнеш Оливия. На Япончик или на Морис Алкалай.

— Хамлетов въпрос, Козел. Ти как би постъпил?

— Алкалай. Срещу милионите на Чьорни. Япончик е персона нон грата в Америка. Така и така ще се връща в Москва. Да търси литовката от баща й.

— Умно, генерале. Предупреди Центъра, щом ударят камбаната на зет ми, да пращат самолет за литовката. Една беля по-малко, мама и да еба фатална.

— Добре — Козелът се засмя гърлено, задавено, енфиземно. — Кога ще се видим, ваше Императорско величество?

— След пресконференцията. Изчезвам за уикенда. Каналите са отпушени, складовете пращат от стока, капаните са заложени. Имам законно право на двудневен отдих.

\* \* \*

Нели се появи облечена като Маргарет Тачър. Светлосин костюм, тип блейзер, синьобели обувки, синя чанта. Беше положила дискретен грим, бледи, едва забележими, лак и червило. Изглеждаше свежа и уханна като черна роза, сериозна, дори делова, като че ли се явяваше на конкурс „бизнесдама на годината“. Валериан не подозираше, че е годна на толкова пестелив шик и й го каза.

— Благодаря, Вал. Този комплимент значи много за мен. — Кротко промълви тя.

Императорът не очакваше светски финес от една проститутка и скри зад думи нарастващата си изненада.

— Едно по едно ще ми покажеш целия си пазар, като на ревю!

— Целият пазар е на мен, Вал. — весело се усмихна момичето.  
— Поиска да ти демонстрирам моята представа за дама. Не си казал, че трябва да те разоря.

Негов ред беше да се усмихне.

— Изглеждаш прекрасно, Нели. Истинско удоволствие е да вечерям с теб.

Лицето ѝ посърна.

— Гледал ли си „Прити уомън“... с Джулия Робъртс и Ричард Гиар?

— Не. Трябваше ли да съм го гледал?

— Тя е проститутка, той богат... Също като нас. Не искам да изпадам в инфантилни мечти. Имаш ли нещо против да се преоблека в мои дрехи?

— Не.

Нели стана и излезе. Беше дванадесет часа, събота, пети юни, езерото имаше цвят на кал, природата беше притихнала в очакване на буря. Извън мобифонът.

— Къде си, Валери? — попита Катя.

— В провинцията.

— Кога ще се върнеш?

— В понеделник.

— Не можеш ли по-рано?

— Не.

— Жорж е болен.

Императорът изтръпна.

— Какво му е? Да не е препил?

— Сигурно. Главоболие, повръщане... Не го държат краката.

— Махмурлук. Ще му мине, Катя. Ледена бира и вряла шкембе чорба. Класическо лекарство за болни като него.

— Сигурно. — Катя мълча дълго. — От мен ли бягаш, Валери?

— Не бягам, но и не бързам да се прибирам в къщи.

— Детето не те е виждало две седмици. Ще те забрави.

— Ти ще имаш грижата да му припомниш, кой е непознатият чичко.

— Зъл си, Валери.

— Зарежи големите приказки, Катя. Какво искаш?

— Да се върнеш!

— В понеделник след пресконференцията. — Императорът изключи мобифона и извади батерията.

Рицинът беше почнал да действа. Зарът беше хвърлен. Щеше да трови Бесния поне десетина дни, а в това време беше най-добре, а и най-здравословно да стои на почетно разстояние от него.

Появи се Нели в тишърт и джинси.

— Мъдрец — заповяда Императорът. — Сервирай обяда! Сега ще се върна.

Валери влезе в бункера на охраната.

— Макак, видя ли дрехите на момичето?

— Да, шефе — кимна командирът на пехотинците.

— Измерваш всичко, бюст, талия, дължина, всичко. Диктуваш числата на Йосиф Карев. Веднага след това да звъни тук. Ясно ли е?

— Да — продължи да кима той. — Козелът се обади. Имал среща с полковник Продан Проданов. Моли да не ползваш номера от два до четири днес.

Императорът кимна и се върна в трапезарията.

Заваля. Първите едри, тежки капки се посипаха на верандата, после връхлетя и бурята. Язовирът кипна, дърветата изстенаха, тръстиката полегна върху брега, огнени камшици раздраха небето.

— Весело време?

— Обичам стихииите, ако съм недосегаема за тях.

— Да. — Императорът кимна замислено. — Има нещо красиво в бедствието, дори в природното.

Пиеха бял траминер, ядяха умерено от бандитското изобилие на „Ангор“, говореха малко и предимно общи приказки. Влезе Мъдрецът.

— Шефе, г-н Карев на телефона в кабинета ви.

— Ти ли си, Хосе? — Карев се казваше Йосиф и се дразнеше от испанското произношение на името си. — Продиктуваха ли ти номерата?

— Нищо не разбирам, някакви талии, бюстове и тем подобни глупости.

— Не са глупости, Кузен. Тръгваш по пазара. В бутиците, най-скъпите. Купуваш всичко, от което се нуждае елегантна млада жена. Наемам консултантка. Искам пълен набор. От игла до конец. Ясно ли ти е?

— Не особено. Какво ще правя този битак?

— Ще го донесеш утре сутрин в „Ангор“. В осем часа стоката да е тук!

— Ти луд ли си, бе?

— Ти ще бъдеш луд за връзване, ако не изпълниш заповедта ми. Това е заповед, Хосе! Ясно ли ти е сега?

— Горе долу... Днес е събота, дано се справя...

— Ако не се справиш, сърди се на себе си, и още нещо. Има едно лайно, сводник, Павел, Петльо му викат. Полицията го търси за двойно убийство. Косьо Блейзерът да го намери. Той знае какво да направи с него. Не искам да чувам повече за този боклук. Действай!

Гръм падна на отсрещния бряг на язовира и ги ослепи.

— Виждаш ли нещо, Вал?

— Все едно, че някой ми изгори очите.

— Опитай да предизвикаш сълзи!

— Никакви сълзи, Нели. Горят като въглени.

— Ще мине. Това беше кълбовидна мълния!

— Харесвам те. По-лесно ми е да ти го кажа, когато не те виждам.

— И аз те харесвам, Вал. Не искам да те лъжа, страшно ми харесва света, който си създал. Отива ти да живееш в него.

„Сподели го с мен!“ — помисли за миг, но отхвърли тази мисъл като инфантилна.

— Искаш ли да се любим! После...

— Не говори така, Вал, знаеш, че...

— Знам — прекъсна я Императорът. — И въпреки това питам: „Искаш ли да се любим?“

— Не ме разплаквай, Вал!

— За трети път те...

Този път тя го прекъсна.

— Да.

Бурята ревна с нова сила. Потекоха сълзите, отвори очи. И по лицето на Нели се стичаха сълзи, но клепачите ѝ бяха спуснати.

— Аз съм част от организираната престъпност — тихо каза той.

— Зная, Вал.

— Играя трудна игра и опасна. Въпрос на шанс... рискувам затвор, дори куршум!

Нели кимна едва забележимо.

— И въпреки това искаш да се любим?

— Да.

— Осъдих Петльо — Щеше да каже сводника, но преглътна думата. — Ти си свободна.

— Осъди го на смърт?

— Да.

— Жив ли е?

— Утре няма да бъде.

Отново ги натисна мълчание. Имитираха, че опиянени от природата са притихнали пред сатанинския грохот на бурята.

— Не ми пука за Петльо, Вал — високо, отчетливо, като от трибуна каза Нели. — Един изрод по-малко!

Императорът се надвеси над масата и целуна последователно двете ѝ очи. Бяха сухи, като че ли трескави.

\* \* \*

— Бесният дава пресконференция в понеделник — започна Пас. — има го във всички вестници. Десет сутринта в „София прес“.

— Къде е това?

— В центъра, Япончик. Ще присъстват повече ченгета и разбойници отколкото журналисти.

— Можем ли да го спипаме преди или след?

— Много трудно и само с помощта на Пентхауз.

— Потърси го.

— Търсих го. Изключил е мобифонът.

— Ще го намерим в бърлогата му.

— За да проникнеш там, трябва да вземеш специалното му разрешение. Ще чакаме да включи апарата!

— Омръзна ми да чакам в тая шибана България.

— Ориент, Япончик. Девизът е: „Не оставяй днешната работа за утре, ако можеш да я свършиш вдругиден!“

— Как ще се доберем до Оливия... след възнесението на Бесния?

— Ще я изтъргуваме с „Кали“.

— Значи ни трябва парите на Чьорни.

— Точно така и не само те. Трябва ни тоталното наличие на „Орионбанк“.

— Робери?

— Тук му викат грабеж. Точно така... Групите са готови. Едната водиш ти, другата аз. Коли, пиротехници, специалисти по алармени инсталации и секретни ключалки, всичко е налице.

— Кога е ударът?

— В четири сутринта!

Япончик се замисли.

— Какво толкова, щом се налага да крадем, ще крадем, Павел. Как са комплектовани отборите... афганци?

— Само афганци, Япончик. Твоят тим ще работи навън, моят вътре.

— Редно беше да решим този въпрос с жребий.

— Нямам време да ти обяснявам схеми, опасни точки, алармени капани. Ако настояваш, ще се разменим, но това значи до удара да не вдигнем глава от чертежите!

Япончик махна с ръка.

— Не настоявам, Павел. Ни най-малко. Балагура и Нейфелд?

— Изпратих Сенка Малкия да се увери, че заминават.

— Отплуваха ли?

— През Париж за Чикаго.

— Защо Чикаго?

— Не знам. Сигурен съм обаче, че ти трябва да знаеш.

Япончик грабна спейсфона и мълча със слушалката на ухото, докато не го свързаха.

— Монгол, Япончик съм. Момчетата от „Братството“ ще влязат през О'Хеър. Чакайте ги на полета от Париж. — после изключи апарата.

— С бога напред, Павел!

— Ни пуха, ни пера! — отговори шефът на „Нева“.

\* \* \*

— Кой уби Стоян Боев, Козел? — попита следователят Проданов.

Познаваха се от дълги години, но се мразеха от първия миг. „Омраза от пръв поглед!“ — Както пишеше в романите.

— Не аз всеки случай!

— Но ти седна в стола му.

— Случайно, Проди... За твоє сведение, кариерата не е между моите пороци.

— Но те произведоха генерал? Теб! Идва ми да си изям пагоните!

Козелът се усмихна хладно. Избягваше тази гримаса. Бяха го предупредили, че последствията от пластичните операции най-лесно личат при смях и гняв.

— Смяташ, че не заслужавам генералски лампази?

— Ти си престъпник, Козел. Винаги си бил. Ако не беше попаднал в полицията, днес щеше да бъдеш най-търсения бандит в страната.

— Защо мислиш така, Проди? Ако е удобно да попитам?

— Аз съм следователят! Аз задавам въпроси. Аз приемам или отхвърлям отговорите... Второ питане: Кой уби генерал Стоян Боев?

Козелът се надвеси над масата, пресегна се и впи пръсти във вратните му жили. Имаше железни ръце и в момента му причиняваше влудяваща болка.

— Слушай ме внимателно, Проди. Първо, аз не съм следствен, второ — никой не е престъпник до доказване на обратното и трето, последно, отнемайки любимата ти жена, аз се ожених за най-празноглавата курва, която съм срещал някога. Ти си в дълг, че те отървах от дълголетен душевен тормоз.

Козелът отпусна хватката, запали цигара и се отпусна в стола.

— Казвай защо поиска тази среща и кой откъде е!

Полковник Проданов изтърпя физическия тормоз с мъртво лице, не даде вид, че е изпитал болка, камо ли унижението от безпардонното посегателство на ранга и на личността му.

— Кой уби Боев?

— Вероятно „Нева“. Въздушна атака... намирисва на Афганистан, но това е импровизация на четири очи... и само между стари приятели.

— Кой отвлече децата ти?

Ставаше лошо.



— Кой ти каза, че някой е отвличал момчетата?

— Бившата ти жена.

— И какво поиска тая тъпа путка? Да ги откриеш и да ѝ ги върнеш?

— Да.

— Защо не го направи, Проди? Защо ѝ отказа? Как беше лафът: „Стара любов ръжда не хваща!“

Проданов кимна.

— Поли напусна писателя... Живеем заедно.

Този път Козелът не издържа и избухна в луд смях.

— Извинявай, Продане. С това трябваше да започнеш. Нямахте да кажеш дума по неин адрес. — Козелът избърса сълзите си с ръкав, овладя дъха си, маската. — Желая ви щастие... След двадесет години чакане? Това е „аморе фуриозо!“, д'еба мама му. Не предполагах, че си способен на толкова трайни чувства...

— Къде са момчетата, Козел?

— Полковник, майка им е твоя, но те са мои синове. Избягвай да си вреш носа при момчетата. Посегнеш ли там, ще ти скъсам гъза, като едно време. Не си забравил, нали?

— Не! — при подялбата на бившата му жена Козелът го беше бил така, че Проданов лежа три месеца във военна болница със счупена ръка, шест пукнати ребра и комоциум. — Не съм забравил, Козел. Нашата сметка е открита. Питам те като частно лице. Кой отвлече момчетата? Защо ги освободи едно по едно! Откуп ли ти поискаха? Кой го плати? С какви пари... и ако не е за откуп, защо? Имаш ли връзка с „Кали“, „ВИС-2“, „СИК“, „Аполо“, „Корона“ и т.н. Кой уби Дебелия и Боев? Кой, щом Индианецът не е между живите, може да свитне от сто метра Тодор Беров... Можеш да ми отговориш на четири очи. Съветвам те да го направиш. Откажеш ли, ще пееш на „Развигор“!

Козелът беше вледенен отвътре, но спокоен, дори разсеян външно.

— Интересува ли те кой запали Райхстага? А атентата в Болоня, или кой поддържа Хамаз... Днес четох, че утрепали Янко Лудия в Будапеща. Интересува ли те кой?

— Сериозно те предупреждавам, Козел!

— И аз съвсем сериозно ти казвам, да си ебаваш путката майна, дрисльо! Кръводрисък с пагони.

Козелът прибра цигарите си, остави двеста лева под пепелника и стана.

— Бандит, викаш — продължи той. — Прав си, аз съм номер едно в тази лайняна държава. Припомни си го, когато решиш да се набъркаш в съдбата на синовете ми.

Обърна се и тръгна.

— Ще се видим в моята служба, г-н генерал!

Козелът сви рамене, качи се в колата и потегли бавно. Излишната газ и резките маневри биха издали вътрешен смут. Той беше твърде печен гангстер, за да си позволи аматьорски изблици на чувства.

\* \* \*

— Лошо ми е, Мартине! — изпъшка Бесният. Лицето му беше жълто-зелено, тялото плувнало в пот, краката не го държаха, тресеше го, въпреки че термометърът показваше 28 градуса.

— Ще ти мине, шефе. Вземи душ, пий бикарбонат в топла вода... Ще издрайфаш всичко. После адсорган за затягане, осем часа сън и ще бъдеш О. К.

— Не — Бесният поклати глава. — Не съм болен. Нерви... Като в Париж. Страх ме е, че ще се повтори оная криза.

— Да викна Сашо Алексиев?

— Еби им майката на докторите. Да го духат. Какво ще ми каже: не пий алкохол, кафета, яж редовно, спи, не се ядосвай... Всички са еднакви педераста. Като от една майка родени. Къде е Оливия?

— Чете в градината.

— Викни я... Не, аз ще изляза...

Бесният стана залитайки, хвърли халата, пижамата и влезе под душа. Напари се, после пусна ледена вода, освежи се, почувства се по-добре. Излезе от ваната, обръсна се, изми си зъбите и по хавлия и по сабо отиде при литовката.

— Болен ли си, Жорж? — Оливия вдигна глава от книгата, четеше „WHIRLWIND“ от James Chavell и пиеше чай направо от

термоса. Пиеше по три дози „Ърл Грей“ на ден и взимаше луминал за приспиване.

— Не съм в ред нещо... Може да съм болен... по-вероятно да съм изтощен от нерви. — Бесният се засмя с дивия си смях. — И от любов по тебе! Ако хвърля топа, диагнозата ще бъде „Оливия Алкалай, Семерди, Япончик и т.н. — литовката“.

— Тогава би трябвало да цъфтиш от здраве.

— Гавриш ли се с мен?

— Гавра за гавра, Жорж... Блед си, зелен. Ти си отровен.

— Кой ще си играе да трови такива като мен? — Жорж се отпусна на пейката, запали цигара, кръстоса крака. — За нас и куршумът е благоволение.

Оливия мълча загледана в лошото му, белязано лице. „Като наказание божие стоят тези белези!“ — побърза да отклони очи.

— Появи ли се Япончик?

— Чакаш ли го, бляд? — обзе го бяс, очите му плувнаха в жълта мътилка. — И аз го чакам твоя шибан руснак. Ще го транжирам на съставните му части! Само да има глупостта да се мерне отнякъде!

Зави му се свят, пред очите му заскачаха звезди, кръвта изтече от главата му и той се свлече до пейката.

— Мартин — извика Оливия. — Жорж припадна. Отровен е. Викайте лекар, докато не е фатално късно!

\* \* \*

„Нева“ застреля трима от „Орионбанк“, упои други трима и окова с белезници останалите девет бодигарда. Мократа операция мина тихо и чисто. Отвориха всички сейфове, касите в паричния салон, но събраха едва 248 хиляди лева.

— Милионите на Чьорни? — попита Япончик, скрит зад полицейската си маска.

— Попаднахме на фалирало предприятие — отговори Павел Пас. — Отбой! Нямаме работа тук!

Напуснаха, както се бяха появили, ято скакалци, опустошили всичко след себе си. Зарязаха една по една крадените коли, качиха се в своите, също крадени, но в чужбина, и се разпръснаха из града, за да

се съберат след 24 часа в Мечата дупка, както наричаха бърлогата си. Япончик, Пас, Сенка Малкият и шофьорът тръгнаха бавно към търговския център на града, паркираха пред „Шератон“, прекосиха площада и влязоха в стриптиз бар „Париж“ на „Солунска“. Щяха да изчакаат сутринта. Носеха само личните си револвери. костюми, маски, тежките АК, взривните материали и парите бившите афганци щяха да скрият докато мине полицейската пушилка. Извън спейсфонът.

— Япончик, Вадим Драч те безпокои.

— Кажи, Монгол.

— Няма следа от Нейфелд и Балагура. Нито в Ню Йорк, нито в Чикаго, нито в Атлантик сити! От Европа други полети за Източното крайбрежие няма!

— Какво искаш да кажеш, солдат? Разочароваш ме! Разчитах на теб като на себе си!

— Проверих летищата в Цюрих, Мюнхен, Берлин, Мадрид, Виена, Лондон, Париж, Будапеща и Прага! Борис и Марат не са купували бордни карти за Америка.

— Остават Лисабон, Белград, Стокхолм, Осло и Копенхаген, Монгол.

— Излишно лутане, Япончик. Взели са самолета от Цюрих за Атина. Предполагам, че отново са при вас!

— По-добре от нищо, Монгол. Ще ги потърся в София. Дръж под око „Кенеди“ и „О’Хеър“, ако случайно им скимне друго.

Япончик прекъсна връзката.

— „Братята на Йехова“ са някъде наоколо.

— Ще изпълят на слънце — каза Пас. — Все някога... Влизаха в бара.

— Нямам търпение, Паша! Още утре цялата войскова наличност на лов за тези еврейски лайнари! И търси касата на Майкъл Чьорни. Без този ключ вратите към Оливия и Бесния са затворени!

Дива музика ги удари в ушите. Стриптизърките се въртяха на железните оси, въпреки че беше празно и хладно като в гроб.

— Чьорт и утре е ден. Пие ми се, Павел... Ще се забавляваме в тази балканска клоака.

\* \* \*

Теди набра кода на България, на София, на Ескадрона и зачака.

— Генерал Жаров, моля!

След десетина секунди чу:

— Командир на отделение 1113 слуша.

— Здравей, Козел!

Командирът мълча няколко секунди, после гласът му прозвуча бодро.

— Мараба, Теди. Къде си копеле смахнато?

— Далече, приятелю. Достатъчно далеч от шибания ти Ескадрон и достатъчно близко, за да ти прегриза гърлото.

— Що за кръвнишки мераци, Теди. Знам, че си в Атина, моето момче.

— Тогава знаеш повече от мен, Козел — младият скот се изхили.  
— Свикваш ли с новата маска?

— Имам ли друг избор, шампионе. Новото лице е като гърбицата — до гроб. Да не се обаждаш да ме каниш на погребението на Аркидяконо?

— Отдавна гние... чешкият гражданин Петър Мусил.

— Лека му пръст. Ще запаля една свещ довечера. Какво има, Теди? Едва ли се обаждаш да се осведомиш за здравето ми.

— Разбира се не, Козел, имам две сведения. Оценявам ги по десет хиляди всяко. Първото е важно за теб, второто за Япончик!

Козелът изтръпна.

— Да чуем информацията, момче. Ако е ценна, няма да се циганим за мангизи.

— Бива си я информацията, генерале. По обратния ред — Япончик търси Борис Нейфелд и Марат Балагура. Аз знам къде са, кога ще влязат в страната и как. *It's worth!* „Струва си цената!“ — както казват американците.

— Може би... Другата сделка?

— Синовете ти са в Синсинати, Охайо — „Лианър Рузвелт Колидж“ на „Дайанайсиз авеню“.

Сякаш господ беше отредил половината от времето на телефонните разговори по света да минават в мълчание. Паузи на страх, на любов, на мъка, на ярост, на отчаяние!

— Много ли ме мразиш, Теди?

— Аз съм над чувствата, Козел. Понятия родители, приятелство, любима жена — нищо не ми говорят. Предлагам бизнес, приемаш ли го?

— Да. Как ще си вземеш хонорара?

— Ще стигнем и до там... Аз съм в един бар, сам... Барманката има най-големите цици в града. Къде бях, в Атина май. На стереото се върти един стар хит на Billy Joe! „Honesty is such a lonely word!“ Знаеш ли го?

— Не, и не виждам връзката.

— О, има, Козел. Били Джоъл пее „Честност, каква самотна дума“ Не глупава, наивна, празна, отживяла, а самотна, генерале. Наистина, честността е самота, съвършената, библейската духовна пустиня.

— За какъв хуй са ти тия попски дивотии, Теди. Какво общо имат те с моите момчета или с шефовете на „Братството“?

— Прост човек си, Козел. Може да си най-големият снайперист в света и най-страшното корумпирано ченге поне на полуострова, но главата ти е празна. През ушите ти се разминават мусони и пасати като в открито море. Прегради никъде, никакви. Ясен ли съм?

— Да. Сега ми обясни смисъла на задълбочената си лекция.

— Нейфелд и Балагура, Козел, са перфектна стока. Ти ще предложиш главите им на Япончик и живота им на Алкалай. Пазарлъкът ще надхвърли сто бона в зелено, ти ще ми подхвърлиш една пета и някой друг ще откупи момчетата. Така ли ще процедираш, генерале?

Козелът отново онемя.

— Добра идея, Теди. Имаш ли начин да контролираш сделката?

— Не! Честността и аз сме двете най-самотни понятия в света.

— Ще трябва да приемеш на доверие сумите, които ще предложат Япончик и Алкалай.

— Ще помисля тогава. Забравих да ти кажа, че момчетата бяха в колежа „Лианър Рузвелт“. От теб зависи да се върнат обратно.

— Ще те убия... Теди! — изпъшка Козелът, но младият скот не му позволи да довърши ужасната си тирада.

— Не ме засипвай с празни приказки, Козел. Ще ти се обадя утре по това време. Искам двете цени. Ще ги обсъдим разумно и

внимателно. И още нещо. Имаш двадесет и четири часа да намериш отговора на един въпрос, може би най-важният, генерал Жаров!

— А именно?

— Кой уби негъра Елтън Фокс и къде е трупът му. Самотният и честен отговор на този въпрос е пряко свързан със съдбата на децата ти!

Теди изключи. Козелът скочи разтреперан, плувнал в пот, но знаеше, ако не всичко, то поне по-голямата част от истината.

Бесният държеше синовете му някъде в Охайо чрез братята на Елтън Фокс и негърската мафия. Не знаеше нито в кой град на щата, нито кой е убиецът, нито къде е трупът.

\* \* \*

— Императоре, Козелът е.

— Слушам те, генерале!

— Синовете ми са в плен на Бесния. Някъде в Охайо.

— Ти ли си разменната монета?

— Не. Братята на Елтън Фокс искат името на убиеца му и местонахождението на трупа...

— Бесният е пътник, Козел. Неадекватен и слабоумен...

— Кой друг знае подробностите?

— Асенс Уругваецът, Змеят и Маймунякът..., но както знаеш...

— Знаем! — нервно го прекъсна командосът. — Друг?

Императорът се замисли.

— Може би, Мартин... Точно така, останаха Мартин и Бесният.

— Трябва ми веднага... Имам двадесет и четири часа за отговор.

— Бесният?

— Мартин!

— Не преди леталния край на шефа му!

— Аз имам срок...

— Не! Това е последната ми дума. Ударят ли камбаната на Бесния, аз лично ще ти дам слугата му. Поискай отсрочка сто часа, Козел. До тогава небето ще се изчисти!

\* \* \*

— Г-н Алкалай, Пентхауз ви безпокои.

— За мен е удоволствие, генерале. Слушам ви.

— Познавате ли Борис Нейфелд и Марат Балагура?

— Да.

— Имам предложение да ги предам живи на вас или мъртви на Япончик. И двете цени подлежат на обсъждане.

— Искам ги живи, Пентхауз. Веднага! Какво ще струва услугата?

— Срам ме е, г-н Алкалай... Оценката е космическа. 500 000 долара.

Алкалай мълча повече от 15 минути. Козелът беше сигурен, че някъде в друго помещение разискват цената.

— Пентхауз!

— Слушам ви.

— Не можем ли да спестим половин милион долара?.

— Не е във възможностите ми, г-н Алкалай. При опит да оспоря откупа, „Братята на Йехова“ ще бъдат предадени на Япончик... Студени!

— Кой ви е говорил за това братство, Пентхауз?

— Посредникът на левантийската мафия, известна като „Лъвовете на Тива“.

След нова пауза шефът на КГБ каза:

— Не ми е известен такъв ъндърграунд. Какъв е етносът?

— Смесен! Ливан, Палестина, Кипър, Крит, турци-лази и ислямистите от егейска Македония.

— Цел?

— Засега пари, после власт!

— Ясно. Как да ви преведа сумата, Пентхауз?

— По Куриер в кеш, в копюри от 1 до 100.

Поредна пауза и:

— Изпращам личния си самолет и специален ковчезник! Посрещнете го утре в 14 часа на аерогара „София“. Представете се по документи!

— Разбира се!

— Поемате лична отговорност за Балагура и Нейфелд!



— Разчитайте на мен, г-н Алкалай! Ще задържа самолета сто часа. При обратния полет „Братята на Йехова“ ще бъдат на борда.

## XV

Вместо за пресконференцията, Георги Изов-Бесният потегли за ада. Императорът беше пресилил дозата и вместо за десет дни, ликвидира зет си за три. Ако Богът беше разума, а Дяволът — чувствата, надделя Богът, но избухна сатанински взрив на емоции и заля държавата като Потоп. Тази смърт докара пресата до истерия. „Най-чистата радост е злорадството!“ — пишеше в романа „Студен огън“ и вестникарите многократно потвърдиха тази сентенция. Изпитвайки панически ужас да пишат за „Нерон“, а после за „Кали“, приживе на Вълка и Бесния, след смъртта им, когато всяка заплаха от отмъщение отпаднаше, рицарите на перото дадоха воля на необузданата си фантазия и в пресата се развихри такава шехеразада, каквато дори авторът на споменатия роман не би дръзнал да лансира. Българската мафия стана филиал на световната. „Нерон“ — на „Коза ностра“, „Камората“, „Якудза“ и т.н. Вълкът — личен приятел на Джулио Андреоти, Тото Ринна, включително на Франк Синатра и наскоро починалия Дийн Мартин. Наркотрафикът, оръжейният трансфер и движението на проститутките с налудничави подробности бяха обявени за „Кюстендилска връзка“, действаща от Хонг Конг, Тайпе, Шанхай, и Макао през Европа и Щатите до Богота, Кито, Асунсион и Валпарайзо в Чили.

Новинарите, като че ли предупредени за скорошната кончина на Бесния, бяха готови с версии, полуистински и напълно измислени подробности за връзките на покойните братя с Крушата, Италианеца, Кроки, Малките и Големите близнаци, Мечката, Комшев, Кудев, Кимбата и прочие, и прочие мъртъвци. Списъкът беше приспивно дълъг, престъпленията — импровизации, екзекуциите им — от съзлививи романтични клишета в стил „Шерше ла фам!“, при жените журналисти, до кървави американизирани екшъни, при мъжете. Абстрахирайки се от вестникарската помия, фактът си оставаше факт. Бесният беше мъртъв и както Императорът, така и всички величия или пигмеи в тази държава, трябваше да се съобразяват със смъртта му,

или поне да я имат предвид. Жорж Изов-Бесният, подобно на брат си Нерон Вълка, беше живял така, че след него нищо в България нямаше да остане същото. С по-голяма лекота и по-малко сътресения страната би преживяла смъртта на президента, председателя на Народното събрание, на министър-председателя, отколкото на Негово Превъзходителство гангстер № 2. Приживе на Вълка никой и не помисляше да му оспорва първопрестолието. Банките, внос-износа, застрахователното дело, курортният тур-операторски бизнес, дрога, легален, полулегален и нелегален комар, проституция и оръжие, всичко беше монопол на „Кали“. Бесният и хората му имаха интереси в зърнената, захарната, тютюневата и зеленчукова търговия, в петрола, в цветните метали, в желязото, държаха вноса на автомобили, електроника, петрол, контролираха входа и изхода на „Кремиковци“, „Девня“, „Плама“, „Нефтохим“, „Делбет“, АТЗ и ДЗУ в Стара Загора, Завода за полупроводници в Правец, Завода за нестандартно оборудване в Радомир, „Булгарплод“, „Агроимпекс“, „Електроимпекс“, „Фармахим“ и т.н., и т.н. Сега това чудовище „Кали“ беше обезглавено. Предстоеше кървава война за късове от поваления колос.

„Предупреденият е въоръжен!“ — казваше Козелът, но Императорът не само, че беше предупреден, нещо повече, той беше режисьор-постановчик на събитията и само от куража и волята му зависеше дали ще овладее пороя или стихията ще го отвлече, като звездно известните за „три дни“ покойни бандити, забравени окончателно и завинаги.

— Нямахте ли законен начин да се справите с подземния свят? — попита Валериан на първата им среща.

— Опитвахме — беше отговорил Козелът. — Обърнахме се към „Интерпол“ за помощ. Имат стари, излезли от употреба разработки и технологии, които на нас ни вършеха идеална работа. Достатъчно беше да ни дадат чипове за вносните коли и спътникова връзка за проследяването им. В рамките на три дни щяхме да откриваме всеки краден автомобил и бандитите да обявят „Гроздето за кисело“. Поискаха непоносима цена. Обърнахме се към „Световната банка“...

— Отговорът беше отрицателен?

— Не бързай, Императоре. ООН е обявил наркотрафика за враг №1 на човечеството. Американците, които дават основните средства на „Интерпол“, са най-потърпевши от разпространението на дрогата и

най-чувствителни към изтравяне на подрастващите поколения. Цял свят знае пътя на наркотика. Колумбия през Барбадос, Хондурас, Мексико до Ел.Ей. Или през Куба на Кастро за всички полиси на Източното крайбрежие. Янките хвърлят милиарди долари за космическо проследяване на трафика, но „Интерпол“, който де факто е тяхно поделение, отказа да финансира прочистването на източния път, който тръгва или от „Голден трианкъл“ в Бирма, или от Пешавар Афганистан, или от Анадола, но задължително минава през нас. Специалната полиция се оказа неподготвена и безсилна да затвори границите. Нерон Вълкът надуши разградения двор, изби няколко транзитни куриери и пое контрабандата. Отново се обърнахме към „Световната банка“. Цялата ѝ фирма гласи „Световна банка за подпомагане и развитие“. Подпомагане на кого, развитие на какво?

— Искаш да кажеш, че „Интерпол“ и банката стимулираха пръкването на ъндърграунда? — беше попитал Императорът.

— Не искам да кажа, доказвам го! — изрева Козелът. Лицето му беше открит пулс, гласът му — клокочещ вулкан пред изригване, очите — лазери на отчаяние и ярост, но и на насилие. Безрезервно, безпределно, безпаметно. — Оръжие! Американци гинат в Ирак, Виетнам, Куба, Никарагуа, Гранада с оръжие, произведено в Казанлък и контрабандирано по цял свят от „Кинтекс“, „Комко“, „Мулти“ и т.н. Реват с крокодилски сълзи, че децата им мрат от български „Калашников“, че сме държава, подкрепяща световния тероризъм. Поискахме от „Интерпол“ контрол върху всички пристанища, летища и гранични КПП-та на страните, с които имаме дипломатически и търговски връзки. Букмейкърите им предложиха схема, непосилна за държавния бюджет не сега, а до края на 21 век. Отново се обърнахме към „Световната банка“. Поискахме среща с борда на директорите и изпратихме на наши разноски представители във вашингтонската ѝ централа. Знаеш ли какво ни отговориха, Императоре? С две думи смисълът беше — Ние общуваме само с финансови гиганти. Един ден „Нерон-Кали“, „ВИС“, „СИК“, „Аполо“, „Мултигруп“ и т.н. ще бъдат достатъчно мощни, ще обърнат гръб на организираната престъпност, тогава, ние, „Световната банка“, заедно с тях ще унищожим уличната престъпност, трафика на наркотици, оръжейния бизнес и т.н. Някой ден, а дотогава? Световния капитал и техните ченгета от „Интерпол“ са главната причина в България да съществува толкова мощен

ъндърграунд. Това, което не виждат обаче е, че плодовете на тяхната сеитба ще оберат КГБ и комунистите. И прехваленият демократичен запад отново ще изяде дървото... Казах им го — празни погледи. Затлъстели мозъци и екстра костюми! Слух — нула. Делови разговор със социалистическа радиоточка! Тогава осъзнахме нуждата от „Ескадрон на смъртта“! Щом не ни допускат в опазването на световния ред, поне да опитаме да защитим собствените си деца.

\* \* \*

Имаше още една причина „Световната банка“ и финансовите колоси да не желаят стабилитета и спокойствието на България. Предстоеше раздържавяване и приватизация на индустрията, но и на земята. Масовата приватизация, като всяка атракция за пред овчедушна тълпа, беше протекла като скучна опера със солисти от старчески дом, глух оркестър и пиан до козирката диригент-комисар, но предстоеше касова приватизация, а Император Валериан беше от малкото истински специалисти, които и знаеха, и виждаха какъв поголовен грабеж се задава.

\* \* \*

— Валери, Жоро умря! — изкрещя Катя по телефона.

— Не дрънкай идиотщини! — успя да имитира паника. — Какви ги дрънкаш, идиотко!

— Умря, умря, умря — виеше кучката му с кучка. — Не се събуди горкият! Умря горкото ми братче!

— Дай ми Мартин! — сухо заповяда той. — Викни Мартин! Веднага!

Шефът на бункера беше до нея и взе апарата.

— Какъв е тоя ужас, Мартине?

— Почина Жорж, г-н Изов. Открихме го мъртъв в леглото.

— А Оливия?

— Спеше до него... Не почувствала смъртта. Издъхнал в съня си.

— Съобщихте ли някому?  
— Не — Мартин изплака. — Само на вас.  
— Нито дума! Идвам! Не викай цигуларите. Всяко движение на хора сега ще бъде подозрително.  
— Добре, г-н Изов. Чакаме ви. Да подсиля ли кортежа?  
— Имам достатъчно охрана. Идвам!  
— Случило ли се е нещо? — плахо попита Нели.  
— Зет ми умрял... на сън — Валериан я целуна разсеяно. — В хола има подаръци за теб... чакай ме тук. Ето ти този мобифон. Твой е. Ще ти се обадя, когато мога.

\* \* \*

— Козел, време е за Мартин. Бесният е мъртъв.  
— Отлично, Императоре. Не забравяй, че текат моите сто часа.  
— Няма да забравя. Пътувам към бункера. Ще пратя твоя човек в „Мираж“. Чакай го по пътя!  
— Ще опитам. Кой ще поддържа връзка?  
— Аз. Влизам в София... Мартин е главната ти грижа, генерале!

\* \* \*

— Макак, Императорът те безпокои.  
— На вашите услуги, шефе — раболепно отговори бандитът.  
— Къде е пехотата?  
— Под ръка.  
— Сега е девет и тридесет и две минути. В колко часа можеш да доведеш отбора в „Мираж“?  
Макакът се замисли.  
— В три след обед. За сигурност, шефе. Път е, всичко се случва.  
— Три — три! Действай! Но три не значи три и една минута! Искам всички начело с Косьо Блейзера, Кълвача, Райко кръвта, Вальо Пуйката... с пълна артилерия. Ще изпълнявате заповеди само от мен. Ясно ли е?  
— Да, шефе. Ако трябва ще летим, но в три ще бъдем в „Мираж“

\* \* \*

Мартин го посрещна на входа, но Императорът го зашемети с въпроса си.

— Кой ексекутира Елтън Фокс?

— Карамански — машинално отговори шефът на бункера едва въздържащ сълзите си.

— Защо?

— Поръчка на „Пирана“. Сега хеликоптерът е в ръцете им!

— Сигурен ли си?

Мартин кимна.

— Змеят издъхна три часа по-късно. Карамански вдигнал ромска засада. Жоро Черният водел хамърите. „Пирана“ му е обещала тютюневия бизнес.

— Къде го погребяхте?

— В Чекотин... Посадохме два бора вляво от манастира.

— Добре... Спокойно ли е тук?

— Като изключим жена ви... Д-р Алексиев ѝ даде успокоителни. Сега спи.

— Къде е Сашо?

— В хола, г-н Изов. Чака ви.

\* \* \*

Императорът влезе в банята, пусна водата, смени отровните пасти „Аквафреш“ с нормални, събщи на Козела кой е убиецът на летеца-негър, къде е погребан и влезе в хола на Бесния.

— Какво става бе, докторе? Как можа да издъхне на сън прав, здрав тридесетгодишен мъж?

— Джерман, Валери — отговори неврологът. — Беше обзет от бесове. Изядоха го отвътре.

— И това го казваш ти, медикът?

Алексиев издуха дима, отпи от виното.

— Когато медицината е безпомощна, обръщаме очи към Бога.

— Но Джерман е Сатаната?

— Той беше самият Джерман! — докторът беше мъртво пиан. — Задуши се в собствената си жлъчка! Сатаната се задуши от непоносимата смрад и напусна убежището си!

„Аз го прогоних от там!“ — помисли Императорът.

— Мартине, обади се на ДВД. Да дойде веднага. Смъртният акт ще бъде издаден с утрешна дата. Имаме един ден да изправим „Кали“ на крака. Постави ли заключение, Сашо? Имаш ли диагноза?

Докторът се изхили пиански.

— Имам, разбира се — Джерман разруши последната си връзка с Бога, тленното тяло... но, в смъртния акт ще бъде записано — масивен заден инфаркт на миокарда!

\* \* \*

— Аз поемам „Кали“, ДВД!

Адвокатът кимна.

— Резонно е бизнесът да остане в семейството, г-н Изов. Запазвам ли функциите си?

— Няма да променям нищо, но ще те държа далеч от делата... за твое добро. Искам всичко... Не само това, което знаеш, но и това, което предполагаш.

— Ясно — адвокатът се усмихна. — Информацията в компютъра на Жорж е за пред Светия синод. Истинската е кодирана в един от моите.

— Сделка ли започваме?

— Пази боже! Всичко е на ваше разположение. Спестявам ви време. Когато решите ще ви въведа в секретния офис на „Кали“.

— Колко души знаят за съществуването му?

— Вие, Мартин и аз!

Императорът се замисли.

— С кой акъл се натисна в ъндърграунда, ДВД?

— Това беше цената на живота ми — кротко отговори адвокатът.

— Аз ще те извадя на светло. Възражаваш ли? — Напротив, мислех да моля за тази... жизненоважна услуга.

— Имаш я, ДВД. От теб зависи дали ще бъдем... приятели! Трябва да видя жена си. Подгответе смъртния акт с д-р Алексиев... с



утрешна дата. След двадесет часа трябва да уведомим и конкуренцията, и пресата.

\* \* \*

Катя си беше взела куче. Малък „мител шнауцер“, сивочерен на цвят, с брадата на Енгелс и с подлите очички на Лаврентий Павлович Берия. Захапа го. Валериан го грабна за козината, изхвърли го на балкона и затвори вратата. Катя излезе от банята гола, мокра, изпосталяла като кучка след бесовица, противна като престояла храна и чужда като хилядите безлични жени, които тъпчат безсмислено тази робски търпелива земя.

— Моите съболезнования — хладно каза Императорът.

— Само това ли имаш да кажеш? — Катя облече пенъора, нави пешкир на косата си и седна.

— Брат ти е мъртъв. Трябва да свикваш с тази мисъл.

— Свикнах — кимна Катя. — Умряха всички, които ме обичаха.

— Сълзите рукнаха от очите й. — Всички!

— Престани да се самосъжالياваш — отегчено я прекъсна той.

— Смъртният акт ще бъде издаден с един ден закъснение. Имаме нужда от време, за да овладеем холдинга.

— Имате или имаш?

— Все едно. До утре на обяд нито дума никому.

Катя кимна през сълзи.

— Докторите откриха ли от какво е починал?

— Инфаркт. При този живот, това не е изненада, поне за мен. Ще го погребем в петък на обяд в Кюстендил. — беше едва неделя. — Какъв е този гаден палаш. Захапа ме за глезена.

— Сега той е единственото живо същество, което ме обича!

Императорът стана мълчаливо и напусна дома си. „За последен път влизам тук!“ — Качи се в мерцедеса и се върна в офиса. Утре беше пресконференцията, която не можеше да отложи, беше късно вече, а целият огън на вестникарската артилерия щеше да се стовари върху него.

\* \* \*

— Готов ли си, Козел?

— Частично, Теди. Фокс е убит от един мангал, Жоро Черния. Поръчка на Иво карамански.

— Глупости!

— Това беше и моята реакция. В дъното е „Пирана“ и щурмовия хеликоптер. Негърът е погребан до стените на Чекотинския манастир. Знам точното място.

— Ако майка му дойде в София, ще ѝ предадеш ли останките?

— Тази част на сделката е гарантирана. Внимателно ме слушай сега... Утре сутрин Алкалай изпраща половин милион зелени за Нейфелд и Балагура. Живи! След сто часа „Братята на Йехова“ трябва да са на борда на личния му самолет на път за Москва.

— Парите?

— Ще ги получа срещу честната си дума... Срещу самотната си честна дума, че Япончик остава с гол хуй в ръка.

— Какво ще правиш с тоя афганец, Козел?

— Дай ми Нейфелд и Балагура, прати човек за парите, върни децата в колежа... Тогава може да ми остане време да се заема с „Нева“, Павел Пас и другите сволочи.

Теди мълча много дълго.

— Пораснал си, Козел. Добре се обядва с теб. Тази вечер момчетата ще бъдат в пансиона. Чакай сигнал. Утре изпращам евреите. Ще ги придружава мой човек за зеленото. Ще ти се обадя, когато разбере кога каца в София майката на Елтън Фокс.

— Теди?

— Кажи.

— Обядът не е свършил. Десертът предстои. Бесният е мъртъв.

— Не.

— О, да. Засега дискретно. Утре ще гръмне пресата.

Теди онемя. Дори дъхът му не се чуваше.

— Козел.

— Преглътна ли смокинята, малкия!

— Утре с евреите... ще дойда аз!

\* \* \*

На свой ред Бесният легна „в земята черната“... При родителите си, Нерон Вълка, Лидия... Оставаха Катя и синът ѝ, който всъщност беше неин племенник и с рода им щеше да бъде свършено завинаги, за радост и спокойствие на враговете! Живи приятели вече нямаха. Последният беше Мартин, но него щяха да открият по миризмата след някой и друг ден. Козелът го беше хвърлил мъртъв в мазето, под козметичния салон на майка му.

\* \* \*

Това, което не знаеха ни Императорът, ни Козелът, беше, че Мартин преживя още близо час с два куршума в сърцето и черния дроб и една контрола фронтално в гръкляна. Здравото момче беше бившият шеф на бункера и положи нечовешки усилия да се измъкне от гроба си... Когато се увери, че умира, измъкна паспорта, златния паркер, подарък от Вълка за 22-рия му рожден ден и написа епитафията си върху единствената легална връзка с държавата. Майка му, която го откри случайно, прочете: „Приживе на всички в устата ви страх, серете и вие на гроба ми без страх, че мъртвец от гроба не може да се вдигне, серящия гъз с хуй да достигне!“ Мартин беше завършил българска филология и тайно, много тайно пишеше стихове...

Майка му прочете четиристишието и припадна. Като се свести, скри паспорта и повика полицията. Минаха месеци, когато събра сили да го разгърне отново. Погледът ѝ попадна на две думи, които на пръв поглед нямаха смисъл, но тя ги запомни завинаги. Преди да издъхне Мартин беше написал Козелимпер...

\* \* \*

— Днес е пресконференцията на „Кали“ — каза Пас.  
— Кой ще я води?

— Шефът на банката... Вапериан Изов, Япончик. Женен е за сестрата...

— Знам... Набери го. — Пас безропотно изпълни молбата-заповед.

— Г-н Изов, Вячеслав Иванов ви безпокои. Приятелите ме наричат Япончик.

— Чувал съм за вас! С какво мога да ви услужа?

— Търся жена си и мейнфрейма на Майкъл Чьорни.

— Коя е жена ви... Оливия Алкалай Семерди?

— Според буквата на закона не е моя съпруга, но живеем заедно.

— И тази клюка не ме отмина, г-н Иванов! Оливия напусна „Кали“, придружена от генерал Иван Жаров. По мои сведения, днес лети за Москва.

Япончик позеленя от бяс, но брой до сто и продължи, колкото може по внимателно.

— Козелът искате да кажете?

— Това е прякорът му, г-н Иванов. Предадох г-жа Алкалай с облекчение.

— Бихте ли ми дали номера му?

— Един момент — Императорът запуши слушалката с длан, намигна на Козела. — Япончик ще те потърси след малко. — 088/60 10../.. Моля не казвайте кой ви е дал джиесема!

— Разбира се, г-н Изов. Какво знаете за Майкъл Чьорни?

— Регулярната фискална информация. Получавам я като президент на банка.

— Къде е заложен мейнфрейма?

— В „Банка за Екологическа Профилактика“. Задържат авоарите по обслужване на несъбираеми вземания от „Банка за земеделски кредит“.

— БЕП... това е банката на Ескадрона на смъртта?

— Вие го казвате, г-н Иванов. Ще бъда откровен с вас и до мен са стигали такива слухове.

— Ясно... Пак ще се чуем, г-н Изов. Благодаря за информацията.

— Моля. Беше удоволствие да ви съдействам. Императорът изключи и се обърна към събеседниците си.

На масата в бункера се бяха разположили Йосиф Карев, Теди и Козелът. Косьо Блейзерът беше поел бункера. Мъдрецът оставаше

негов шофьор, Кълвачът личен бодигард и шеф на охраната. Всеки момент трябваше да пристигне маршалът на пехотинците, Макакът, да разпредели вътрешната и външната охрана... и животът в холдинга да потече по старому.

— Време е, Императоре. Къде е ДВД?

— Ще се видим в „София прес“. Адвокатът няма работа в холдинга. Къде е Оливия, Козел?

— Скрих я... Япончик трябва да я търси в Москва.

— Какво обяснение ще дадеш на баща й?

Козелът показа среден пръст. Лицето му беше решително, зло... Лице на войник, тръгнал на война срещу целия свят.

— Такъв за Алкалай. Да си ебават майката разни КГБ-та, еврейско лоби, „Нева“, „Криша“ и т.н. Тук е България, Императоре, аз — български генерал.

— Оливия знае ли?

— Тя е моя жена!

Императорът се усмихна.

— Не станяхте ли много претендентите?

— Никога повече не казвай това!

— Добре, Козел. Забрави. — Мобифонът издрънча. Макакът и пехотинците бяха поели „вахтата“. Вече спокойно можеше да каже, че владее холдинга. — Теди, заминаваш за Америка. Ще откриеш офиси и на двете крайбрежия. Използвай негрите. Те са естествен враг и на „Братята на Йехова“ и на „Криша“.

— Къде ще ситуирам резиденцията?

— Синсинати, Охайо, на половин път между двата бряга. Щом наема човек с бревет, ще ти пратя Чесната. Искам до една седмица да си в Щатите.

Теди кимна.

— Това е всичко, господа. Време е да се явя пред журналистите. Днес ще обявя пълното легализиране на холдинга.

Ведър смях се разнесе в бункера.

— Не се смейте, момчета! Сега ще им хвърля прах в очите, но в следващите две-три години ще изкарам целия бизнес на слънце.

— Наркотиците и оръжието?

— Не е наложително мръсната стока да се появява в страната! — Императорът стана и излезе. Ограден плътно от охраната, с цигара в

устата и ръце в джобовете, той наистина беше заприличал на коронована особа.

\* \* \*

Два дни след погребението на брат си, Катя се върна от Кюстендил. Беше останала да види някои съученички, но ѝ доскуча в еснафското благополучие на затлъстелите, многодетни приятелки и побърза да си тръгне. Беше девет часа вечерта, вторник, когато отключи вратата.

— Брик! — извика тя. Кучето не се появи. — Къде си се сврял, моето момче... Ела да видиш какви лакомства ти е донесла мама.

На масата в хола имаше бял лист и писалка. Катя седна и се зачете. Беше договор. В развода, който Валериан Изов започваше срещу нея, трябваше строго да се регламентират отношенията им. Екатерина Изова получаваше месечна доживотна издръжка, апартамента, вилата на брат си Жорж в Симеоново, кола с шофьор и покриване на всички разноски по имотите и издръжката на сина-племенник, който Валериан Изов щеше да разсинови чрез съда. Катя се задължаваше да приеме развод по взаимно съгласие и завинаги се отказваше да се меси, интересува или влияе върху делата на „Кали холдинг“.

— Мръсник! — изкрещя тя. — Господи, какъв мръсник! Цървул от Брестница... Император Валериане, очите ти ще избода, мръсно копеле!

Тогава погледът ѝ попадна на бюфета. Между старинния часовник и една китайска ваза, подарък от покойния Нерон за сватбата ѝ, се мъдреше изцъкленият мител шнауцер. Препариран и вчесан от веща ръка, той изглеждаше почти като жив. Катя не беше чела „Кръстникът“ на Марио Пузо, не знаеше нищо за жребеца Хартум, нито кой отрязва главата му, нито по чия поръчка, но след като гледа онемяла десетина минути бившето куче, подписа договора, залепи го в плика, който намери на масата, и го изпрати на адреса, написан собственоръчно от бившия ѝ съпруг.

\* \* \*

— Как мина пресконференцията, Вал?

— Надявам се добре... Не знам. Ще видим в новините.

— Гладен ли си?

— Не още... — Императорът я целуна по очите. — Харесват ли ти подаръците?

— Не ме разплаквай, Вал...

— Иди се облечи. Ще дойде фотограф да те снима.

— Мен?

— Била ли си в Париж? — Валериан ритна обувките си, съблече се, надена халата и седна срещу нея.

— Не.

— Ще ти покажа всички световни вертепи... Отвън, Нели! Вътрешно ти, нито аз имаме работа! И още нещо. Не си на служба... Твоя воля е да си отидеш или да останеш.

Нели ревно отчаяно. Императорът изчака да изтекат всичките ѝ сълзи, да се успокои дишането ѝ, да блесне отново брикетният ѝ поглед.

— Имам нужда от теб, Нели!

Момичето кимна едва забележимо и затвори очи.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.